

Bí Mật Của Ông Xã Lời Nói Dối Ngọt Ngào

Contents

Bí Mật Của Ông Xã Lời Nói Dối Ngọt Ngào	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	18
15. Chương 15	19
16. Chương 16	20
17. Chương 17	21
18. Chương 18: Chương 18.	22
19. Chương 19	23
20. Chương 20	25
21. Chương 21	26
22. Chương 22	27
23. Chương 23	28
24. Chương 24	29
25. Chương 25	31
26. Chương 26	32
27. Chương 27	33
28. Chương 28	34
29. Chương 29	35
30. Chương 30	36
31. Chương 31	38
32. Chương 32	39
33. Chương 33	40
34. Chương 34	42
35. Chương 35	44
36. Chương 36	45
37. Chương 37	46
38. Chương 38	48
39. Chương 39	49
40. Chương 40	50
41. Chương 41: Ngoại Truyện.	52

Bí Mật Của Ông Xã Lời Nói Dối Ngọt Ngào

Giới thiệu

Cảm hứng truyện: Bộ truyện này chỉ là Trà đột nhiên có cảm tưởng, chứ không lấy ý tưởng cụ thể từ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-cua-ong-xa-loi-noi-doi-ngot-ngao>

1. Chương 1

“Tiểu Linh, anh cầu xin em, tỉnh lại đi, chỉ cần em tỉnh lại, em muốn gì cũng được...”

‘Tiểu Linh, em tỉnh lại đi...’

Ai?

Là ai?

Ai đang nói vậy ? Tiểu Linh ? Là ai ?

_

Trong phòng bệnh cao cấp của bệnh viện Bảo Đà, bệnh viện bậc nhất cả nước.

Vì là buổi tối nên xung quanh rất yên lặng, căn phòng được bố trí đầy đủ tiện nghi, có ti vi, tủ lạnh, nhà vệ sinh, phòng tắm, thậm chí nó còn có cả một căn phòng to lớn dùng để đặt bộ bàn ghế sofa, ngăn cách với phòng của người bệnh bằng một tấm kính thủy tinh.

Nếu không phải trên giường đang có một người nằm, trên người cắm đầy các thiết bị, dụng cụ y tế, cộng thêm cái máy đo nhịp tim bên cạnh luôn phát sáng theo một quy luật nhịp nhàng, có lẽ người ta còn nghĩ đây là khách sạn cao cấp mà không phải là phòng bệnh.

Người đang nằm hôn mê trên giường bệnh là một cô gái, cô ấy có làn da trắng nõn đến tái nhợt, đôi mi dài cong vút che khuất đi đôi mắt do động tác nhắm mắt của cô, trên người cắm đầy dụng cụ thở cũng như kim tiêm truyền dịch.

Đột nhiên, mi mắt cô gái hơi động đậy một chút, lông mày hơi nhíu lại, sau đó, đôi mắt từ từ mở ra.

Đôi mắt mơ màng quét khắp phòng, sau đó dừng lại ở người đang gục xuống bên giường bệnh.

Đó là một người đàn ông, tuy đang ngồi trên ghế nhưng không khó nhận ra dáng người cao lớn của hắn. Trên người mặc một cái áo sơ mi màu đen ôm sát cơ thể, bên dưới là cái quần cùng màu.

Nếu không phải bàn tay hắn đang nắm chặt tay cô, thì cô cũng không thể nhận ra được có người ở trong này. Cách ăn mặc của hắn, khiến hắn như thể chìm vào bóng đêm, nhất là khi căn phòng không hề được bật đèn.

Người này có khuôn mặt rất tuấn tú, ánh trăng chiếu vào gương mặt của hắn, lộ rõ những đường nét nhu hòa, gương mặt kiên nghị, đôi môi mỏng mím chặt, mày kiếm, nhưng ánh mắt thì cô không biết, vì giờ hắn đang ngủ say, hắn đang nắm tay cô, áp vào bên má và ngủ say.

Một cơn choáng váng ập tới, khiến cô không thể suy nghĩ thêm được nữa, đôi mắt không khống chế được mà nhắm lại, một lần nữa, cô chìm vào bóng đêm.

_

Buổi sáng.

Sau khi tỉnh dậy, Mục Cẩn thường quan sát xem tình hình của Đỗ Mạn Linh, sau khi thấy ổn thì mới bắt đầu vệ sinh cá nhân.

Sau khi xong xuôi, hắn ra phòng khách của phòng bệnh, mở laptop ra, giải quyết công việc, xem văn kiện do thư kí gửi tới, nghe điện thoại của khách hàng, hoặc sẽ có cuộc họp qua webcame.

Hắn không ăn sáng, hay nói đúng hơn, hắn chẳng bao giờ ăn uống đàng hoàng, vì công việc của hắn bận rộn, hơn nữa, cũng không ai nhắc hắn phải ăn uống đúng giờ, vì vậy, hắn cũng thường quên bếng đi.

Tuy nhiên, Mục Cẩn lại không bao giờ quên thời gian chích thuốc, thay bình truyền dịch... cho Đỗ Mạn Linh, thậm chí, việc vệ sinh thân thể cho cô hắn cũng không để y tá làm, mà đều tự tay thực hiện, khiến cho phái nữ trong bệnh viện hâm mộ Đỗ Mạn Linh không thôi.

Hôm nay lại như mọi ngày, đúng 10 giờ sáng, Mục Cẩn ngưng hết tất cả các công việc, chuẩn bị thực hiện lần xoa bóp thứ nhất cho Đỗ Mạn Linh.

Mục Cẩn bước vào phòng trong, tiến đến bên giường bệnh, đưa tay vén chăn trên người cô xuống, sau đó, bắt đầu các bài mát xa. Nếu như không mát xa thường xuyên, thì các cơ bắp của Đỗ Mạn Linh sẽ bắt đầu teo lại.

Đang tiến hành mát xa như bình thường, tự nhiên Mục Cẩn có cảm giác có một ánh mắt đang nhìn hắn. Hắn lập tức ngừng đầu lên, đưa mắt về phía ánh mắt đó.

Đập vào mắt là Đỗ Mạn Linh đang nhìn hắn, ánh mắt trong suốt, nhìn chăm chú vào hắn, trên mặt không hề có biểu hiện gì, chỉ nhìn hắn, dường như lúc này, ngoại trừ hắn, cô không còn nhìn thấy được thứ gì khác.

Mục Cẩn ngẩn ra một chút, cuối cùng cũng có phản ứng, nhanh tay bấm cái nút đỏ bên giường, sau đó, đi lại bên người cô, trên mặt là sự kích động không thể tả:

-“ Tiểu Linh, tiểu Linh, em đã tỉnh rồi, cuối cùng em đã tỉnh rồi.”

Vừa nói, hắn vừa kích động ôm lấy cô, hôn lên trán cô, trong đôi mắt là sự vui mừng, hạnh phúc không thể che giấu được.

Trong cả quá trình, Đỗ Mạn Linh đều chỉ lẳng lẳng nhìn Mục Cẩn, không có chút phản ứng nào.

Bác sĩ cuối cùng cũng tới, Mục Cẩn thấy vậy, lập tức nói:

-“Cô ấy tỉnh rồi, cô ấy tỉnh rồi, ông mau tới xem !”

Bác sĩ cùng đám y tá nhanh chóng đi tới, cẩn thận tháo hết các dụng cụ trên người cô xuống, sau đó bắt đầu khám cho cô, một lúc sau, ông mới cất tiếng hỏi:

-“Mục phu nhân, bây giờ cô có thấy khó chịu chỗ nào không ?”

Mục Cẩn đứng bên cạnh, nhìn chăm chú vào Đỗ Mạn Linh, đôi mắt hạnh phúc lúc này, bây giờ lại nhìn cô một cách phức tạp, xen lẫn lo lắng.

Đỗ Mạn Linh lắc đầu, xoay qua nhìn Mục Cẩn, sau đó lại cúi đầu, nói với bác sĩ :

-“Mục phu nhân? Là nói tôi sao?”

Ngước mặt lên, dùng đôi mắt mê mang nhìn thẳng vào Mục Cẩn, trong mắt là sự ủy khuất không thôi.

-“Tôi...tôi không nhớ mình là ai cả !”

2. Chương 2

Trong phòng làm việc của bác sĩ, Từ Tường đang nín thở nhìn vị ngồi trước mặt mình, trong lòng vô cùng rối rắm. Ông vừa báo cáo tình hình của Đỗ Mạn Linh cho Mục Cẩn biết xong, đó là chứng mất trí nhớ do tinh thần bị kích thích mà không liên quan gì đến vụ tai nạn trước đó.

Có thể nói, chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến ông, ông cũng không phải là người kích thích đến tinh thần của người ta, tuy nhiên, ông lại là bác sĩ chuẩn trị cho người đó, ông sợ người đàn ông đang ngồi ngay trước mặt mình đây, sẽ trút giận lên người ông.

Người đàn ông này là kẻ có thể hô phong hoán vũ trên cả nước, khi người ta nhắc đến Mục tổng, có ai mà không hoảng sợ. Hắn nổi tiếng là kẻ tâm ngoan thủ lạt, không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích, đừng nói là trên bạch đạo, dù là bên phía hắc đạo cũng không có mấy người có can đảm đụng đến hắn.

Nay, phu nhân của hắn lại bị mất trí nhớ, hắn chắc chắn rất không vui. Từ lúc được ông báo cáo bệnh tình tới giờ đã 15 phút, nhưng hắn vẫn ngồi đó không có phản ứng gì, có phải là đang suy nghĩ cách chinh phục người như thế nào không.

Khi Từ Tường vẫn còn đang suy nghĩ những chuyện sẽ xảy ra với mình, thì Mục Cẩn bỗng nhiên mở miệng:

- “Cô ấy, sẽ bị mất trí nhớ bao lâu ?”

Từ Tường trấn tĩnh lại, trả lời: “Điều này thì tôi không dám chắc chắn, việc mất trí nhớ của cô ấy là do tâm lý, nên có thể sẽ là mất trí nhớ một thời gian ngắn, cũng có thể là suốt đời.”

Nói xong, Từ Tường lại cẩn thận nhìn Mục Cẩn, tuy nhiên, ông lại không phát hiện, khi ông nói ra hai chữ “suốt đời”, đôi mắt Mục Cẩn hơi lóe lên một chút. Hắn lại hỏi:

- “Vậy, trong trường hợp nào cô ấy sẽ nhớ lại ?”

- “Cái này...nếu như bệnh nhân thường xuyên tiếp xúc với những vật, hay sự kiện trong quá khứ, thì sẽ giúp cô ấy nhớ lại nhanh hơn.”

Mục Cẩn ngẫm nghĩ về câu trả lời của Từ Tường một hồi sau, mới nói

- “Nói cách khác, nếu như không để cho cô ấy tiếp xúc với bất cứ thứ gì của quá khứ, cô ấy vĩnh viễn sẽ không thể nhớ lại.”

Từ Tường được hỏi như vậy thì hơi bất ngờ, cẩn thận nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của Mục Cẩn: “Theo lý thuyết, thì là vậy.”

Mục Cẩn nhận được câu trả lời, vừa lòng gật đầu, ngồi dậy, bước ra khỏi phòng, trước khi đi, hắn nói với Từ Tường đang thở phào phía sau:

- “Từ hôm nay, ông chỉ cần để ý điều trị sức khỏe cho cô ấy là được, những chuyện khác...ông không cần bận tâm.” – Nói xong, hắn bước ra khỏi phòng.

_

Đỗ Mạn Linh ngồi trên giường bệnh, đôi mắt luôn nhìn ra phía cửa. Một tiếng rầm rắc vang lên, cánh cửa phòng bệnh đã được mở ra.

Mục Cẩn bước vào, nhìn thấy ánh mắt Đỗ Mạn Linh sáng lên khi mình bước vào, trông bộ dạng là chờ đợi từ nãy đến giờ, tâm trạng bất giác mềm mại hẳn. Hắn nở nụ cười, đôi mắt đầy dịu dàng nhìn Đỗ Mạn Linh, chân bất giác bước nhanh hơn, tiến gần lại giường.

Khi hắn còn cách giường hai bước chân, Đỗ Mạn Linh đã vươn hai tay về phía hắn, miệng ngọt ngào hô: “Ông xã !”

Mục Cẩn lập tức nhanh hơn nữa, ôm Đỗ Mạn Linh vào lòng, bàn tay vuốt về tóc cô, đặt một nụ hôn lên tóc cô, nhìn thấy gương mặt lo lắng đang nhìn mình, Mục Cẩn nói:

- “Đừng lo lắng, bác sĩ nói em không sao cả, em sẽ nhớ lại thôi !”

Đỗ Mạn Linh ngược mặt lên, nhìn vào đôi mắt dịu dàng của Mục Cẩn, nói ra lo lắng trong lòng: “Nếu như...em không thể nhớ lại thì sao ?”

Mục Cẩn trấn an: “Không nhớ lại thì không nhớ lại, điều quan trọng của cuộc sống là tương lai, cho dù em không nhớ lại, em vẫn là Đỗ Mạn Linh, là vợ của Mục Cẩn, là người duy nhất trên đời này anh yêu.”

Nghe Mục Cẩn nói vậy, Đỗ Mạn Linh lập tức đỏ mặt, hấn nói hấn yêu cô, cô không hề nghi ngờ về điều đó, có mấy lần cô mơ màng tỉnh lại, đều nhìn thấy hấn ở bên cạnh chăm sóc, nếu như không yêu, sao có thể làm được như vậy.

Mục Cẩn nhìn chăm chú vào gương mặt của Đỗ Mạn Linh, đôi tay vẫn không hề gián đoạn, vuốt ve mái tóc của cô, nhưng đôi mắt lại trở nên âm trầm, lóe ra sự điên cuồng.

Đúng vậy, quá khứ không quan trọng, em chỉ cần biết, tương lai của chúng ta là được rồi.

_

Sau khi tỉnh lại, Đỗ Mạn Linh lại nằm viện thêm một thời gian nữa, lúc này việc điều trị chính của cô là vật lý trị liệu, dù sao, cô cũng đã hôn mê nửa năm, cái cơ thể này, không ít thì nhiều, đã trở nên nhão nhọt rồi.

Cũng trong thời gian này, cô nghe Mục Cẩn kể rất nhiều về quá khứ của hai người, từ đó, cô mới biết được.

Hóa ra Mục Cẩn hơn cô những 10 tuổi, cô năm nay 22, kết hôn với Mục Cẩn đã được 1 năm 3 tháng 23 ngày, đừng hỏi vì sao cô biết rõ như vậy, những chuyện này đều là Mục Cẩn kể cho cô nghe.

Hắn kể, hai người rất yêu nhau, sau đó lại kể về cuộc sống ngọt ngào sau khi cưới của hai người, nhưng cô lại không thể nhớ thêm được gì.

Trước khi mất trí nhớ, cô đang làm biên dịch tiếng Đức, tiếng Nhật tại nhà, chủ yếu là biên dịch các tác phẩm văn học. Công việc này cũng chỉ để cô không cảm thấy nhàm chán chứ không phải là công việc mưu sinh của cô.

Bởi vì, ông xã của cô, là một con rùa vàng, hấn là chủ tịch tập đoàn tài chính đa quốc gia nổi tiếng Wall-S, S ở đây là Steven, tên tiếng Anh của Mục Cẩn, ngoài ra, hấn còn nắm giữ cổ phần của nhiều công ty khác, sở hữu nhiều khu nghỉ mát và bất động sản khác.

Có một người chồng như vậy, cô đâu cần phải nai lưng đi kiếm tiền.

Ngoài điều này ra, cô còn nghe các y tá kể, cô nằm viện hơn nửa năm, từ khi cô vào viện, hấn không hề rời cô nửa bước, thậm chí còn mang công việc đến bệnh viện, ngay cả việc vệ sinh thân thể của cô, hấn cũng tự làm.

Từ ngày cô tỉnh lại, cô lại càng cảm nhận được sự săn sóc chu đáo của hấn, nói là hấn yêu cô thì không chính xác lắm, phải là yêu như mạng mới đúng. Có được một người chồng như vậy, cô thật may mắn, ngay cả chuyện mình mất trí nhớ, cũng từ từ bị cô quên lãng.

3. Chương 3

Vừa hoàn thành xong bài tập vật lý trị liệu, Mục Cẩn đỡ Đỗ Mạn Linh về phòng, sau đó ấn ngay cô lên giường, sợ cô mệt.

Trong toàn bộ quá trình. Đỗ Mạn Linh đều rất phối hợp. Bị mất trí nhớ, hiện giờ cô như một con chim non mới sinh, cho nên, đối với người mà cô nhìn thấy đầu tiên, hơn nữa lại có thân phận thân thiết với mình như vậy, có thể nói là tin tưởng vô điều kiện.

Mục Cẩn cẩn thận kê một cái gối phía sau cô, sau đó dịu dàng hỏi:” Có mệt không ?”

Đỗ Mạn Linh lắc đầu. Cơ thể đã không hoạt động hơn nửa năm, nên không được linh hoạt cho lắm. Hiện tại, mọi hoạt động đi lại của cô đều là được Mục Cẩn cường chế thành không bỗng thì bẽ. Thậm chí là lúc đi tắm, hay khi đi vệ sinh, anh đều cùng cô.

Tuy nói lúc cô hôn mê, những việc này cũng đều là anh làm cho cô, hơn nữa hai người lại là vợ chồng, nhưng cô lại rất ngại, muốn tự mình làm, thì cơ thể lại không cho phép.

Vì vậy, đối với việc vật lý trị liệu, cô luôn tập rất nhiệt tình, luôn muốn mau chóng có thể hoạt động lại bình thường, thoát khỏi hoàn cảnh xấu hổ này.

Mục Cẩn làm sao lại không biết suy nghĩ của cô, nhưng anh vẫn mong cho cô lâu khỏi một chút. Ngoài những lúc tập, anh đều cường chế, bế cô trên tay, cho nên, khoảng thời gian để cô sử dụng cơ thể, không nhiều như cô tưởng tượng.

Cô như thế này, anh thích bế thì bế, thích ôm thì ôm, tình cảnh này, trước đây anh đã từng mơ về nó rất nhiều lần rồi, cứ ngỡ là mãi mãi cũng sẽ không thực hiện được, nào ngờ, trời cao lại không bỏ rơi anh.

Thật thuần thực gọt một trái táo, sau đó cắt lấy một miếng vừa phải, đưa đến bên miệng cô. Đỗ Mạn Linh cũng phối hợp, cắn một miếng táo trên tay ăn, nhai nhai mấy cái, trên mặt là sự thỏa mãn:

- “Ngọt quá ! Rất ngon !”

Mục Cẩn thấy vậy thì cười sủng nịch, lấy tay kia nhẹ nhéo mũi cô : “Con mèo tham ăn !”

Những hành động thân mật như vậy, Mục Cẩn vẫn thường làm, Đỗ Mạn Linh lúc đầu còn không quen, sau này cũng dần tiếp nhận.

Đỗ Mạn Linh thấy Mục Cẩn cứ gọt táo ỉnh, bản thân lại không hề ăn một miếng, thì lên tiếng:

- “Táo rất ngon đó, anh cũng thử đi !”

Mục Cẩn khẽ ừm một tiếng, liền tiện tay đưa miếng táo cô đang ăn dở vào miệng.

- “Rất ngon, rất ngọt, đúng chứ !”

Nhìn thấy cô vợ nhỏ đang hồi hộp nhìn mình, Mục Cẩn không kiềm chế được, lập tức nhào người lên, che lấy môi cô, mạnh mẽ đưa đầu lưỡi vào trong, tiến hành công thành đoạt đất.

Đợi đến khi gương mặt của Đỗ Mạn Linh đỏ lên vì thiếu dưỡng khí, lúc này mới buông ra, trên môi hiện ra một nụ cười trêu tức :

-“Đúng là rất ngọt, nên ăn nhiều một chút.”

Ăn, ăn, ăn. Ăn cái đầu anh, người ta là bảo anh ăn táo, chứ đâu phải ăn ... người.

Không khí ái muội còn chưa biến mất hoàn toàn, điện thoại của Mục Cẩn đã vang lên.

Không nhanh không chậm, dùng khăn lau bàn tay sạch sẽ, sau đó mới nghe điện thoại : “Alo! Chú Trần ?”

-“Vậy sao ? Vậy có ai bị thương không ? À, không có người bị thương là tốt rồi, không sao, chú cứ xem đó mà làm.”

Đỗ Mạn Linh thấy gương mặt anh trông có vẻ nghiêm túc quá, không dám lên tiếng.

Đợi khi Mục Cẩn nghe điện thoại xong thì quay sang nhìn cô, giọng điệu đầy sự có lỗi:

- “Tiểu Linh, nhà của chúng ta...cháy rồi!”

A, không ngờ lại nghe được đáp án này, cô hết sức ngạc nhiên. Mục Cẩn lại nói tiếp, dáng vẻ như vô cùng tiếc nuối:

- “Thật xin lỗi, lúc trước anh còn hứa sẽ mang ảnh cưới của chúng ta cho em xem, để em có thể nhanh chóng nhớ lại, nào ngờ, lại xảy ra sự việc này. Toàn bộ đồ đạc trong căn nhà, đều cháy sạch rồi.”

Truyện chỉ được “tác giả” đăng tại diendan , mọi bản xuất hiện tại các trang web khác đều là bản “sao chép trái phép”.

4. Chương 4

Đỗ Mạn Linh khá bất ngờ khi nghe tin này, cô lo lắng hỏi: “Vậy, có ai bị thương không?”

Mục Cẩn nhẹ vuốt tóc cô, nói: “May mắn là không ai bị thương cả.”

Đỗ Mạn Linh nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, may mà không có ai bị thương, nhưng sau đó, nghĩ tới điều gì, cô lại tiếp tục nhăn mặt, nhìn Mục Cẩn nói:

- “Nhà bị cháy, vậy anh...” – Tuy cô không nói tiếp nhưng Mục Cẩn có thể hiểu. Anh lấy tay nhéo cái mũi của cô, nở nụ cười bất đắc dĩ: “Anh đã cho người sắp xếp căn nhà khác, chúng ta không thiếu chút tiền ấy.”

Ừ nhỉ, cô quên mất, ông xã mình là người có tiền mà, nhưng cho dù là vậy, cô vẫn rất xót xa, căn nhà ấy nhất định không phải dạng thường, giá tiền của nó chắc không ít, nay tự nhiên lại cháy sạch, cứ nghĩ tới một đồng tiền cứ biến mất như thế, mà nó lại là của mình, ai mà không tiếc nuối.

Mục Cẩn nhìn cô vợ nhỏ lại đang nghĩ linh tinh, đưa tay kéo cô vào lòng, cầm đặt trên đầu cô, thì thào nói:

- “Tiểu Linh, anh xin lỗi...”

Đỗ Mạn Linh còn chưa kịp hiểu ra sao, anh lại nói tiếp:

- “Ảnh cưới của chúng ta, đồ đạc của em và anh....tất cả ..đều cháy sạch rồi. Tất cả, đều là những vật kỉ niệm của anh và em.”

Người này, nhà mình cháy, điều hần nghĩ tới lại là điều này, Đỗ Mạn Linh vừa cảm thấy bất đắc dĩ, lại vừa cảm thấy ngọt ngào. Việc này chứng tỏ, ông xã của cô, coi trọng cô hơn cả vật chất, tiền tài.

Cô cũng đưa tay ôm lấy tấm lưng rộng lớn của Mục Cẩn, nhẹ nhàng nói: “Không sao, nhà cháy không phải là lỗi của anh, ảnh cưới cháy rồi thì chụp cái khác, đồ vật kỉ niệm mất rồi, thì chúng ta sẽ xây dựng thêm những kỉ niệm khác và sẽ có những vật kỉ niệm khác, mất cái gì, sau này, chúng ta sẽ từ từ hoàn lại, được không.”

Cô vừa nói, vừa đưa tay vỗ vỗ lưng của anh, dùng giọng nói dịu dàng như thể muốn an ủi anh, Mục Cẩn đưa tay siết chặt cô vào lòng. Đỗ Mạn Linh tưởng anh vẫn còn thấy áy náy với cô nên cũng để yên.

Ngoài cửa, gió thổi nhẹ nhẹ, mang theo nét se lạnh của mùa thu sắp tới, nhưng trong phòng, lại rất ấm áp.

_

Đứng trong một góc của bệnh viện, tay Mục Cẩn cầm điện thoại, trên gương mặt không còn vẻ dịu dàng như thường ngày, thay vào đó là sự lạnh lùng, âm trầm, khiến không khí xung quanh như chìm vào giá lạnh.

- “Ừm, ông cứ coi đó mà làm...nơi đó rất tốt....còn nữa Trần thúc, tôi muốn, mọi thứ đều là mới, mọi thứ, ông hiểu chứ.”

Cắt điện thoại, Mục Cẩn lập tức đi về phía phòng bệnh của Đỗ Mạn Linh, trước khi vào phòng, anh đứng trước cửa điều chỉnh cảm xúc của mình một chút, cảm thấy tốt rồi, mới đưa tay mở cửa.

Đỗ Mạn Linh đang ngồi trên giường, tay cầm một quyển tiểu thuyết mà mấy hôm trước Mục Cẩn mua ỉn, đôi mắt như muốn dip lại, cái đầu gật gà gật gù.

Mục Cẩn bước nhanh tới, lấy đi sách trong tay cô, đưa tay đỡ sau lưng cô: “Buồn ngủ như vậy, sao còn cố thức.”

Đỗ Mạn Linh cũng thuận thế, mềm nhũn ngã vào trong lòng anh, mắt nhắm hắt lại, trong miệng nói năng không rõ:

- “Em chờ anh về.”

Mục Cẩn nằm xuống bên cạnh cô, điều chỉnh tư thế khiến cho cô có cảm giác thoải mái, cơ thể 189cm gần như ôm gọn Đỗ Mạn Linh chỉ có 156cm vào lòng.

Nghe cô nói vậy, đôi mắt hắn trở nên thật dịu dàng, hôn nhẹ vào đôi môi mềm mại của cô, dỗ : “Ngoan, ngủ đi, ngày mai xuất viện rồi, chúng ta sẽ về nhà.”

Đỗ Mạn Linh rì rầm đáp ứng, vì trước đó đã buồn ngủ, nên cô nhanh chóng ngủ say.

5. Chương 5

Sau khi làm xong thủ tục xuất viện, Mục Cẩn liền đưa Đỗ Mạn Linh ra sân bay, ở đó đã có phi cơ riêng của Mục Cẩn đang chờ sẵn.

Nhìn chiếc máy bay sáng loáng đẹp đẽ, lúc này trong đầu Đỗ Mạn Linh nghĩ ‘thì ra mình không phải là phu nhân nhà giàu, mà mình là phu nhân tài phiệt mới đúng.’

Ngơ ngác trước thiết kế hiện đại của máy bay. Ngơ ngác trước sự chuyên nghiệp của nhân viên phục vụ, ngơ ngác trước bàn thức ăn phong phú với nhiều món không biết tên.

Nên khi vừa ăn xong cái đùi gà, bàn tay dính đầy mỡ đang được Mục Cẩn dùng khăn tỉ mỉ lau, lúc này Đỗ Mạn Linh mới lên tiếng hỏi:

– “Chúng ta đang đi đâu vậy ?”

Mục Cẩn bật cười, đổi một cái khăn khác, lau khóe miệng cho cô, nói: “Nếu em mà bị bắt, chắc lúc bị người ta bán rồi cũng không biết. Máy bay đã bay hơn 40 phút rồi, em mới nghĩ tới hỏi anh điều này.”

Gương mặt cô hồng lên, không phải do cô quá choáng trước sự sang trọng này sao, hơn nữa:

- “Có anh ở đây mà, anh nhất định sẽ không để em xảy ra bất cứ việc gì đúng không ?”

Động tác của Mục Cẩn hơi dừng một chút, lời này bao hàm sự tin tưởng, dựa dẫm tuyệt đối. Ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt trong veo đầy sự ỷ lại của cô vợ bé nhỏ, Mục Cẩn bỗng nhiên có xúc động muốn chiếm hữu cô.

Ngay lập tức, anh đưa tay ôm cô vào lòng, một tay ôm lấy thắt lưng cô, nhấn chặt vào lòng mình, một tay đỡ gáy cô, hôn lên.

Nụ hôn không có dịu dàng như những lần khác, mà đầy ướt át, dục vọng, xen lẫn sự điên cuồng, Đỗ Mạn Linh cảm thấy không thở nổi, đầu óc choáng váng, cái lưỡi của Mục Cẩn cứ mạnh mẽ xâm nhập, tước đoạt hết đường khí của cô.

Cũng may mà Mục Cẩn vẫn chưa mất hết lí trí, còn nhớ đây là trên máy bay, thế nên một lúc lâu sau, anh cũng tha cho Đỗ Mạn Linh.

Nhìn cô vợ nhỏ đang hít lấy hít để không khí, cả người hư thoát, Mục Cẩn liền vươn tay, để cô dựa vào lòng mình, còn dùng vẻ nghiêm túc nói :

- “Khi hôn thì cũng phải thở chứ, lần sau anh sẽ dạy em.”

Đỗ Mạn Linh nghe vậy thì tức giận, lấy tay nhéo vào eo Mục Cẩn một cái: “Anh còn chưa nói với em, chúng ta sẽ đi đâu.”

Cả người dựa vào ghế, để Đỗ Mạn Linh có thể thoải mái hơn: “Chúng ta đi đến tỉnh T, nhà mới của chúng ta ở đó, nơi đó cũng là trụ sở của Wall-S.”

– “Hửm ? Nhà chúng ta không phải ở tỉnh A sao ?” – cô nằm viện lâu như vậy, thông thường thì người ta sẽ chọn bệnh viện gần nhà mình hơn chứ.

Mục Cẩn vuốt vuốt tóc cô: “Chúng ta cũng có nhà ở tỉnh A, nhưng căn nhà đó cháy rồi, nhân dịp này, anh đưa em về tỉnh T luôn, cũng tiện cho công việc của anh, hơn nữa, không khí ở tỉnh T, em sẽ thích.”

Đỗ Mạn Linh ươm một cái, đầu óc cô bắt đầu không còn tỉnh táo nữa, cái đầu cọ cọ vào ngực Mục Cẩn, ngáp một cái thật dài.

Mục Cẩn thấy vậy, nhẹ nhàng hôn lên trán cô: “Em ngủ đi, chừng nào tới, anh sẽ gọi.”

Đỗ Mạn Linh cũng rướn người lên, mỗ nhẹ vào môi của Mục Cẩn nói “ngủ ngon” sau đó, cơ thể lại mềm nhũn xuống, chẳng mấy chốc thì phát ra tiếng thở đều đều. Đây là nụ hôn chúc ngủ ngon của hai người.

6. Chương 6

Lúc Đỗ Mạn Linh tỉnh lại, đã thấy mình ở trên xe hơi, đầu thì gối lên đùi của Mục Cẩn. Còn anh lúc này đang bận ngắm cô vợ xinh đẹp của mình, nên khi thấy cô mở mắt, Mục Cẩn liền cúi xuống, hôn vào môi cô, nói:

- “Sớm.”

Đỗ Mạn Linh ngồi dậy, sớm cái gì mà sớm. Cô nhìn ra cửa xe. Khung cảnh thật đẹp, hai bên đường là những cây phong to lớn, vào mùa thu, lá phong úa vàng rơi rụng khắp nơi, mỗi cây phong có một màu khác nhau, có cây màu vàng, có cây màu đỏ, hay màu cam.

Đỗ Mạn Linh say mê nhìn : “Đẹp quá !”

Mục Cẩn cũng phụ họa: “Đúng là rất đẹp.” Nhưng đôi mắt lại cứ dán chặt lấy Đỗ Mạn Linh không rời.

Nhìn một hồi, Đỗ Mạn Linh hỏi : “Chúng ta đang đi lên núi à ?”

-“Ừm, nhà chúng ta ở trên đỉnh núi, phong cảnh ở đó rất đẹp.”

Đỗ Mạn Linh nghe vậy thì hưng phấn : “Thật sao, nhưng mà, vì sao này giờ em không nhìn thấy căn nhà nào hết vậy, quanh đây không có ai sống à ?”

-“Không có, ở dưới chân núi mới có người sống, cả ngọn núi này, là của chúng ta.”

A, không phải chứ, đây là thú vui của người giàu sao, không mua đảo thì cũng mua núi. Cả ngọn núi này, đều thuộc sở hữu của Mục Cẩn, cũng không phải mua không, anh tận dụng cảnh đẹp tự nhiên của nó để kinh doanh, hầu hết phần ở dưới chân núi, anh cho người dân thuê với giá rẻ, thậm chí còn ưu tiên bán cho những người có nhu cầu.

Thường thì sẽ có nhiều người thích trải nghiệm cuộc sống thiên nhiên đến đây, khách sạn thường là những nhà dân, điều này tạo nên sự mộc mạc, gần gũi với thiên nhiên hơn.

Đi lên đến đỉnh núi, chiếc xe cũng bắt đầu đi chậm lại, Đỗ Mạn Linh nhìn thấy tấm bảng to tướng đề chữ “Mục gia”, Mục Cẩn nói với cô, ở dưới chân núi cũng có một cái.

Khi xe lái đến cổng, chiếc cổng tự động mở ra, hiện ra bên trong là ngôi biệt thự to lớn được thiết kế đẹp mắt với màu chủ đạo là màu xám trắng, ở giữa là bồn phun nước thật to. Xa xa là vườn hoa và thảm cỏ mà cô không thể nhìn tới.

Mục Cẩn dắt tay cô xuống xe, dẫn vào bên trong biệt thự, người tài xế lúc này nhanh chóng chạy xe đi, chắc là đi đến gara, cô nghĩ vậy.

Bước vào biệt thự, dẫn cô đi nhiều vòng, đến phòng khách thì cô nhìn thấy một người đàn ông trung niên, mặc bộ vest màu đen, gương mặt hiền từ nhìn cô, khi hai người đến gần, thì cúi chào :

-“Hoan nghênh tiên sinh, phu nhân đã về !”

Mục Cẩn mỉm cười nói với cô: “Đây là chú Trần, quản gia của chúng ta, sau này khi em cần gì mà không có anh bên cạnh, em có thể nói với chú Trần.”

Đỗ Mạn Linh ngọt ngào hô : “Chú Trần.”

Mục Cẩn bảo chú Trần cứ đi làm việc của mình. Sau đó, anh nhìn chăm chú vào Đỗ Mạn Linh: “Em cũng mệt rồi, bây giờ anh sẽ dẫn em đến phòng ngủ của chúng ta.”

7. Chương 7

Với sự hướng dẫn của Mục Cẩn Đỗ Mạn Linh đã đi đến căn phòng được bố trí là phòng ngủ của họ. Thay vì nói là căn phòng, thì nên nói đây là một căn hộ chung cư cao cấp sẽ đúng hơn.

Căn phòng có một căn bếp hiện đại, một bộ bàn và nệm ngồi được đặt sát bức tường thủy tinh lớn bên phải căn bếp, trên bàn là một chậu xương rồng nhỏ.

Bên cạnh căn bếp là bộ sofa màu xám trắng to lớn, thậm chí phần to nhất của sofa có thể dùng làm giường, trước mặt là cái tivi siêu mỏng không biết bao nhiêu inch, nhưng rất lớn.

Tiếp đó là một bàn làm việc, sau bàn làm việc là kệ sách rộng và cao, trên bàn có máy vi tính, máy fax, máy in đầy đủ được đặt cạnh nhau, một bên của cái bàn là hai laptop quả táo một xanh, một hồng, nhìn là biết chúng là một đôi.

Phần còn lại của căn phòng là giường ngủ, riêng phần này lại được ngăn cách với các phần còn lại bằng một bức tường ô vuông, ở giữa các ô vuông thường đặt những vật lưu niệm hay chậu cây, nhưng điều đó cũng không ngăn trở tầm nhìn của căn phòng.

Đỗ Mạn Linh vừa nhìn thấy cái giường to lớn màu xám trắng, xung quanh phủ đầy những tấm màn mỏng đã được vén lên, trên giường là tấm chăn bông thật dày, cùng với 4 cái gối bông mềm mại, to lớn thì cô lập tức không kiềm được mà phóng ngay lên giường.

Ôm lấy một cái gối, sau đó dùng cơ thể lăn qua lăn lại mấy vòng trên giường. Oa, đây là giường kingsize trong truyền thuyết nha, đây là giường của cô đó, thật là thoải mái.

Mục Cẩn nhìn thấy hành động của cô thì bật cười, đôi mắt anh hơi lóe lóe, sau đó cũng ngồi lên giường theo cô, cánh tay to lớn chuẩn xác bắt lấy con sâu đang lăn tứ tung kia.

- “Đừng lăn nữa, coi chừng mệt, đây là giường của chúng ta, sau này em từ từ mà lăn”. Chỉ sợ đến lúc đó, em không có sức để lăn thôi. Trong lòng âm thầm bổ sung một câu.

Nghe thấy Mục Cẩn nói, thì Đỗ Mạn Linh cũng nghe lời dừng lại, nằm yên trong lòng anh thở hổn hển. Sau khi cảm thấy đỡ mệt rồi, cô giật giật áo của ông xã, ý bảo anh đứng lên.

Mục Cẩn cũng không nín kéo, sau khi đứng lên, liền đưa tay vòng qua eo cô, đỡ cô dậy:

- “Nếu đã đỡ mệt rồi, anh sẽ dẫn em đi xem ban công.”

Cả tầng 5, tầng cao nhất của căn biệt thự, ngoài “phòng ngủ” của họ thì chỉ có một cái ban công thật rộng, rộng đến mức có thể chia ra làm hai phần riêng biệt, một bên của ban công được dùng để trồng hoa, phong lan, các loại cây kiểng,... như một khu vườn thực vật nhân tạo.

Phần còn lại là hồ bơi thật rộng, nhìn thấy hồ bơi, Đỗ Mạn Linh liền nói:

- “Em đã nghĩ, vì sao căn biệt thự to như vậy lại không có hồ bơi, thì ra nó nằm trên này.”

Mục Cẩn đứng phía sau, hai tay tùy ý bỏ vào túi quần, lưng dựa vào bức tường gần đó, nói:

- “Đây vốn là dinh thự, không phải loại biệt thự thường, dinh thự này vốn xây theo phong cách cổ phương Tây, nếu xây hồ bơi sẽ không hợp lí. Hơn nữa, vì nhà chúng ta chiếm trọn một ngọn núi, những con suối lẫn suối nước nóng trên này đều thuộc về chúng ta, nên anh đã cho xây dựng một khu vực nghỉ mát nhỏ trên đó, chỉ dành cho hai chúng ta.”

Nghe đến suối nước nóng, hai mắt Đỗ Mạn Linh lập tức phát sáng, phụ nữ làm từ nước mà, cho nên không thể rời khỏi nước được, đúng không. Cô lại hỏi:

- “Không đúng, vì sao tầng này không có tí phong cách phương tây cổ gì hết vậy ?”- Nhìn sao thì cũng thấy giống một căn hộ hiện đại, còn có cả hồ bơi trên sân thượng nữa.

8. Chương 8

Mục Cẩn đột nhiên cười khê đây thâm ý: “Anh nghĩ em thích như thế này hơn, toàn bộ khu vực phía dưới là để trưng bày và tiếp khách hoặc tổ chức dạ tiệc, còn phần này, là nhà của chúng ta.” – Vừa nói, vừa nhìn vào cơ thể của cô vợ nhỏ, nếu như có thể nhìn thấy cô mặc áo tắm thì... chủ ý hay, dù sao ở trên này cũng chỉ có anh mới có thể nhìn thấy.

Một lúc sau, đột nhiên vang lên tiếng điện thoại, Đỗ Mạn Linh đang xem mấy cây phong lan cũng dừng động tác, nhìn về phía Mục Cẩn, bây giờ cô không có điện thoại, nên nhất định không phải của cô.

Ai ngờ, Mục Cẩn lại thông thả đi vào phòng, Đỗ Mạn Linh cũng lon ton theo sau, khi anh đi đến chiếc bàn làm việc, thì cô nhìn thấy một cái điện thoại bàn không dây màu trắng đang nằm ở đó, thì ra tiếng kêu phát ra từ đây.

Mục Cẩn nhắc điện thoại lên nghe, sau đó chỉ trả lời “tôi biết rồi” liền cúp máy.

Anh quay qua Đỗ Mạn Linh, nắm tay cô đến gần mình hơn, chỉ vào cái điện thoại: “Đây là điện thoại nội bộ, chỉ dùng trong dinh thự, khi em cần gì chỉ cần nhấn vào số cố định là được, lát nữa anh sẽ đưa em danh sách số cần thiết.”

Đỗ Mạn Linh tò mò nhìn cái điện thoại một cái, sau đó Mục Cẩn lại nói: “Ngày mai anh sẽ dẫn em đi mua di động mới, bây giờ thì xuống ăn cơm thôi.”

_

Sau một tuần, Đỗ Mạn Linh cũng dần dần quen với hoàn cảnh xung quanh, một tuần này, Mục Cẩn rất ít đi công ty, dành đa số thời gian để bồi cô. Anh thường hay dẫn cô đi dạo, thăm thú xung quanh, hoặc giới thiệu cho cô biết về những căn phòng trong dinh thự.

Có lẽ do phong cảnh thiên nhiên, cộng thêm không khí yên bình, Đỗ Mạn Linh dần cảm thấy mình còn khỏe hơn lúc ở bệnh viện.

Vườn hoa ở trên ban công, bị Đỗ Mạn Linh chiếm dụng một diện tích nhỏ để trồng rau, một lần khi vô tình xem người ta hướng dẫn cách trồng rau, cô lại đắm ra hứng thú với điều này.

Hai người có khi dùng bữa ở ngoài, có khi là do chú Lâm, đầu bếp nấu, có khi là do chính tay cô nấu. Không phải do cô tự cao, nhưng thì ra tay nghề của cô rất được, món ăn có sắc, hương, vị đầy đủ.

Cả dinh thự, ngoài những người quen thuộc như chú Trần – quản gia, thím Trần, vợ của chú Trần là người phụ trách khâu vệ sinh, chú Lâm và hai con trai là Lâm Dũng, Lâm Cường phụ trách cả khu vườn của dinh thự, con trai của chú Trần, Trần Húc là tài xế kiêm bảo vệ của cô, mặc dù công việc chính của anh là lái xe.

Bọn họ là những người làm lâu năm, gắn bó cả đời mình với Mục gia, nên bọn họ được cấp phòng riêng trong dinh thự, thậm chí họ còn có cả nhà riêng được xây trên ngọn núi gần dinh thự để tiện cho việc đi lại.

Còn những người làm khác trong dinh thự đa số là những người trẻ tuổi, họ chỉ làm việc vào buổi sáng dưới sự chỉ đạo của bọn chú Trần, đến 5 giờ chiều, họ sẽ được xe đưa về tận nhà.

Tuy vậy, rất ít khi Đỗ Mạn Linh gặp những người đó, phòng ngủ của cô và Mục Cẩn do chính tay thím Trần dọn dẹp, còn những người đó, ngoài khu vực cho phép, họ không được tự ý đi lung tung trong dinh thự.

Mặc dù cuộc sống như vậy rất tốt nhưng lại có một điều khiến Đỗ Mạn Linh khá băn khoăn, đó là việc đến nay cô và Mục Cẩn vẫn chưa có... làm cái kia.

Nếu nói lúc trước là vì lo cho sức khỏe của cô, hơn nữa lại ở bệnh viện không tiện, vậy thì sau khi về nhà, lí do là tại sao. Cô không biết vì sao, nhưng lại không tiện hỏi.

Nhưng rõ ràng, ngày nào anh cũng dính lấy cô, thường xuyên có những động tác thân mật, buổi tối thì lại nhất quyết ôm cô ngủ, hơn nữa là ôm rất chặt, nhưng anh lại chưa bao giờ tỏ vẻ muốn chuyện kia. Hay là anh...bất lực.

Nghi vấn này có vẻ khá cao, đó cũng là lí do chính khiến cô không thể mở miệng hỏi anh, tránh động chạm đến vết thương của anh. Con người không bao giờ hoàn mỹ, vừa đẹp trai, giàu có, tính tình lại ôn nhu, dịu dàng, nhưng anh lại khuyết... cái điều ấy. Nghĩ đến đây, cô lại thở dài.

Cho dù anh bị bất lực, cô vẫn sẽ ở bên cạnh anh, anh yêu cô như vậy, hơn nữa lại đối xử với cô rất tốt, nhất là khi cô bị mất trí nhớ, anh đã trở thành tất cả của cô. Chỉ cần được ở bên anh là được, cô không cầu gì hơn, con người nếu quá tham lam, sẽ bị trời phạt.

9. Chương 9

Đã nhận định Mục Cẩn “không được”, Đỗ Mạn Linh cũng không hỏi anh vấn đề giường chiếu. Nhưng cũng nhờ vậy, hành động của cô trước mặt anh càng toát ra tự nhiên hơn, một mặt vì không sợ anh trở thành cảm thú, một mặt anh lại là chồng mình.

Mục Cẩn lại không hề hay biết về chuyện này, chỉ thấy mấy ngày nay vợ mình bất giác không còn đề phòng mình nữa, mà lại thân thiết hơn.

Ví dụ như tự nhiên thay quần áo, hoặc khi đi tắm thì nhờ anh mang đồ vào giùm. Con sói nào đấy bắt đầu suy nghĩ, chẳng lẽ thời cơ đã chín muồi rồi sao, nhanh hơn anh tưởng. Vì vậy, kế hoạch ăn thịt cứ như thế, sắp tiến hành.

_

Hôm nay Mục Cẩn có việc phải đi đến Wall-S, có thể nói, khả năng xử lí công việc của Mục Cẩn thật kinh người, và anh tuyệt không phải là kẻ ham công tiếc việc. Hằng ngày, anh đều xử lí công việc tại thư phòng, Đỗ Mạn Linh thì lại ngồi kế bên, ôm máy tính xem tiểu thuyết.

Anh hầu như không mất quá nhiều thời gian cho công việc, một người lãnh đạo giỏi, không phải là người giỏi về mọi mặt, mà là kẻ biết dùng người. Mục Cẩn biết rất rõ thuộc hạ của mình mạnh về mặt nào, tính tình, thành phần gia đình, phẩm chất,...vì vậy, anh có thể giao công việc cho người đó một cách chính xác nhất.

Anh không ôm hết công việc để xử lí, mà phân phát cho cấp dưới, để họ phát huy tài năng của mình, anh cũng có nhiều thời gian ở bên cạnh vợ. Tuy nhiên, đôi khi có những việc, anh không thể không xuất hiện trực tiếp chỉ đạo, vì vậy, sẽ có những lúc anh đi đến công ty.

Có vẻ như hôm nay công việc đặc biệt nhiều, nên mãi đến tận 8 giờ tối anh mới về đến nhà. Anh lên thẳng phòng của hai người. Một ngày không gặp được cô vợ nhỏ, anh đúng là có chút nhớ, bước chân tự giác nhanh hơn.

Khi vừa bước vào cửa, cảnh tượng trước mắt làm anh ngỡ người một lúc lâu. Đỗ Mạn Linh, vợ của anh, hiện đang đứng trước bếp, trên tay cầm cái muống múc canh, khuấy khuấy cái gì đó trong nồi, thật không khó nhìn ra là cô đang nấu cái gì đó.

Nhưng đây không phải trọng điểm, điều quan trọng là, đập thẳng vào mắt anh là hình ảnh trên người cô vợ nhỏ xinh hiện chỉ mặc độc một cái áo rộng thùng thình, đó là áo sơ mi của anh.

Làn da của cô rất trắng, lại thủy nộn như em bé, dáng người nhỏ bé xinh xắn khiến cho cái áo nhìn như rất rộng đối với cô, vạt áo dài đến hơn nửa đùi, nhưng cũng không che dấu được đôi chân lung linh bên dưới nó.

Anh không biết là cô có mặc quần lót không, nhưng anh lại biết, cô không mặc áo lót, vì cô chỉ cài cái nút áo thứ hai, nhưng do cái áo quá lớn, nó không thể che khuất ngực của cô, mà lại làm lộ ra một nửa trên bầu ngực trắng nõn, theo động tác của cô, nó như ẩn như hiện. Mục Cẩn cảm thấy cổ họng khô khốc, muốn uống nước.

Đỗ Mạn Linh như cảm nhận được gì, lập tức quay đầu lại, nhìn thấy là Mục Cẩn, cô lập tức cười thật tươi, hô to: “Anh đã về rồi !”

Sau đó nhanh nhẩu tắt bếp, chạy nhanh đến chỗ anh, xắn sóc cổ áo khoác của anh ra, cái miệng ríu ra ríu rít quan tâm hỏi: “Anh có mệt không, đã ăn gì chưa, có khát không, em lấy nước cho anh nhé, hay anh muốn tắm trước.”

Trên mặt lập tức khôi phục như bình thường, anh nhìn cô mỉm cười: “Anh vẫn chưa ăn tối, trên người anh hơi bẩn, anh sẽ tắm trước, em đang nấu cái gì vậy ?”

Đỗ Mạn Linh trả lời: “Em có nấu mì cho anh, anh đi tắm đi, sau đó ra ăn tối, để bụng đói là không tốt, em sẽ đi lấy quần áo cho anh.”

Mục Cẩn thuận theo, để Đỗ Mạn Linh cầm lấy cặp táp đi cất, còn mình thì đi tắm. Đôi mắt như có như không lướt qua thân thể cô.

Tắm xong, Mục Cẩn lại bàn ăn ngồi, ở đó, Đỗ Mạn Linh đã dọn sẵn bát mì cho anh, là mì hải sản, trong đó có mực, tôm và cua, một ít rau thơm. Nhìn thấy chỉ có 1 tô, anh cất tiếng hỏi:

- “ Em không ăn à ?”

- “Em đã ăn rồi.” – Cô đáp.

Anh chậm rãi ăn mì, tài nấu nướng của vợ anh rất tốt, anh đã biết điều này từ lâu. Lúc đó còn có người nói, ai lấy được cô là hạnh phúc, bây giờ anh đã cảm nhận được điều đó. Nghĩ tới đây, đôi mắt anh bỗng nhiên ám ám, cho dù thế nào, cô cũng đã là của anh, không phải sao.

-“Cái áo em đang mặc... ?” – Mục Cẩn làm như không để ý hỏi.

-“A, là cái này sao ?” Vừa nói vừa chỉ cái áo mình đang mặc. “Áo của anh mặc thật thoải mái, ... em có thể mặc chứ ?” – Cô quên mất, mặc áo của anh mà lại không hỏi, không biết anh có tức giận không.

Mục Cẩn hỏi lại: “Em thích mặc nó ?”

Đỗ Mạn Linh cười cười :” Ừm, vải mềm, rất dễ chịu, nó lại rộng rãi, em nghĩ dùng để mặc ở nhà cũng tốt lắm.” – Vừa nói vừa cẩn thận nhìn anh, áo sơ mi cao cấp, mình lại dùng để mặc ở nhà, nói trắng ra là mặc ngủ.

Anh nhìn cô, cười dịu dàng: “Nếu em thích, thì cứ mặc đi, anh cũng rất thích em mặc cái này.” Gấp lên một đĩa mì, bỏ vào miệng, liệu mình có nên giảm bớt đồ ngủ của cô ấy không.

Đỗ Mạn Linh thấy anh không giận thì cũng thở phào một hơi, sau đó lại tiếp tục lú lú hỏi anh chuyện công ty.

10. Chương 10

Ăn xong, Mục Cẩn giành lấy công việc rửa chén, còn Đỗ Mạn Linh thì chạy lại cái bàn đặt laptop của hai người, mở laptop lên, bắt đầu xem tiểu thuyết.

Xem được một lúc, bỗng nhiên, một bàn tay to lớn, hữu lực mà dịu dàng lướt qua nách của Đỗ Mạn Linh đi xuống đến hông cô, sau đó bế cô lên.

Đỗ Mạn Linh như một đứa trẻ ngồi trong lòng của Mục Cẩn, vì cái áo cô đang mặc nên bàn tay của anh trực tiếp đụng đến phần da thịt ở hông.

Mục Cẩn hôn nhẹ lên mái tóc cô, nói bằng giọng điệu chậm rãi nhưng đầy sự mê hoặc:

-“Tiểu Linh, nên đi nghỉ thôi.”

Đỗ Mạn Linh đã cảm thấy được điều bất thường, cô nói: “Nghỉ ? Nhưng bây giờ vẫn còn sớm mà, mới 9 giờ.”

Mục Cẩn chuyển tay một cái, để cô ngồi trên cánh tay phải của mình, sau đó cười như không cười nói với cô:

-“Không, bây giờ đã rất trễ, chúng ta cần phải tranh thủ thời gian.”

Nhìn thấy Mục Cẩn từ từ tiến lại giường, Đỗ Mạn Linh càng lúc càng rối rắm, như thế này là sao, chẳng phải nói anh bất lực hay sao, nhưng cái thứ nóng rực lại cứng rắn này giờ đang cọ cọ bắp chân mình là gì.

Khi Mục Cẩn gần đến bên giường, Đỗ Mạn Linh bỗng nhiên vùng vẫy: “Cho em xuống, cho em xuống.”. Dù nói là hai người vốn là vợ chồng, chuyện này đã làm không biết bao nhiêu lần rồi. Nhưng bây giờ cô đang mất trí nhớ nha. Đối với cô, đây là lần đầu tiên. Phụ nữ, đối với lần đầu tiên, luôn sợ hãi.

Vì cô già quá mạnh, sợ cô té nên Mục Cẩn không còn cách nào khác là phải thả cô xuống. Sau đó, dùng ánh mắt thâm trầm, sâu thẳm nhìn cô.

Đỗ Mạn Linh bối rối: “Em...em chợt nhớ ra, mình còn phải đi tưới cây, không tưới nước một ngày, chúng nó sẽ héo mất.”

Sau đó không đợi cho Mục Cẩn nói gì, nhanh chân chạy ra ban công. Chỉ là cô chưa đi được vài bước, thì Mục Cẩn từ phía sau, chợt ôm lấy cô, bàn tay anh như gọng kiềm, chặt chẽ vây lấy cô, không cho cô lối thoát.

Mục Cẩn cúi đầu, nói khe khẽ bên tai Đỗ Mạn Linh, khiến cô muốn nổi da gà: “Vợ à, em biết là em chạy không thoát mà.”

Sau đó, không đợi cho cô nói gì nữa, anh lập tức che đi đôi môi nhỏ nhắn của cô, tay anh dùng sức, bế bổng cô lên, bước nhanh tới giường.

——Đây là đường phân cách cảnh H, hahaha đã nói đừng quá mong chờ mà——

Đỗ Mạn Linh mệt mỏi nằm sấp trên giường, một đôi tay to lớn luồn qua eo cô nâng mông cô lên cao, người ở phía sau thì ra sức hoạt động, đôi lúc lại cúi xuống, hôn lấy phần da thịt mềm mại trên lưng cô.

Cô chỉ mới bị anh giày vò lần thứ hai mà thôi, nhưng mà, làm ơn mỗi một lần của anh có thể dừng dài quá hay không. Chẳng phải anh nói hôm nay làm việc rất mệt sao, vì sao lại có nhiều sức lực như vậy.

Gương mặt bị người nào đó nâng lên, giọng nói trầm thấp truyền cảm lại vang lên : “Tiểu Linh, em không chuyên tâm.” Vừa nói xong, anh lập tức hôn lên môi cô, một nụ hôn mãnh liệt, ướt át và đầy dục vọng, dưới thân lại bắt đầu ra vào mạnh hơn, khiến Đỗ Mạn Linh chỉ có thể phát ra những âm thanh quẩn rữ.

Đến lúc cả hai gần đạt đến cao trào, Mục Cẩn động thân vừa mạnh vừa nhanh, sau đó, anh trút hết tinh hoa của mình vào sâu trong cô, một lần nữa.

Kề sát mặt vào gương mặt mệt mỏi, ửng đỏ của cô vợ đáng yêu, Mục Cẩn hôn lên má cô một cái: “Tiểu Linh, anh yêu em.”

11. Chương 11

Đỗ Mạn Linh đã mệt muốn chết rồi, hai lần của họ, vậy mà kéo dài mấy giờ liền, hiện giờ cô động cũng không muốn động, oán giận nói thầm: “Mình điên rồi mới cho anh là không được.”

-“Hửm! Không được, thì ra là vậy, tiểu Linh không hài lòng với năng lực của anh sao ?”

Gương mặt Đỗ Mạn Linh lập tức trắng bệch. Quả nhiên, người đàn ông kia lại nói tiếp: “Anh vốn sợ em mệt, cho nên không muốn ép buộc em nữa, nhưng thì ra...cô vợ nhỏ của anh lại nhiệt tình như vậy. Đã vậy, anh không thể làm em thất vọng rồi.”

- “Không, em không thất vọng, em rất hài lòng.”

- “Phải, anh đang cố gắng làm cho em hài lòng đây. Nào giờ thì nâng cái mông lên.”

- “Ừm...Mục Cẩn...a, anh...đúng là...cầm thú...ừm !”

_

Ngoài khu vườn của dinh thự Mục gia là những cây cổ thụ rất lớn, bóng cây che mát cả một vùng, cộng thêm đây là trên núi, gió thổi nhiều hơn, vì vậy, buổi trưa mà ra đây ngồi hóng mát thì không còn gì tuyệt bằng.

Đỗ Mạn Linh ngồi tại một cái bàn đá dưới một cây tùng to lớn, vừa nhìn quyển tiểu thuyết viễn tưởng tiếng Anh, vừa phiên dịch lại, nghĩ ngợi cũng lâu như vậy rồi, cô cũng không muốn cái gì cũng không làm, để sức lực cho người nào đó hoành hành.

Nghĩ đến đây, cô lại tức giận, nhìn qua bên cạnh mình, đêm đó, người đàn ông này vẫn tiếp tục, không tha cho cô, cô cũng không biết mình bị làm bao nhiêu lần, chỉ nhớ là khi cô bất tỉnh, thì trời cũng tờ mờ sáng.

Mấy ngày tiếp theo, anh lúc nào cũng dính lấy cô, không biết thời gian, chỉ cần anh muốn, anh lại “muốn” cô, khiến cho người có da mặt mỏng như Đỗ Mạn Linh xấu hổ không thôi, nhìn cái vẻ đường hoàng đạo mạo của anh, ai mà nghĩ anh lại...cầm thú đến như vậy.

Mục Cẩn xem xong tài liệu trên máy tính, quay đầu qua, thì thấy cô vợ nhỏ đang nhìn mình, anh mỉm cười dịu dàng, sau đó cúi đầu xuống, cho cô một nụ hôn sâu.

Đỗ Mạn Linh bị động tiếp nhận, đẩy thấy chưa, anh lại có hành động thân mật với cô. Đỗ Mạn Linh oán giận quay đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn anh.

Mục Cẩn nhìn nhìn, mỉm cười, đôi tay vuốt nhẹ lên tóc cô. Anh sao lại không biết cô đang giận mình, nhưng bây giờ, anh chỉ cần muốn hôn thì hôn, muốn ôm thì ôm, muốn “yêu”, thì “yêu”,...làm tất cả những gì anh muốn với cô.

Cái cảm giác cô hoàn toàn thuộc về mình khiến anh rất hạnh phúc.

Bất chấp sự phản đối của cô, Mục Cẩn ôm lấy cô, bế lên, khiến cô ngồi trên đùi mình.

Chợt, tiếng điện thoại vang lên phá vỡ không khí yên tĩnh. Mục Cẩn bật điện thoại, đưa lên tai, Đỗ Mạn Linh thừa dịp này, vùng khỏi vòng tay anh chạy đi. Trước khi đi, còn làm mặt xấu với anh, khiến Mục Cẩn cười ha ha.

Người ở đầu dây bên kia nghe thấy tiếng cười cũng hơi bất ngờ, thử dò hỏi: “Có chuyện gì sao ?”

Mục Cẩn tùy ý trả lời: “Không có gì, nói tiếp đi !”

Bên kia cười ha ha: “Lão đại, anh cũng biết đấy, lâu rồi anh em chúng ta không gặp nhau, anh về tỉnh T cũng không báo một tiếng, nếu không phải trợ lý Đường nói, chắc tụi em cũng không biết. Lần này, chúng ta tụ tập một bữa, sẵn tiện chúc mừng em sắp thoát khỏi cuộc sống độc thân.”

_

Khi Mục Cẩn tìm được Đỗ Mạn Linh, cô đang ở trong phòng bếp, vừa ném món bánh hoa mai của thím Trần. Vừa lấy tay xếp bánh vào đĩa. Xếp xong, cô quay lại, nhìn thấy anh, Đỗ Mạn Linh mỉm cười, giơ đĩa bánh lên trước mặt anh:

- “Cái này ngon lắm, em đang định đem ra cho anh.”

Nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của cô, Mục Cẩn cũng cầm một cái ném thử, thật ngọt, sau đó không quên nhắc nhở: “Em ăn ít thôi, nếu không lát nữa không ăn nổi cơm.”

Đỗ Mạn Linh gật đầu, trả lại đĩa bánh cho thím Trần cất, nhưng không quên lấy thêm một cái bỏ vào miệng. Mục Cẩn cười sùng nịch, lấy tay nhéo mũi cô: “Đúng là con mèo tham ăn.”

12. Chương 12

Hội quán Dark Night là hội quán lớn nhất Tỉnh T, đây là nơi tụ tập của các đại gia hàng đầu tỉnh T, Dark Night là một phần của hệ thống vui chơi giải trí New World của tập đoàn CL.

Hệ thống không phải được xây dựng tập trung mà phân chia ra nhiều khu vực khác nhau, như ở thành phố Đông Bắc thì có Hội quán thể thao Toàn Cầu với sân đánh golf, cầu lông, sân đá banh, hồ bơi nhân tạo lớn nhất, trường đua ngựa, ...vv.

Thành phố Thiên Nam thì có sông bãi, casino Thiên Tân chiếm cả một tòa nhà 36 tầng (chép), thành phố Hoa Đô thì có nhà hàng Khải Toàn Lâu với phong cách bố trí cổ xưa truyền thống, chuyên về các món ăn châu Á. Nếu muốn ăn món Tây thì có thể đến nhà hàng Luxury tại thành phố Bình Thủy. Ngoài ra, các hội quán đều có nhà hàng trực thuộc của riêng mình để khách không phải đi xa.

Và cuối cùng, Dark Night, cũng là quán Bar lớn nhất tỉnh, chiếm trọn 20 tầng cao nhất của tòa nhà 78 tầng New World, các tầng còn lại được dùng để cho thuê. Hầu hết tất cả các tỉnh lớn trong nước đều có sự hiện diện của New World, các hệ thống được xây dựng tỏa đều các khu vực trong tỉnh.

New World là tượng trưng của sự xa xỉ, giàu có, bởi vì chi phí ở đây rất cao, đi chung với nó là chất lượng phục vụ bậc nhất, đến với New World, người ta sẽ hiểu được hoàn toàn câu nói “khách hàng là thượng đế”. Cùng với số tiền bạn bỏ ra, bạn sẽ được thỏa mãn gấp trăm lần khi đến đây. Vì vậy không ít cậu ấm cô chiêu, những đại gia hàng đầu đều chọn đến đây giải trí, cũng là để thể hiện sự đẳng cấp của họ.

8 giờ tối, trước tòa nhà New Worl thành phố Lăng Tinh, cũng là nơi tọa lạc của Dark Night.

Một chiếc xe Rolls-Royce dài màu đen dừng trước cổng tòa nhà. Nhân viên ngay lập tức bước tới, mở cửa xe. Người trong xe không lập tức bước ra mà lại dịu dàng lay nhẹ cô gái đang gối đầu lên đùi anh ngủ:

-“Tiểu Linh, tới rồi, dậy thôi!”

Đỗ Mạn Linh bị Mục Cẩn lay nhẹ vài cái, rớt cuộc cũng từ từ mở mắt ra. Không biết có phải là do di chứng sau vụ tai nạn hay không, mỗi lần lên ô tô, máy bay, cô đều cảm thấy rất mệt mỏi, luôn muốn ngủ. Cũng may là anh lúc nào cũng chủ động làm cái gối kiêm lò sưởi cho cô, để mỗi khi cô mệt, đều theo thói quen mà dựa lên.

Đi Đỗ Mạn Linh ra xe, tài xế sẽ tự động lái xe đến chỗ đỗ. Mục Cẩn dắt Đỗ Mạn Linh tiến vào tòa nhà.

Đỗ Mạn Linh cảm thán không thôi về sự tinh tế trong thiết kế của tòa nhà. Diện tích rất lớn, tầng đầu trệt hầu như chỉ dùng để đặt băng chỉ dẫn hoặc các quầy tiếp tân. Nhận thấy được sự tò mò trong mắt cô, Mục Cẩn chủ động giải đáp.

- “Từ tầng 2 đến tầng 25 được sử dụng cho các doanh nghiệp kinh doanh nhà hàng thuê, từ tầng 26 đến 57 là hệ thống khách sạn. Đương nhiên, muốn thuê được mặt bằng ở đây, doanh nghiệp đó cũng phải là một doanh nghiệp có tên tuổi nhất định, vì không phải ai cũng có thể trả nổi tiền thuê.”

Đỗ Mạn Linh nghe xong, liền nghiêng đầu hỏi:

- “Thật lạ, thường thì em thấy các tòa nhà thường dùng để cho thuê làm văn phòng, khu thương mại hay rạp chiếu phim gì đó mà.”

Mục Cẩn vừa dắt Đỗ Mạn Linh vào thang máy, vừa nói:

-“Thường thì là như vậy, nhưng New World thì khác, đây là nơi nằm trong hệ thống New World, dùng để xây dựng hệ thống giải trí hạng sang, nên khu thương mại hay rạp chiếu phim gì đó, không đủ tư cách để thuê ở đây. Đương nhiên, nếu em muốn xem phim với một phong cách New World thì ở đây vẫn có.”

Đỗ Mạn Linh à một cái, sau đó dường như nghĩ đến thứ gì, gương mặt lại nhăn lại, kéo kéo cánh tay của anh hỏi:

-“Anh nói, thuê ở đây toàn là doanh nghiệp có tiếng sao. Nhưng vì sao những doanh nghiệp như vậy, họ lại không tự dùng tiền xây ỳnh một nơi, mà phải đi thuê? Điều này hơi vô lí.”

Mục Cẩn giải thích : “New World là tượng trưng cho sự sang trọng, xa xỉ, đẳng cấp, chỉ cần là có thể xuất hiện tại đây, đồng nghĩa với việc nhãn hiệu này là nhãn hiệu đẳng cấp, điều đó cũng đồng nghĩa với việc, nếu như nhãn hiệu bị biến mất khỏi đây, nó sẽ bị rớt xuống bảng xếp hạng.”

Đỗ Mạn Linh nghe tới đây, lập tức hiểu ra, lập tức nói : “Nói cách khác, bọn họ thuê ở đây, là để quảng bá và khẳng định thương hiệu phải không?”

Mục Cẩn tán thưởng nhìn cô, mỉm cười, hôn nhẹ vào trán cô một cái, nói : “Thông minh lắm!”

Đỗ Mạn Linh thừa dịp phồng mũi :”Hừ, cũng không xem là bà xã của ai.”

Mục Cẩn nghe vậy, cười càng dữ hơn.

13. Chương 13

Ngay lập tức, thang máy kêu “ding” một tiếng, báo hiệu tầng đã muốn đến, tầng 58, cũng là tầng đầu tiên của Dark Night. Dark Night phân ra nhiều tầng, càng lên cao thì đẳng cấp càng cao và chi phí cũng vậy.

Từ tầng 58 đến tầng 70, chỉ cần có tiền là có thể vào được, nhưng từ tầng 71 đến tầng 77, chỉ cho phép người có thân phận vào, hơn nữa còn phải có thể thành viên thì mới được vào chơi.

Mục Cẩn dừng ở tầng 58 không phải là anh không có tư cách bước lên tầng cao hơn. Tòa nhà này là của anh, Dark Night cũng là của anh, anh muốn tiến vào đâu mà không được.

Nhưng bây giờ anh đang đi với vợ mình, đám người kia, có lẽ vẫn còn chưa biết đến tình trạng của tiểu Linh, nếu như để họ lỡ nói sai cái gì, mọi chuyện sẽ hỏng bét. Vì vậy, bây giờ anh phải đi giải quyết mọi họa này trước.

Đỗ Mạn Linh đang ngấm nhìn cửa vào của Dark Night, nên không thấy vẻ mặt ám ám của Mục Cẩn. Anh cúi đầu nhìn cô, nhẹ nhàng nói :

-“Tiểu Linh, giờ anh muốn đi gặp quản lí nơi này để sắp xếp một chút chuyện, em ở đây chờ anh một chút, anh sẽ lập tức đến đón em, được không.”

Sợ anh là bận công việc, Đỗ Mạn Linh lập tức gơ lên tươi cười : “Ừm, em biết mà, em đâu phải con nít, anh đi đi.”

Mục Cẩn nhu hòa nhìn cô, hôn nhẹ lên môi cô một lát, sủng nịch nói :”Ngoan, anh sẽ lập tức về ngay.”

Nói xong, lập tức rời khỏi.

Đỗ Mạn Linh đứng tại chỗ đợi anh, cô cũng không dám đi loạn, nơi này lớn như vậy, lỡ đi lạc thì rất rắc rối. Sự chờ lâu sẽ rất nhàm chán, cô liền lấy đi động ra, lên mạng, định bụng đọc tiểu thuyết cho đỡ buồn.

Dark Night cứ có người ra vào liên tục, chợt, có một đám người đi lướt qua Đỗ Mạn Linh, chuẩn bị vào trong, nhưng một cô gái trong nhóm đó, đột nhiên quay lại nhìn nhìn, dường như để xác nhận kĩ hơn, cô ta bước đến gần thêm một chút, sau đó, cất giọng dò hỏi:

- “Cô là...Đỗ Mạn Linh..phải không?”

Nghe có người kêu tên mình, Đỗ Mạn Linh lập tức ngẩng đầu lên.

Đập vào mắt chính là một cô gái xinh đẹp, trang điểm tinh xảo, trên người mặc một bộ váy màu đỏ bó sát người, trên tay là cái túi xách hàng hiệu.

Không chắc là mình có quen biết với người ta không, Đỗ Mạn Linh lễ phép hỏi: “Vâng, là tôi, xin hỏi cô là..?”

Chỉ là không đợi cô nói hết câu, cô gái kia lại nói:

- “Đỗ Mạn Linh, thì ra thật là cô, sao cô lại xuất hiện ở chỗ này.”

Đồng bạn đi chung với cô ta cũng bước tới, bao gồm 3 nam, 2 nữ, một người trong số đó hỏi:

- “Tiểu Mỹ, bạn của cậu à?”- Vừa nói, vừa dùng ánh mắt đánh giá Đỗ Mạn Linh.

Cô gái tên tiểu Mỹ vừa nghe, lập tức xì một cái, sau đó liếc nhìn Đỗ Mạn Linh, giọng nói đầy khinh thường:

-“Bạn, làm sao có thể, làm sao tôi có thể quen với một đứa mồ côi như cô ta được chứ, chẳng những mồ côi, còn ôm ảo tưởng bay lên không làm phượng hoàng, suốt ngày đi quyến rũ đàn ông.”

A , mấy người kia nghe nói vậy, lập tức hiếu kì, hỏi: “Chuyện là như thế nào?”

Cô nàng tiểu Mỹ kia lập tức nói:

-“Thì Tỉnh học trưởng đó, cô ta ban đầu mặt dày đeo bám Tỉnh học trưởng không buông, còn dính cái danh bạn gái lâu như vậy. Người như cô ta, làm sao xứng với Tỉnh học trưởng, rõ ràng Thi Mạn với Tỉnh học trưởng mới là một đôi, người ta là môn đăng hộ đối. Còn cô ta, một đứa mồ côi không cha không mẹ, cô ta nghĩ mình là ai chứ.”

14. Chương 14

Đỗ Mạn Linh mặt lạnh nhìn cô ả được gọi là tiểu Mỹ đang thao thao bất tuyệt về cô cho đám bạn của cô ta.

Lúc đầu, cô còn tưởng gặp được người quen, nhưng theo giọng điệu và cách nói chuyện của cô ta thì có vẻ cũng chẳng thân thiết gì lắm, nếu không muốn nói là rất tệ.

Đón nhận ánh mắt khinh bỉ từ đám người đó, Đỗ Mạn Linh bất giác cau mày. Đúng vậy, cô mồ côi, chuyện này ông xã đã nói với cô từ trước, nhưng tự bản thân cô cảm thấy mình không có gì thua kém đám người này cả, vậy mà bây giờ cô phải đứng đây nghe người ta sỉ nhục, thật là buồn cười.

Thảo nào mà anh luôn không muốn kể cho cô nghe về bạn bè hay người quen khác của cô, chắc những người khá cũng không khá hơn thế này là bao. Ăn mặc trông có vẻ là người bình thường, nhưng không ngờ trong người lại có bệnh.

Có bệnh thì phải trị, cô cũng không nên tiếp xúc làm gì, rất dễ bị truyền nhiễm, ông xã sẽ lo lắng. Nghĩ như vậy, Đỗ Mạn Linh không nói gì, quay người bước đi, tính sẽ cách đám người này xa một chút. Anh chắc sẽ tìm được cô thôi.

Tuy nhiên, mọi chuyện lại không như cô mong muốn, một người đã nhanh chân đứng chặn trước mặt cô, chính là cô nàng lúc nãy, cô ta dùng giọng điệu khiêu khích lên tiếng:

- “Sao vậy, chưa gì đã muốn đi, cảm thấy nhục nhã quá chứ gì ?”

Đỗ Mạn Linh lạnh lùng nhìn cô ta, gần từng tiếng: “Tránh ra!” – Từ khi cô tỉnh lại đến giờ, có bao giờ bị đối xử như vậy, Mục Cẩn luôn hết sức chăm sóc, yêu thương, chuyện gì cũng theo ý cô, đương nhiên là trừ “chuyện ấy”, những người khác, ông chủ lớn của họ còn phải nghe lời cô, họ dám làm phật lòng cô hay sao.

Sống trong hoàn cảnh như vậy, vậy mà bây giờ lại bị người ta nhục nhã, cô thật sự tức giận.

Nhan Tiểu Mỹ thấy cô dám nói chuyện như vậy với mình gương mặt lập tức hồng lên vì tức giận:

- “Đồ con diêm, cô dám nói chuyện như vậy với tôi ư ?”

Đám người bên cạnh cũng góp vào:

- “Đường đường là nhị tiểu thư của tập đoàn Nhan thị, vậy mà bị người ta chửi kìa!”

- “Cô ta không muốn sống rồi !”

- “Tiểu Mỹ à, cô ta nói như vậy, mà cậu định để yên sao?”

Nhan Tiểu Mỹ hừ lạnh, lên tiếng: “Hừ, cô còn giả vờ thanh cao, cô nghĩ Tỉnh học trưởng sẽ giúp cô một lần nữa ư, thôi đi, đừng nằm mơ nữa, người ta bây giờ đã dính hôn với Thi Mạn rồi, bọn họ là môn đăng hộ đối đó, biết chưa hả?”

Đỗ Mạn Linh cứ nghe cô ả nói về chuyện của mình với Tỉnh học trưởng nào đó, xong lại vũ nhục cô, cô thật sự tức giận, không nhịn được nói: “Đồ điên, tránh ra!”

Nhan Tiểu Mỹ sững sốt, từ khi được sinh ra cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên cô bị người ta mắng như vậy, ai mà không phải nể sợ thế lực của nhà cô, ra sức nịnh nọt chứ, vậy mà bây giờ lại bị người ta nói như vậy.

Nhan Tiểu Mỹ tức giận, lập tức giơ tay lên, hét lớn: “Con điên kia, mày nói gì hả?”

Nhưng bàn tay của cô ta chưa kịp đụng đến Đỗ Mạn Linh thì đã bị cô cản lại, hất ra, cô lạnh giọng cảnh cáo:

- “Tôi nói, tránh ra, nếu như cô còn kiếm chuyện nữa, tôi sẽ không khách khí đâu !”

Nhan Tiểu Mỹ bị đẩy ra, tức giận vô cùng, cô ta không chịu bỏ qua, lập tức tiến đến gần Đỗ Mạn Linh, đẩy mạnh vào vai cô, vừa đẩy, vừa nói:

- “Cô cũng gan thật, dám đụng đến tôi cơ đấy, tôi nói cho cô biết, lúc trước tôi có thể khiến cho cô biến mất được, thì bây giờ tôi càng có thể khiến cho cô tệ hơn nữa.”

15. Chương 15

Nhan Tiểu Mỹ đột nhiên dừng lại, nhìn Đỗ Mạn Linh từ trên xuống dưới, sau đó chế giễu nói:

- “À, hay là bây giờ kiểm được kim chủ rồi, cho nên không sợ nữa, nhìn cách ăn mặc của cô kia, chất liệu cũng tốt thật, nhưng tôi lại chưa nhìn thấy bao giờ, chắc kim chủ của cô cũng chẳng phải loại ghê gớm gì.”

Đám người đứng xem kịch này giờ cũng lên tiếng:

- “Ha ha ha, còn phải hỏi, không thấy này giờ người ta vẫn đứng trước cửa sao, ngay cả tầng thấp nhất của Dark Night còn không vào được nữa là.”

- “Hay là bây giờ người ta đang muốn tìm kim chủ khác, đang đứng đây chờ vận may.”

- “Ha ha ha ha!”

Nhan Tiểu Mỹ cũng cười ha ha, sau đó nhìn cô, nói: “Sao không nói gì, không nói gì là thừa nhận rồi chứ gì!”

Đỗ Mạn Linh thật sự không nhịn nổi nữa, cô không có lý do gì phải chịu những người này cứ liên tục nhục nhã, lúc đầu cô nhịn, chỉ vì nghĩ rằng đây là sản nghiệp của anh, cô không muốn gây chuyện.

Nhưng chuyện đã đến nước này, nếu như cô còn có thể nhịn, thì cô là thánh nhân luôn rồi.

Ngay khi Đỗ Mạn Linh vừa tính “oanh tạc”, thì hai người bảo vệ trước Dark Night cũng đã nhận thấy sự khác biệt của đám người này và bước tới:

- “Xin hỏi, ở đây đang có chuyện gì ?”

Đám người Nhan Tiểu Mỹ tranh nhau nói trước: “Còn có chuyện gì, chỉ là một con nhỏ muốn quyến rũ đàn ông, nhưng không có cửa bước vào những chỗ như thế này thôi.”

Hai người bảo vệ nhìn nhau, họ đã nhận ra, đám người này có vẻ có xích mích với cô gái kia, nhưng do đã được đào tạo chuyên nghiệp, họ luôn phải đặt công ty lên hàng đầu. Vì vậy, một người ra mặt nói:

- “Xin quý khách thông cảm, nếu quý khách có bất cứ mâu thuẫn gì, vui lòng đi ra ngoài xử lý, đây là trước cửa Dark Night, các vị làm vậy, sẽ ảnh hưởng đến kinh doanh của chúng tôi.”

Lời nhắc nhở của bảo an như cảnh tỉnh bọn họ. Đúng vậy, họ đang làm gì vậy, gây chuyện trước sân nghiệp của CL, họ không muốn sống nữa rồi, nếu điều này bị quản lý nơi này biết được, chắc chắn bọn họ sẽ gặp rắc rối.

Nhan Tiểu Mỹ không cam lòng bỏ qua cho Đỗ Mạn Linh như thế, nhưng cô ta lại không thể làm gì. Chẳng lẽ bây giờ bắt cô ta phải bỏ cuộc đi chơi này, đi kiếm chuyện với Đỗ Mạn Linh hay sao.

Điều đó là không thể, vì vậy, Nhan Tiểu Mỹ chỉ có thể đi cùng với đám bạn vào trong, nhưng trước khi đi, cô ta cũng không quên nhắc bảo an:

- “Tôi biết các anh được phục vụ chuyên nghiệp, luôn tôn trọng khách hàng, nhưng cũng không phải cái loại người nào cũng được cho là khách hàng. Những kẻ bần cùng cứ đứng mãi không chịu đi cũng không bị xử lý, đôi khi làm chúng tôi nghi ngờ về đẳng cấp của nơi đây đây.”

Bảo an cúi chào cô ta, cung kính nói: “Điều này chúng tôi sẽ xử lý, chúc quý khách chơi vui vẻ.”

Sau khi cánh cửa đóng lại, một người bảo an nói với Đỗ Mạn Linh: “Cô gái à, nếu cô đang chờ ai, cô nên qua bên kia đứng đi, nếu để cái bọn nhà giàu mắt để trên trán đó nhìn thấy, sẽ lại kiếm chuyện với cô nữa cho coi.”

Người kia cũng gật đầu đồng ý. Bọn họ đã được huấn luyện rất kỹ, thái độ phục vụ đương nhiên rất tốt. Bất cứ người nào, đều có thể trở thành khách hàng của họ, vì vậy, họ không thể đắc tội với bất cứ ai. Thái độ phục vụ của họ, là bộ mặt của công ty. Về điều này, họ đã làm rất tốt.

Nhan Tiểu Mỹ chỉ là một kẻ có thể bước vào tầng 58-70 của Dark Night, chưa có đủ địa vị để bọn họ coi trọng.

Một điều quan trọng nữa khiến cho họ không làm theo những gì Nhan Tiểu Mỹ nói, đó là, bọn họ cũng là những người bình thường trong xã hội, họ có sự đồng cảm với Đỗ Mạn Linh (hiện đang bị cho là người bình thường) đương nhiên không thích cái kiểu nói chuyện coi thường người bần cùng của Nhan Tiểu Mỹ.

16. Chương 16

Đỗ Mạn Linh rất cảm kích trước lời khuyên của hai người bảo an, thời buổi này, có rất nhiều người vì nịnh bợ những kẻ giàu có, mà thường làm những chuyện quá quắt. Nhưng hai người này thì lại rất đúng mực, cho dù cô có thể là người như Nhan Mỹ nói, không đủ tiền để đi vào Dark Night. Đồng thời cô lại thêm phần tự hào, quả không hổ là nhân viên của CL, hơn hẳn những người khác.

Nói lời cảm ơn với hai người, sau đó cô đi qua chỗ khác đứng, cô cũng không muốn phải gặp lại họ, không phải cô sợ, nhưng cô không thích rắc rối.

Chờ được một lúc sau, cuối cùng cô cũng nhìn thấy bóng dáng của Mục Cẩn. Anh đang thong dong đi tới chỗ cô, nhìn lại chỗ cũ cô đứng lúc nãy, không thấy cô, anh nhìn xung quanh tìm, rất nhanh, anh đã tìm thấy cô, anh tăng nhanh cước bộ một chút.

Đằng sau anh là một người đàn ông trung niên, khoảng trên 40 tuổi, tuy vậy, dáng vẻ của ông cũng rất ... không giống những người khác, đến bây giờ đã bụng bìa, đầu hói.

Mục Cẩn bước nhanh đến bên cô, lập tức đưa tay kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô một cái, hỏi: “Đợi anh có lâu không?”

Đỗ Mạn Linh thuận thể dựa vào anh, khi nhìn thấy anh, tất cả sự tủ thân, khuất nhục lúc nãy lập tức trào lên, cô ủy khuất nói: “Lâu, lâu muốn chết được ấy, sao bây giờ anh mới về!”

Mục Cẩn cũng cảm nhận được tâm trạng của Đỗ Mạn Linh không đúng, đôi mắt trở nên u ám, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì lúc anh không có ở đây.

Không đợi anh hỏi, Đỗ Mạn Linh đã chuyển đề tài: “Ông xã, vị tiên sinh này là ?”

Cô vốn tính làm nũng với anh một phen cho bỏ tức, nhưng khi nhìn qua, thì thấy người này vẫn cứ đứng đó, mỉm cười nhìn bọn họ, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, vừa nhìn là biết, nếu như cô không thêm để ý đến ông ta mà cứ lo làm nũng với ông xã, ông ta cũng sẽ không nói gì, nhưng dù sao người ta cũng là trưởng bối, không nên như vậy.

Nghe thấy Đỗ Mạn Linh hỏi, Mục Cẩn cũng nhớ tới người đang đứng bên cạnh, suýt nữa anh đã quên mất ông ta. Thôi vậy, chuyện lúc này hỏi sau, dù sao, nơi đây là địa bàn của anh, nếu anh muốn biết cái gì, thì không ai giấu anh được.

- “Vị này là Tống Thanh Vân, tổng tiên sinh, là giám đốc của tòa nhà này và cũng là giám đốc của Dark Night.”

Sau khi anh giới thiệu xong ông ta, lại quay sang giới thiệu Đỗ Mạn Linh: “Giới thiệu với ông, cô ấy là vợ tôi, Đỗ Mạn Linh.”

Tống Thanh Vân sau khi nghe giới thiệu cũng hơi sửng sốt một chút, nhưng những gì từng trải khiến ông che dấu sự sửng sốt đó rất tốt, ông lập tức đưa tay ra, nhiệt tình nói :

- “Thì ra là chủ tịch phu nhân, thất kính, thất kính !”

Đỗ Mạn Linh cũng đưa tay ra, nhưng ngay lập tức bị người cản lại, nắm tay cô trong tay. Đỗ Mạn Linh lập tức biết ý định của anh, cô liền thay đổi cách thức, chỉ gật đầu một cái:

-“Chào ông, Tống tiên sinh !”

Tống Thanh Vân cũng chú ý đến động tác của Mục Cẩn, nhưng ông không hề cảm thấy phật lòng, làm việc dưới trướng người này bao nhiêu năm, ông rất rõ tính cách của hắn.

Đồng thời, ông cũng không khỏi suy nghĩ về thái độ của Mục Cẩn đối với Đỗ Mạn Linh, từ hành động của Mục Cẩn, ông biết, cô gái này rất quan trọng với ông chủ nhà mình, nên thái độ cũng thân mật hơn.

Mục Cẩn giới thiệu với hai người xong, liền dẫn Đỗ Mạn Linh bước vào Dark Night, hai người bảo an lập tức cung kính mở cửa, họ là người mới, nên không biết người đàn ông này có địa vị như thế nào, nhưng người có thể để giám đốc của bọn họ đích thân dẫn đường, có thể là người bình thường hay sao.

17. Chương 17

Tống Thanh Vân đưa hai người đến thang máy chuyên dụng của Dark Night sau đó thì cúi đầu chào. Cô gái trực thang máy mở miệng nói:

- “Quý khách muốn đến tầng mấy ạ ?” – Hồi nãy cô đã nhìn thấy giám đốc tỏ ra rất cung kính với hai người này, cho nên nụ cười càng tươi hơn bình thường, con mắt cũng sắp híp lại luôn rồi.

Mục Cẩn không để ý tới cô ta nhiều, chỉ nhàn nhạt mở miệng: “78.” – sau đó cúi đầu nhìn Đỗ Mạn Linh.

Bàn tay đang đặt lên phím thang máy của cô ta hơi dừng một chút, ngoài mặt trông có vẻ bình tĩnh nhưng thật ra trong lòng đã nổi sóng:

Tầng 78, tầng lầu duy nhất trong tòa nhà này không cho bất cứ ai vào, cho dù là người có địa vị cao tới đâu, có nhiều người tới đâu cũng không thể bước vào. Bởi vì, tầng này chỉ để dành cho đại boss của tập đoàn CL và những người bạn thật sự thân thiết của mình khi cần tụ họp.

Người đàn ông này muốn đến tầng 78, như vậy có nghĩa, người này nếu không phải boss thì cũng là bạn thân của boss, mà nếu đã là bạn của boss, thì không thể nào là người bình thường được. nghĩ vậy, thái độ của cô ta càng thêm cung kính, chuyên nghiệp.

Tuy nhiên, lúc này Mục Cẩn lại không có thời gian để chú ý đến cô, bởi vì bây giờ trong lòng anh đang có vô ngàn con sóng lớn đang xô đẩy, cả người anh như muốn nổ tung, trong cơ thể như thể có một thứ năng lượng đang muốn bức phá ra để giết người.

- “Vợ à, em vừa nói gì ?”

Đỗ Mạn Linh tưởng anh nghe không rõ, còn thật sự lặp lại:

- “Lúc này, em đã gặp một người quen cũ, nhưng thái độ của cô ta rất tệ, còn nhắc tới cái gì Tỉnh học trưởng gì đó, sau đó mắng em lung tung,...” – Đỗ Mạn Linh hiện đang muốn phát hết uất khí trong lòng, lúc này cô rất ủy khuất, bị người ta ăn hiếp thâm thối.

Mục Cẩn càng nghe, gương mặt càng âm trầm, lúc này cô đã gặp ai, người nào, người đó đã nói những gì với cô rồi, anh thật là sơ suất, vì sao có thể bỏ lại cô một mình ở nơi đó chứ, nếu như cô đã biết cái gì rồi thì sao, nếu như cô..muốn rời khỏi anh thì sao.

Không được, anh không cho phép điều đó xảy ra, anh không cho phép.

-“Ông xã, đau quá !”

Tiếng hét của Đỗ Mạn Linh khiến lí trí của Mục Cẩn quay lại, anh cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy cô đang dùng đôi mắt lên án nhìn anh, bàn tay đang xoa xoa chỗ cái vai. Gương mặt trông có vẻ vô cùng đau đớn, giọt nước mắt trên mặt cũng sắp rơi xuống.

Mục Cẩn lúc này vô cùng hối hận, anh đang làm gì vậy chứ, làm sao anh có thể làm bị thương cô được. Gương mặt đầy áy náy, hối hận xen lẫn sự lo lắng. Anh xoa xoa vai cho cô, miệng luôn nói:

-“Xin lỗi, anh xin lỗi tiểu Linh, anh không nên như vậy, em có đau không, anh xin lỗi, xin lỗi.”

Nhìn thấy anh như vậy, cô cũng không còn giận nữa, cô cũng thừa biết là anh không cố ý, cô nghĩ, chắc có lẽ việc cô bị người khác ăn hiếp khiến anh tức giận.

-“Được rồi, em không sao, cũng không đau lắm !”

Tuy cô nói vậy nhưng Mục Cẩn vẫn không hề buông tay, vẫn xoa nhẹ vai cho cô. Trong lòng thì đang suy nghĩ, chuyện ngày hôm nay anh nhất định phải điều tra một cách rõ ràng, lát nữa anh sẽ tìm Tống Thanh Vân để lấy bằng ghi hình, anh muốn biết, người đó là ai và đã nói cho cô nghe những gì rồi.

Bất cứ thứ gì có thể khiến cô rời xa anh, đều phải bị xử lí...không còn một mống.

18. Chương 18: Chương 18.

Đỗ Mạn Linh thấy anh im lặng, liền tìm chủ đề để hỏi:

- “Ông xã, anh biết những người đó là ai không, cái cô tiểu Mĩ gì đấy, còn Tỉnh học trưởng nữa ?”

Bàn tay đang xoa vai cho cô hơi dừng một chút. Lúc này, thang máy kêu “ding” một cái, báo hiệu đã đến nơi, cánh cửa thang máy mở ra, cô gái trực thang máy chuyên nghiệp cúi người cung kính nói:

- “Chúc quý khách có những giây phút vui vẻ.” Mục Cẩn liền đỡ Đỗ Mạn Linh bước ra, dắt cô đi theo một hướng, nói:

- “Những người đó là bạn thời đại học của em, nhưng họ không phải người tốt, lại hay gây khó dễ cho em, lần sau thấy họ, không cần tin những gì họ nói, nếu họ còn tìm em gây rắc rối, anh nhất định sẽ xử lí họ.”

Đỗ Mạn Linh không do dự gật đầu một cái. Chỉ cần là những gì anh nói, cô sẽ tin, với lại, thái độ của cô nàng tiểu Mĩ gì đó, cũng đủ để cô thấy quan hệ của bọn cô không tốt, cô ta còn nói cái gì mà đã từng khiến cô biến mất một lần, thì sẽ có lần thứ hai. Chỉ nghe thôi đã đủ biết không phải thứ tốt đẹp gì.

- “Vậy còn Tỉnh Học trưởng, em nghe cô nàng lúc này nói, em từng là bạn gái của người đó.”

Đôi mắt của Mục Cẩn hơi lóe một chút, lạnh giọng nói:

- “Đừng nhắc đến cái tên này, anh không muốn nghe.”

A! Đỗ Mạn Linh hơi sửng sốt, không ngờ anh lại phản ứng lớn như vậy. Tâm trạng anh có vẻ không tốt, cô gật đầu một cái, sau đó sẽ không nói gì nữa.

Mục Cẩn lúc này cũng biết thái độ của mình làm cô sợ, nên nhẹ nhàng nói:

- “Tên đó không phải người tốt, anh rất ghét hắn, sau này, chúng ta không nhắc đến hắn nữa, có được hay không.”

Đỗ Mạn Linh ừm một cái, sau đó mỉm cười với anh. Mục Cẩn lúc này cũng cười, hôn nhẹ lên trán cô một cái, sửng nịch nói:

- “Bé ngoan !”

Hai người đi tới trước một cái cửa lớn, Mục Cẩn mở cửa ra, một tay ôm eo Đỗ Mạn Linh bước vào.

Đây là một căn phòng được bày trí vô cùng sang trọng nhưng lại không khiến người ta ngọt ngào mà lại rất thoải mái. Căn phòng được bố trí như một phòng khách cỡ lớn, vì đặt giữa căn phòng là một bộ sofa thật to. Bên trong có đầy đủ các khu vực như quầy bar, sàn nhảy, khu vực máy game,...mỗi khi vực đều có nhân viên phục vụ đang đứng..

Ngoài ra, trong căn phòng này hiện đang có một nhóm người trẻ tuổi, trông ai cũng vô cùng tuấn tú, xinh đẹp. Tại quầy bar có ba người đàn ông ăn mặc bảnh bao đang ngồi, ba cô gái trong đoàn thì đang tụ tập cùng một chỗ, tuy nhiên, mỗi người đều đang làm việc khác nhau chứ không giao tiếp gì với nhau.

Cô gái để tóc dài, suôn thẳng, trên người mặc một cái áo màu trắng đơn giản kết hợp với cái váy dài đến chân tạo ra cảm giác thanh nhã không nói nên lời hiện đang ngồi đó đọc sách.

Một cô gái khác ăn mặc sành điệu hơn, cô ta mặc một cái đầm không dây màu vàng, bên ngoài khoác áo lông màu đen ngắn trông vô cùng quyến rũ, mái tóc dài hơi xoắn ở phần đuôi càng làm cô trở nên thu hút. Hiện cô nàng đang cầm một cái gương để trang điểm.

Một cô gái khác, cô mặc bên trong là cái áo thun màu trắng bó sát người, kết hợp với chiếc áo nỉ đang bị cô tùy tiện vứt sang một bên, bên dưới là chiếc quần jeans màu tối làm nổi bật đôi chân thon dài của cô, mái tóc được cô cột cao gọn gàng khiến cô càng thêm trẻ trung. Lúc này, cô đang chơi trò phóng phi tiêu.

Lúc này, có người để ý đến Mục Cẩn và Đỗ Mạn Linh, một người đàn ông đang ngồi tại quầy bar kêu to:

- “Lão đại đến rồi kìa!”

Lập tức, mọi người dừng hết hoạt động của mình lại, tất cả đều ghé mắt nhìn vào hai người vừa mới đến kia.

19. Chương 19

Ba người đàn ông đang ngồi ở quầy bar cũng như ba cô gái đứng lên, đi về phía họ. Trong đó, một người mặt mày sáng loáng, gương mặt vô cùng hớn hử cười đến mức có thể nhìn rõ hàm răng trắng đều của anh ta bước nhanh về phía này, hai tay giang ra, có vẻ như muốn làm một cái ôm thân thiết với Mục Cẩn.

Mục Cẩn không nhanh không chậm, khi người kia vừa tới gần thì liền né sang một bên. Trong mắt đầy ý cười, nhưng giọng điệu lại lạnh nhạt: “Đều là đàn ông, ôm ấp cái gì?”

Người kia vừa nghe xong thì hơi ngậy người một lát, gương mặt như vừa nuốt phải ruồi. Chưa đợi cho anh nói gì, một cánh tay khoác lên vai anh, gỡ giọng trên chọc nói:

– “Cậu biết cái gì, bây giờ người ta có mỹ nhân bên cạnh, nếu cậu tùy tiện như vậy, lỡ làm người ta hiểu lầm thì sao?”

Nghe nói vậy, lúc này người đàn ông khi nãy mới chú ý tới Đỗ Mạn Linh đang đứng rồi rầm bên cạnh. Vừa rồi anh đã quên mất cô ta. Ngày xưa khi mọi người tụ họp, đều có thói quen xem nhẹ cô ấy, một phần vì bọn họ không thích Đỗ Mạn Linh, một phần vì cô ta cũng không muốn tiếp xúc với bọn họ.

Đôi bên đã không thích nhau, thì cứ xem nhau như không khí vậy. Nhưng nếu như không có Đỗ Mạn Linh, lão đại cũng không chịu tham gia tụ họp. Suốt ngày cứ canh giữ bên người cô ta.

Nhớ đến chuyện vừa nãy lão đại nói, anh lập tức tỏ vẻ như không có việc gì, nói:

– “Chà, đây chắc là chị dâu phải không? Xin chào, tôi tên là Mạc Thừa Phong, hiện đang làm chủ của một công ty nhỏ, là bạn cùng lớn lên với lão đại.”

Những người khác thấy vậy cũng bắt đầu giới thiệu về mình:

– “Còn tôi là Hàn Tư Viễn, cũng đang kinh doanh. còn đây là vợ tôi, Trần Thanh Ngừ, hiện là tiểu thuyết gia.” – vừa nói, anh ta vừa đến gần cô gái mặc váy dài, đưa tay nắm nhẹ eo cô. Trần Thanh Ngừ nhìn chúng tôi cười một cái.

– “Diệp Khuynh, quân nhân.”

Hai cô gái khác cũng lần lượt giới thiệu, cô gái mặc váy màu vàng kia mở miệng trước:

– “Tôi là Hàn Như, nhà thiết kế thời trang, nhân tiện, tôi là em gái của Hàn Tư Viễn.”

– “Triệu Linh, cùng tên với cô, tôi là luật sư, sau này có chuyện, có thể tới tìm tôi, tôi sẽ giảm cho các cô 50%”

Vừa nghe Triệu Linh giới thiệu xong, Mạc Thừa Phong lập tức đùa nói:

– “Tiểu Linh, em là luật sư hay là thương nhân vậy, chưa gì đã lo kéo khách hàng.”

Triệu Linh xem thường nhìn Mạc Thừa Phong một cái, sau đó tiếp tục nói:

– “Nhất là những vụ xử lý những gã đàn ông thói tha, tôi chuyên về mảng này, nếu gặp chuyện như vậy, tôi miễn phí luôn.”

Câu nói của Triệu Linh làm Mạc Thừa Phong la oai oải, nhưng không ai để ý đến anh. Nhờ màn hồ động này mà không khí đôi bên trở nên hài hòa hơn.

Tất cả cùng nhau lại cái bàn ở giữa phòng để nói chuyện, Mạc Thừa Phong liền lập tức lớn tiếng tuyên bố, giới thiệu Triệu Linh là vợ mình, còn mời đám cưới nữa. Đỗ Mạn Linh thì cùng các cô gái nói chuyện với nhau.

Lúc này cô mới biết, thì ra Hàn Như và Diệp Khuynh cũng là một cặp, điều này thật sự khiến cô hơi bất ngờ, một cô gái sành điệu như Hàn Như lại đi thích một quân nhân cứng nhắc như Diệp Khuynh. Mọi người nói chuyện rất hợp nhau.

Buổi tối 11 giờ, mọi người đều chia tay nhau ra về, tuy nói giờ này mới là bắt đầu cuộc sống về đêm, nhưng những người đàn ông này lại chủ động ra về, dù sao hiện giờ bọn họ cũng đã có người ở bên cạnh, họ không mệt nhưng bảo bối của họ cần nghỉ ngơi.

Ngồi trên xe, Đỗ Mạn Linh dựa người vào lòng Mục Cẩn, đôi mắt lim dim. Chợt như suy nghĩ đến cái gì, cô hơi ngẩng đầu lên nhìn Mục Cẩn, hỏi:

– “Ông xã, vì sao trước đây em không có gặp mặt bạn anh.” – Lúc này khi gặp cô, mọi người đều tỏ vẻ như lần đầu biết cô, điều này khiến cô hơi khó hiểu, dù sao thì cô và Mục Cẩn cũng lấy nhau hơn một năm nay

rồi, vậy mà cô chưa bao giờ gặp bạn anh.

20. Chương 20

Đỗ Mạn Linh cảm nhận được từng ngón tay của Mục Cẩn đang luồn vào tóc cô, vuốt nhẹ, người tài xế này cũng là người có lâu năm kinh nghiệm, lái xe rất vững, không khí trong xe rất im lặng, khiến đôi mắt của cô cứ khép lại.

Lúc này, giọng nói trầm ấm, gợi cảm của Mục Cẩn lại vang lên:

-“Bọn anh đều là những người bận rộn, Hàn Tư Viễn và Mạc Thừa Phong thường xuyên phải đi công tác nước ngoài, Diệp Khuynh thì hằng năm phải ở bộ đội, gần đây mới được điều về quân khu thuộc tỉnh T, nên có thể nói, từ khi lấy em, đây là lần đầu tiên bọn anh được tụ họp với nhau.”

Nói xong lí do hoàn hảo của mình,. Mục Cẩn mới nhìn xuống người đang gục trong lòng mình.

Đỗ Mạn Linh chỉ thấy cô càng ngày càng buồn ngủ, hình như ông xã của cô vừa mới nói gì đó, nói gì nhỉ, giọng của anh êm tai quá, giống như tiếng suối chảy vậy, thật êm tai...

Mục Cẩn nhìn dáng vẻ ngủ đến không biết trời trăng của cô, đưa tay lên má, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó là đến đôi mắt, cái mũi, đôi môi. Không khí trong xe bỗng nhiên trở nên thật ngột ngạt, người tài xế cảm thấy tim mình đang đập thật nhanh, mồ hôi bắt đầu ứa ra, bàn tay bất giác siết chặt vô lăng xe.

Đỗ Mạn Linh dường như cảm thấy lạnh, cô run người một cái, cái mũi nhăn nhó, sau đó, một luồng ấm áp mà dịu dàng bao trùm lấy cô, khiến cô trở nên thoải mái, khẽ mỉm cười, rồi lại lâm vào ngủ say.

Ôm Đỗ Mạn Linh trong lòng. Đây là vợ anh, là người phụ nữ của anh, là của anh, của anh. Không ai có thể cướp đi, vì anh sẽ làm tất cả, để giữ cô ở bên mình.

_

Đỗ Mạn Linh hơi cựa cựa một lát, sau đó mở mắt ra, cô hơi mắc đi vệ sinh, cố gắng chống đỡ cơn buồn ngủ, một lát sau mới chịu ngồi dậy, nhìn qua bên cạnh, không có ai. Hèn gì cô thấy hơi lạnh.

Bước xuống giường, lần mò đi đến phòng vệ sinh. Sau khi giải quyết vấn đề sinh lí xong xuôi, cô liền đi lòng vòng tìm kiếm Mục Cẩn, sa giờ này mà anh vẫn còn chưa ngủ.

Tìm một hồi, cô cũng phát hiện một bóng dáng cao lớn đang ngồi trước bàn làm việc của hai người. Trước mặt anh là một cái ly gì đó, chắc là nước.

Cô bước đến gần, cả người anh như chìm vào bóng đêm, quanh thân bao phủ một loại không khí âm trầm mà nguy hiểm. Đỗ Mạn Linh không để ý nhiều đến như vậy, cô vừa ngáp vừa vòng qua cái bàn, đến bên cạnh anh, tự nhiên mà ngồi vào lòng anh.

Mục Cẩn cũng rất phối hợp, anh giơ tay ra cho cô có chỗ chui vào, sau đó lại đặt bàn tay lên thắt lưng của cô, hưởng thụ cảm giác khi cô cọ cọ gương mặt vào lồng ngực mình, nhẹ nhàng hỏi:

-“Không ngủ được à?”

-“ Em lạnh.” – Giọng điệu vẫn còn ngái ngủ. Cô nghe thấy tiếng cười trầm thấp của anh vang lên trong đêm tối, lồng ngực anh cũng chấn động. Biết là anh cười nhạo mình, thì sao, cô chính là kẻ không có ông xã bên cạnh thì khó ngủ đấy, anh có thể làm gì được cô. Đang oán thầm trong lòng, thì lại nghe tiếng anh:

-“Không ngủ được thì bồi anh đi.”

-“Làm gì?”

Không đợi anh trả lời, cô đã biết anh muốn làm gì, bởi vì bàn tay to lớn của anh đã xoắn áo của cô lên, luồn vào trong. Vì cô đang mặc áo sơ mi của anh nên anh đã không tốn sức mà đưa tay vào nơi thần bí của cô bắt đầu vuốt ve.

-“ Ông xã, anh...ừm...”

21. Chương 21

Bàn tay anh không ngừng khiêu khích những nơi mẫn cảm của cô, khiến cô nhanh chóng có phản ứng. Tuy đang chìm vào cảm giác của tình dục, nhưng Đỗ Mạn Linh vẫn nhận ra hôm nay anh có sự khác thường.

Anh mạnh bạo và cuồng dã hơn. Mọi khi anh luôn khiến màn dạo đầu rất lâu, dùng đủ mọi cách để trêu chọc cô, khiến cô phải cầu xin, thì anh mới tha. Nhưng hôm nay, khi thấy cô đã đủ ướt, anh lập tức kéo phân thân của mình ra, để ngay nơi mềm mại của cô, sau đó dùng hai cánh tay nâng cô lên, rồi nhấn mạnh xuống.

Tiếng rên rỉ từ miệng hai người phát ra. Không để cho cô kịp phản ứng, Mục Cẩn nhanh chóng luật động. Anh làm một cách cuồng dã, mạnh mẽ, như thể muốn chứng minh điều gì.

Đỗ Mạn Linh bị anh xoắn xiên, nước mắt không ức chế được chảy ra, cao trào một lần, hai lần, nhưng anh vẫn chưa phóng thích.

Anh bế cô lên, sau đó làm bằng tư thế đứng, khiến cho cô không còn bất kỳ chỗ dựa nào, chỉ có thể hai tay vòng qua cổ anh, ôm anh thật chặt.

-“Tiểu Linh, nói...nói ..em là của anh...nói đi!”

Đỗ Mạn Linh đã hoàn toàn mê loạn, mặc anh muốn làm gì thì làm, ngoan ngoãn nói: “Em..là của anh..”

Mục Cẩn lại va chạm mạnh hơn nữa, mỗi cái đều vào sâu trong cô.

-“Tiểu Linh, vợ ơi, anh yêu em.”

Đêm hôm đó, Mục Cẩn đã rất kích động, bởi vì không biết anh đã làm bao nhiêu lần, còn chuyển địa điểm liên tục, ban công, sofa, phòng ngủ, nếu không phải cô quá mệt mà ngất đi, chắc anh đã làm ở khắp nơi trong cái tầng này quá.

_

Đỗ Mạn Linh cầm túi xách, đi xuống lầu, taxi xé đã chờ sẵn ở đó. Hôm nay cô có hẹn đi mua sắm với Hàn Như, Triệu Linh và Trần Thanh Ngữ. Từ sau lần tụ hội đó, các cô vẫn giữ liên lạc với nhau, thường xuyên hẹn nhau ra uống trà chiều, nói chuyện phiếm, tính tình lại rất hợp nhau.

Cộng thêm việc đàn ông của họ đều là bạn thân của nhau nên các cô thường có chung chủ đề. Mục Cẩn cũng rất tán thành việc cô qua lại với bọn họ. Dù sao cô cũng nên có một vài người bạn. Chỉ là mỗi khi cô đi ra ngoài với các cô ấy mà bỏ anh ở lại, gương mặt của anh đều rất thối. May mà hôm nay anh đến công ty rồi.

Xe dừng trước cửa quán Hương Trà, vừa nghe đã biết quán chủ yếu kinh doanh cái gì. Ở đây bán chủ yếu là các loại trà, ngoài ra còn có các loại bánh dùng riêng với trà.

Bước vào cửa, nhìn xung quanh, cô lập tức thấy Triệu Linh đang giơ cao tay vẫy vẫy. Đỗ Mạn Linh liền bước tới gần, Triệu Linh và Trần Thanh Ngữ đang ngồi đối diện nhau. Cô ngồi xuống bên cạnh Triệu Linh, hỏi:

-“Như Như chưa tới sao?” – qua một thời gian tiếp xúc, bọn cô đã xưng hô thân mật với nhau.

Triệu Linh cười: “Cậu ta, còn phải chờ cậu ấy trang điểm tỉ mỉ xong, chắc cũng mất cả tiếng.”

Trần Thanh Ngữ cầm menu đưa qua cho Đỗ Mạn Linh : “Uống gì không? Gọi đồ uống đi, nếu chờ Như Như thì không biết đến bao giờ.”

Đỗ Mạn Linh cười cười, cầm menu lật lật sau đó kêu một ly hồng trà cùng một đĩa bánh ngọt. Rồi lại tiếp tục tán gẫu với hai người.

Triệu Linh là một cô gái mạnh mẽ, tính tình lại sáng sủa, thẳng thắn nên khi nói chuyện với cô ấy, cô cảm thấy rất thoải mái. Triệu Linh thường kể cho các cô nghe về các vụ việc mà cô phải xử lý, ví dụ như việc ly hôn, hay các án kiện.

Trần Thanh Ngữ lại là người có tính tình dịu dàng, ôn nhu, có lẽ do hay viết tiểu thuyết hay do vấn đề khác mà cô ấy rất tâm lý, thường là đối tượng chia sẻ cũng như cô vấn của mọi người.

Hàn Như lại là người nóng nảy nhất trong bốn người, cô ấy rất chú ý đến vẻ ngoài của mình cũng như của mọi người, lại rất biết phối hợp trang phục, không hổ là nhà thiết kế thời trang. Hàn Như thường phải ra nước ngoài công tác nên rất biết nhìn người.

Có một lần, khi mọi người đang uống cà phê với nhau, nhìn thấy một cặp rất tình tứ với nhau trong quán, Hàn Như liền cười mỉa nói cô gái ấy là kẻ bắt cá hai tay, mọi người đều không tin, chỉ thấy một lát sau khi chia tay người bạn trai kia, lát sau cô nàng lại được một ông chú bụng bia lái xe hơi tới đón, còn tặng cô nàng một nụ hôn ướt át, có muốn nghĩ khác cũng khó.

Tán gẫu một hồi, vẫn chưa thấy Hàn Như tới, Triệu Linh liền nóng nảy: “Sao bây giờ còn chưa tới!”

Trần Thanh Ngữ nhìn ra ngoài cửa sổ, mỉm cười nói: “Tới rồi kìa!” - Mọi người nhìn ra cửa kính trong suốt, thì thấy một chiếc xe hơi màu đỏ sẫm dừng một tư thế rất oách cỡ ở bên đường. Sau đó là một mỹ nữ tóc ngắn, trên mặt là chiếc kính mát to tướng, chân dài, gọi cảm bước xuống, tiến về phía này, kéo theo nhiều ánh mắt của mấy anh chàng. Chắc, ngay cả xuất hiện cũng như đang trình diễn thời trang vậy. Người này mắc bệnh nghề nghiệp nặng rồi.

22. Chương 22

Hàn Như bước vào quán, đi thẳng đến chỗ chúng tôi, ngồi xuống bên cạnh Trần Thanh Ngữ, tháo mắt kính ra, dùng đôi mắt hoa đào quyến rũ nhìn một lượt, nói:

-“Xin lỗi, đến trễ!”

Triệu Linh nghe cái giọng điệu cao cao tại thượng không có vẻ gì là muốn xin lỗi của Hàn Như, bật cười, đưa ly nước của mình cho cô, mắng:

-“Giọng điệu của cậu như vậy mà gọi là xin lỗi sao, giọng điệu làm muốn ăn đấm mới đúng.”

Hàn Như nhận lấy ly nước, hút một hơi, sau đó xem thường nói: “Tôi nói mấy người, rõ ràng tin nhắn là “đúng 8 giờ sẽ chuẩn bị, ai xong thì tới trước”. Lần nào các người cũng nhanh như vậy, dùng bộ dạng không có chút ánh sáng nào đến gặp tôi, các người muốn chọc mù mắt tôi sao?”

Nghe Hàn Như mắng, Đỗ Mạn Linh cúi đầu nhìn quần áo của mình hôm nay, ừm, một cái áo tay bèo màu trắng, phần eo được thiết kế hơi co lại, phần vạt áo còn lại thì dài đến hông, hơi phồng ra, hết hợp với chiếc quần jeans xanh dài đến nửa bắp chân. Không tồi, nhìn rất được mà.

Hàn Như khẽ liếc mắt qua Đỗ Mạn Linh, thấy hành động của cô, không nhịn được bốc hỏa:

-“Bây giờ cậu đang nghĩ là cậu nhìn rất được đúng hay không, nhìn lại cậu đi, 23 tuổi rồi, chứ không phải là học sinh cấp ba, ăn mặc thanh thuần như vậy để làm gì, thân hình ma quỷ của cậu đâu, bây giờ có nhìn thấy được chút gì đâu, mặc một bộ quần áo ngoài chất liệu ra thì không hề khiến cơ thể cậu nổi bật, nhìn đi nhìn đi, cái phần ngực đáng lẽ phải mặc chặt một chút, khiến cho nó được ra ngoài ánh sáng, mặc cái này là sao.”

Trần Thanh Ngữ bên cạnh thấy vậy dịch qua một bên, miệng hô nhẹ:

-“Như Như, cậu bình tĩnh một chút!”

-“Bình tĩnh cái gì, đi, đi mua quần áo, tôi nhất định phải tuốt lại các cậu, phải khiến cho đồng nam nhân nhìn vào lé mắt, không nhận được mà nhào vào, xxoo rồi oox rồi xoxo.”

Đỗ Mạn Linh nhìn Hàn Như như muốn hóa thân thành dì ghẻ, khiếp khiếp sinh sinh nói : “Nhưng những bộ quần áo mà cậu lựa cho tớ, ông xã không ặc, còn xé rách.”

Câu nói thành công khiến không khí trở nên trong lành, yên lặng. Đỗ Mạn Linh thấy vậy còn bồi thêm một câu: “Rất lãng phí!”

Câu nói thành công khiến trên trán Hàn Như xuất hiện một dấu cộng là lạ. Hít sâu mấy lần, sau đó cầm lấy cái ly của Đỗ Mạn Linh uống một hơi hết sạch. Trần Thanh Ngữ bên cạnh thấy vậy, cũng góp ý kiến:

-“Phải đó Như Như, mấy bộ quần áo đó, Tư Viễn cũng không cho chị mặc ra ngoài, hơn nữa...em, cũng hiểu.”

Hàn Như nghe tới đây, chợt nhớ đến gương mặt tươi cười của anh trai mình, cùng giọng điệu dịu dàng gọi mình “tiểu Như Như”, sống lưng chợt lạnh hơn.

Triệu Linh lúc này có vẻ không hề để ý nói: “Còn lão Phong nhà tớ, khi tớ định mặc bộ đó ra đường thì ổng cứ như là chết cha, chết mẹ vậy, khóc lóc cầu xin, còn nói gì đừng ra đường, đừng bỏ anh, vài hôm sau thì bộ quần áo cũng mất tích.”

Hàn Như nghe mọi người thấy vậy thì rất khó chịu, cô cũng không hơn gì mọi người, đi mua quần áo sexy về cũng chỉ là để quyến rũ cái đồ cứng đầu kia, ai ngờ anh chẳng những không thích, còn làm mặt lạnh với cô. Bởi thế cô mới phát hỏa như thế này. Không phải tại cái đầu đàn của đám đàn ông mấy người nên tôi mới khổ sở vậy sao.

Trần Thanh Ngữ thấy biểu hiện gương mặt của Hàn Như liền biết ngay là có liên quan đến Diệp Khuynh, liền mở miệng dò xét:

-“Là Diệp Khuynh đúng không ?”

Nghe thấy cái tên này, Hàn Như càng khó chịu hơn. Đỗ Mạn Linh thấy vậy thì cũng rất thương cho Hàn Như, muốn quyến rũ người mình yêu, nhưng người ta lại không thích, thật ra thì cô cũng hiểu, bọn họ chỉ là không muốn các cô mặc đồ như thế này cho người khác ngắm thôi. Khoan đã, nếu vậy, thì chỉ cần không cho người khác ngắm thì được rồi. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô.

-“Này, tại sao chúng ta không đi mua nội y!”

-“Nội y?”

23. Chương 23

Trần Thanh Ngữ nắm bắt được mấu chốt rất nhanh, tỏ vẻ đồng ý nói:

- Được đấy, nội y thì không thể để cho người khác thấy, chỉ cần mặc đồ kín đáo bên ngoài thì không sao cả.

Triệu Linh cũng góp phần : “Nội y càng làm tôn thêm nét quyến rũ của cơ thể người phụ nữ, chỉ cần cởi ra, bọn họ không muốn hóa thành sói cũng khó.”

Hàn Như hưng phấn nói:” Đúng vậy, chúng ta nên đi mua nội y đi, nhất là nội y tình thú, tôi không tin lần này còn không khiến cái tên kia đại khai sắc giới, xxoo hẳn, sau đó lại oox, cuối cùng là xoxo.”

Thế giới im lặng.

_

Bên ngoài là màn đêm u tối, yên lặng.

Học học học

a..tìm....

Trong căn phòng của một căn biệt thự, trên chiếc giường lớn, mềm mại đang trình diễn một màn kịch tình cuồng nhiệt. Cô gái trần như nhộng, hai tay bị cột vào thành giường, nước mắt không ngừng chảy ra, trong đôi mắt là sự thống khổ, oán hận ngập trời, đôi mắt đó đang chăm chú nhìn người đàn ông đang lướt động phía trên mình.

Cơ thể bị người đàn ông kiềm chặt chẽ, không thể nhúc nhích, chỉ có thể mặc cho người đó bày bố, muốn làm gì thì làm. Đôi môi bị cô cắn đến muốn bật máu, tiếng nói khó khăn từ trong cổ họng cô phát ra:

- “Tôi hận anh, anh là tên cầm thú, đồ cầm thú, tại sao anh không đi chết đi, tôi hận anh, suốt cuộc đời này, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

Người đàn ông phía trên hơi dừng một chút, nhưng sau đó lại đưa hai tay xuống dưới mông cô gái, dùng sức nâng lên, mạnh mẽ va chạm.

Điều này càng khiến cho cô càng giãy giụa dữ hơn, miệng luôn la hét: “Tôi hận anh, hận anh, tôi sẽ không bao giờ yêu anh, không bao giờ, sao tôi có thể yêu một kẻ cường hiếp mình chứ, không bao giờ!”

Đỗ Mạn Linh mở mắt ra, trên người đầy mồ hôi, trái tim của cô đang không cưỡng chế được mà đập thình thịch. Mục Cẩn nằm bên cạnh cũng bị đánh thức, anh ngồi dậy, thấy sắc mặt cô tái nhợt, liền lo lắng.

Anh ôm cô vào lòng, dùng bàn tay mình vỗ vỗ lưng cô, nhẹ nhàng nói: “Sao vậy?”

Đỗ Mạn Linh tựa đầu vào ngực anh, nhỏ giọng nói: “Em gặp ác mộng.”

-“Mơ thấy gì?”

-“Em..quên rồi!”

Mục Cẩn nghe vậy cũng không hỏi gì thêm, nhẹ nhàng vỗ vỗ cô, ôm đầu cô tựa vào ngực mình, để cô nghe thấy tiếng tim đập của anh, bác sĩ từng dạy anh, đây là cách rất tốt để khiến người khác bình tĩnh lại. Quả nhiên một hồi lâu, cơ thể cô không còn cứng ngắc như lúc nãy nữa.

Anh đỡ cô nằm xuống giường, nhưng không buông tay, vẫn giữ tư thế ôm cô vào lòng, nhẹ giọng nói:

-“Không có việc gì, ngủ đi, anh luôn ở đây!”

Đỗ Mạn Linh ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nhưng trong đầu thì lại suy nghĩ, giấc mơ lúc nãy là gì, người đàn ông kia là ai, vì sao cô lại mơ thấy một giấc mơ như vậy. Suy nghĩ miên man một hồi, cô cảm thấy bàn tay đang vỗ lưng mình trở nên chậm lại, sau đó dừng hẳn.

Ngước mắt nhìn lên, anh đã ngủ rồi. Nhìn gương mặt như điêu khắc của anh, lòng của cô bỗng trở nên mềm mại, trong đầu lại hiện lên hình ảnh từ lúc cô nằm viện đến giờ, anh chăm sóc cô, yêu thương cô, chiều chuộng cô, nhưng cô lại chưa làm gì cho anh cả. Trong đầu bắt giắc nhớ đến bộ nội y tình thú mà Hàn Như cứng rắn nhét cho cô. Có lẽ, cô có thể thử một chút.

24. Chương 24

Đỗ Mạn Linh rối rắm đứng trước cái tủ kính trong suốt, bên trong đều là trang sức quý giá, phân vân không biết nên chọn gì. Hàn Như thì đi đông đi tây trong tiệm, hết chỉ cái này tới cái kia, chọn được một đồng thứ mình muốn nhưng vẫn chưa tính tiền ngay mà lẩn la lại chỗ Đỗ Mạn Linh hỏi:

-“Sao, đã chọn được cái gì chưa?”

Đỗ Mạn Linh đáng thương hề hề nhìn cô:

-“Như Như, mình thật sự không biết phải chọn cái nào, nên lấy đồng hồ hay dây chuyền, hay là nhẫn đây.”

Hàn Như thấy cô thật sự rất tội nghiệp, tiến lên xoa đầu cô, an ủi:

-“Cái nào mà không được, chỉ cần là cậu tặng thì anh ta thể nào cũng thích.”

-“Biết là vậy, nhưng dù sao đây cũng là quà sinh nhật, mình muốn chọn cái thật thích hợp.”

Vốn là cô từ miệng của Trần thúc, biết được còn 4 ngày nữa là sinh nhật của Mục Cẩn, biết được điều này, cô nhất định phải tổ chức một buổi tiệc ấm cúng, vui vẻ cho anh rồi, thể nhưng về phần quà tặng, cô lại không biết phải tặng cái gì. Cô muốn một cái gì đó thật ý nghĩa, hơn nữa có thể khiến anh chỉ cần nhìn đến nó là sẽ nhớ ngay đến cô.

Vì vậy, cô đành phải gọi điện cầu cứu mọi người, nhưng Trần Linh thì đang mắc một vụ kiện, còn Trần Thanh Ngữ thì sắp tới hạn nộp bản thảo, không thể đi được, cũng chỉ có Hàn Như dạo này đang rảnh có thể đi với cô.

Hàn Như gợi ý tặng trang sức, nên dẫn cô đến tiệm châu báu Forever Diamond để cô chọn, nhưng chọn này giờ cô vẫn không biết nên lấy cái gì để tặng anh.

Hàn Như thấy Đỗ mạn Linh lại đang rối rắm, chỉ có thể thở dài, bắt đầu dĩ rồi đi. Không phải cô không muốn giúp, nhưng cô nàng này thật khó chịu, cô gợi ý cái gì cũng không chịu, vì vậy cô đành phải đi dạo quanh tiệm, thấy cái gì hợp hợp thì thu vào túi, sẵn tiện chọn vài món cho đầu gối nhà cô vậy.

Hàn Như rời đi, Đỗ mạn Linh lại một lần nữa chìm vào trong suy nghĩ của mình, rốt cuộc là nên chọn cái gì đây, đồng hồ, anh có rất nhiều, vòng cổ, cái này thì hơi...không thích hợp đi, không hợp với phong cách của anh, nhẫn, này thì quá lộ liễu rồi, cũng đâu phải muốn đính ước, chẳng lẽ lại đi tặng lắc chân, ông trời trực tiếp phái Dương Tiễn xuống tiêu diệt cô luôn đi, thật khó nghĩ mà.

Đúng vào lúc này, một đôi nam nữ bước vào trong tiệm, diện mạo thật sự là hơn người, họ vừa bước vào, đã thu hút ánh nhìn của rất nhiều người, đôi nam nữ kia bước đến gần Đỗ mạn Linh, cô gái đang khoác tay chàng trai nói với nhân viên bán hàng:

-“Chúng tôi muốn xem kiểu nhẫn đính hôn mới nhất!”

Cô nhân viên bán hàng lập tức hiện lên nụ cười chuyên nghiệp, lập tức dùng tài ăn nói của mình ra sức đẩy mạnh tiêu thụ mặt hàng, còn không quên khen bọn họ đẹp đôi như thế nào, mang cái này sẽ thể hiện được khí chất ra sao.

Đỗ Mạn Linh một bên nghe một bên khâm phục không thôi, đúng là dân được đào tạo có khác. Cô nhân viên đang phục vụ Đỗ mạn Linh thấy cô vẫn đang rối rắm, bèn lên tiếng:

-“ Chúng tôi còn có một vài mặt hàng khác, quý khách có muốn xem thử hay không.”

Đỗ mạn Linh nghe vậy, gật đầu. Cô nhân viên liền đi vào một hồi, sau đó đem một hộp trang sức đi ra, trong đó chứa hai cái vòng tay, là một cặp, hai cái công tay này được thiết kế rất đặc biệt, phần gài lại của nó trông giống như một chiếc công tay vậy, trên sợi dây được đính một viên đá quý nhỏ màu đỏ, được thiết kế nằm trong một cái lồng tinh xảo như một điểm nhấn của vòng tay. Vòng tay nam cũng được thiết kế giống vậy, chỉ là phần dây được làm to và thô hơn, viên đá cũng là màu xanh.

-“đây là thiết kế mới nhất của chúng tôi, chỉ có duy nhất một bộ, do đích thân ông chủ thiết kế. Phần thiết kế công tay cũng như việc viên đá được để trong cái lồng đều biểu hiện một ý nghĩa,” cầm tù tình yêu”, tượng trưng cho việc trói tình yêu của hai người vào nhau, không thể thoát ra được. Cũng vì vậy, hai cái vòng tay này tên là “Prisoner”(tù nhân).

Đỗ mạn Linh quyết định lấy hai cái vòng tay này, từ khi cô nhân viên kia đem ra, cô đã thích hai cái vòng tay này rồi, cộng thêm việc cô nhân viên tư vấn, cô càng muốn mua nó hơn. Cầm hộp trang sức trong tay, Đỗ mạn Linh đang chuẩn bị đưa cho nhân viên tính tiền thì ngay lúc này, cái hộp bị người khác đoạt đi.

-“Đẹp quá, tù nhân à, Huy ca, em rất thích cái này, chúng ta mua nhé.”

Đỗ mạn Linh tức giận, quay sang nhìn cặp nam nữ đứng bên cạnh mình, lên tiếng nói:

-“Vị tiểu thư này, cái vòng này tôi đã chọn rồi, xin cô trả lại cho.”

25. Chương 25

Hà Thi Mạn nghe thấy giọng nói quen thuộc, liền nhìn sang. Khi nhìn thấy người bên cạnh là ai, cô ta cứng người lại một chút sau đó nói:

-“Thì ra là Mạn Linh, không ngờ có thể gặp em ở đây, em tự dưng biến mất, khiến ọi người đều lo lắng đó.”

Đỗ Mạn linh không ngờ cô ta lại biết mình, nhưng từ kinh nghiệm lần trước công thêm việc mới vừa rồi, cô kiên không nghĩ mình lại có quan hệ tốt với họ. Mục Cẩn đã nói rồi, cô không hề có bạn thân, chỉ có những người coi thường cô là cô nhi như cái cô Nhan Mỹ gì đó lần trước thôi. Vì vậy, đối với cô nàng này, cô không hề muốn nói nhiều, đã không phải quan hệ tốt, thì cần gì nhìn nhiều cho chướng mắt.

-“Ừm, cái vòng này tôi đã chọn nó rồi, phiền cô trả lại cho tôi.”- Đỗ Mạn linh lịch sự nói.

Hà Thi Mạn nhìn sang bên cạnh, thấy Tĩnh Huy vẫn đang nhìn chăm chăm Đỗ Mạn Linh thì cơn tức trong lòng dâng lên. Lúc nào cũng vậy, trong lòng anh lúc nào cũng chỉ có cô ta, cô mới chính là vị hôn thê của anh, nhưng anh lại luôn lạnh lùng với cô. Bây giờ, khi nhìn thấy cô ta, anh liền trở thành kẻ mất hồn.

Hà Thi Mạn bất giác ôm chặt cánh tay của Tĩnh huy hơn, trên mặt hiện ra một nụ cười, nói:

-“Mạn Linh, chị và Huy ca sắp đính hôn rồi, buổi lễ sẽ diễn ra tại nhà hàng Tân Thanh Hải vào cuối tuần này, em sẽ đến dự chứ.”

Đỗ mạn linh thật là không có kiên nhẫn, cô nàng này không hiểu tiếng người sao, cóv là muốn cô ta đưa lại cái vòng tay, chứ không phải muốn nói liên miên với cô ta. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng cô vẫn nói:

-“Vậy sao, chúc mừng hai vị. Nhưng mà, hiện tại tôi đang có việc bận, cho nên cô có thể đưa cái vòng lại cho tôi không, tôi muốn tính tiền.”

Tĩnh Huy đứng bên cạnh, lúc này mới hoàn hồn, anh ta nhìn Đỗ mạn Linh, khẽ gọi một tiếng:”Tiểu Linh.”

Đỗ mạn Linh cau mày, cô không thích người khác gọi cô là tiểu linh, vì Mục Cẩn cũng hay gọi cô như vậy. Ngay cả bọn Hàn Như cũng chỉ gọi cô là Mạn mạn thôi.

Hà Thi Mạn nghe Tĩnh Huy lên tiếng thì tức lên, liền nói:

-“Mạn Linh này, chị rất thích hai cái vòng tay này, em nhường lại cho chị được không, xem như là quà mừng đính hôn. Hơn nữa, dù cho có trả lại...em cũng đâu có...tiền mua đâu.”

Nghe đến đây, Đỗ mạn Linh liền không nhịn được nữa, khó khăn lắm mới chọn được một thứ hợp mắt tặng Mục Cẩn, bị cướp đi thì thôi, bây giờ còn nói cô như vậy, rõ ràng là muốn kiếm chuyện mà. Vì vậy cô liền mắng:

-“Cô là không hiểu tiếng người sao? Tôi bảo là cô trả cái vòng lại cho tôi, nói nhiều như vậy làm gì, tôi quen các người sao, lễ đính hôn của các người, mắc gì tôi phải đưa quà tặng chứ.”

Đỗ mạn Linh thành công đưa đến sự chú ý của mọi người. mặt Hà Thi Mạn hết xanh lại trắng, Tĩnh Huy đứng bên cạnh cuối cùng cũng lên tiếng:”Tiểu Linh, đừng hồ nháo nữa.”

Đỗ mạn Linh nhìn qua người con trai, nói:” Tiên sinh, tôi quen biết anh sao, đừng dùng cái giọng điệu đó nói chuyện với tôi, anh chưa đủ tư cách.”

Tĩnh Huy cho là cô đang giận mình nên nói lấy, anh cũng không để ý, chỉ lại gần muốn kéo lấy tay cô, nhưng liền bị Đỗ mạn Linh tránh ra. Hà Thi Mạn không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Đỗ mạn Linh nhưng cũng không chịu trả hộp trang sức lại.

Lúc này, quản lí của tiệm cũng bước đến, ông hỏi nhân viên về mọi chuyện xảy ra. Cô nhân viên bán hàng liền kể lại câu chuyện, cô ấy cũng không hề thêm mắm thêm muối, chỉ kể lại những gì mình thấy. Mọi người nghe xong, cũng tỏ vẻ đồng tình Đỗ mạn linh, đồ mình muốn mua lại bị như vậy, ai mà không tức.

Quản lí nghe xong, liền đến trước mặt Hà Thi Mạn, lịch sự nói:

-“Thật xin lỗi, vị tiểu thư này, cô có thể trả lại cái vòng cho quý khách này được không, chúng tôi còn rất nhiều mẫu mã, cô có thể chọn cái khác được không, nhưng cái vòng này, đã được vị này chọn rồi, mong cô thông cảm.”

Hà Thi Mạn bị nói vậy, gương mặt liền đỏ lên vì tức giận, cô ta chưa từng bị nhục nhã như vậy:

-“Vì cái gì tôi phải trả. Hơn nữa, cho dù trả, cô ta có khả năng mua sao, chỉ là một con bé mồ côi nghèo không cha không mẹ, làm sao có tiền mua được thứ này. Các người chẳng phải nên bán cho người có khả năng mua hơn sao?”

26. Chương 26

Vị quản lí kia liền đáp: “Việc cô ấy có khả năng mua hay không, là việc của cô ấy, nhưng đang trong quá trình giao dịch, cô xen vào như vậy là không phải phép, mong cô lập tức trả lại vòng tay, cho dù cô ấy có không mua nổi thì chúng tôi cũng sẽ không bán cái vòng này cho cô.”

-“Ông dám nói với tôi như vậy, tôi đường đường là thiên kim của Hà Thị.”

-“Chỉ là một Hà Thị nho nhỏ, cũng dám ở đây phách lối như vậy, tôi cũng muốn biết, cô có thể làm được những gì.”

Đỗ mạn Linh quay người lại, kinh hãi nói: “Như Như, cậu về rồi.”

-“Động tĩnh lớn như vậy, muốn không về cũng khó.” – Sau đó quay sang vị quản lí kia: “Đồng quản lí, ông xử lí việc này đi.”

Vị quản lí kia nghe vậy, liền quay sang nói với Hà Thi Mạn: “Hà tiểu thư, phiền cô lập tức trả lại vòng tay, còn nữa, sau này tất cả các chi nhánh của Forever Diamond, đều không chào đón cô, cửa ở bên kia, không tiến.”

Hà Thi Mạn tức giận, nhìn thấy xung quanh có nhiều người chỉ trỏ mình, liền để lại cái hộp trang sức trên tủ kính, phẫn hận quay người bước đi. Trước khi đi còn nhìn Đỗ mạn Linh nói: “Các người chờ đấy!”

Tĩnh Huy lưu luyến nhìn Đỗ mạn Linh một cái, cũng xoay người đi theo, trước khi bước ra cửa, anh nghe thấy vị quản lí kia nói:

-“Vòng tay của cô, Mục phu nhân.”

Mục phu nhân, vì sao lại là Mục phu nhân. Chắc là đang nói cô gái đứng bên cạnh cô.

_

Sau khi mọi người đi hết, cô nhân viên bán hàng mới lo lắng nói với quản lí:

-“quản lí à, hai cái vòng tay kia chỉ để trưng bày, không thể bán mà, cứ như vậy bán cho cô gái kia, có sao không?”

Vị quản lí ra vẻ như không có gì, hơn nữa còn cười rất tươi nói:

-“Không có sao đâu, hơn nữa tôi có cảm giác, mọi người sắp được nhận tiền thưởng nữa cơ đấy.”

Sau đấy không để ý đến sự khó hiểu của nhân viên, xoay người bước đi. Bởi ông chủ thiết kế, được phu nhân mua lại, hơn nữa còn là dùng để tặng sinh nhật. Cộng thêm việc hôm nay mình đứng về phía phu nhân, chắc chắn sẽ được lợi không nhỏ.

Đúng vậy, cái tiệm châu báu này, không phải của ai khác, mà là của bốn người Mục Cẩn hợp lại mở. Hàn như dẫn Đỗ Mạn Linh đi mua châu báu, đương nhiên phải dẫn đến nhà mình để ủng hộ rồi, hơn nữa tiệm châu báu Forever Diamond lại là tiệm châu báu hàng đầu, không đưa đến đây thì đi đâu. Nhưng những chuyện như vậy, mãi sau này Đỗ Mạn Linh mới biết đến.

_

Hiện tại, Đỗ Mạn Linh lại gặp một nạn đề khác. Trần Linh nói với cô, tặng quà sinh nhật thôi chưa đủ, hai người dù sao cũng đã là vợ chồng, cũng nên làm cái gì kích thích một chút mới đáng. Trần Thanh Ngữ liền gợi ý cô, tối hôm nó nên mặc bộ nội y tình thú do bọn họ mua cho cô, quyến rũ anh, Trần Thanh Ngữ còn nói với giọng điệu của một người đã hôn và từng trải:

-“Không món quà nào sánh bằng người vợ mà mình yêu thương. Tặng chính bản thân cậu cho anh ấy, khiến anh ấy có thể ngắm đã, sờ đã, ăn đã, vậy là ngày sinh nhật qua mỹ mãn rồi.”

Nhìn sang Hàn Như đang có tinh thần học tập bên cạnh, hết chăm chú nghe rồi lại ghi ghi chép chép, sau đó tuyên bố một câu hùng hồn:” Mình không biết, lần này cậu nhất định phải làm, sau đó đem diễn biến và kết quả báo cáo lại ình, nếu khả thi, mình sẽ thực hiện vào sinh nhật Diệp Khuynh.”

Kết thúc hồi tưởng, nhìn bộ nội y gần như trong suốt trong tay. Cô cắn răng, mặc thì mặc, cũng đâu phải anh chưa thấy gì. Cái gì của cô anh thấy cũng thấy rồi, ăn cũng ăn rồi, bây giờ còn có thêm chút vải che, sợ cái gì.

Trần an tinh thần xong, Đỗ mạn linh liền xuống bếp, cô muốn nấu bữa tối cho anh, hôm nay cô sẽ làm một bữa tối đặc biệt. cái gì mì trường thọ, cái gì súp miso, cái gì canh rong biển, cô nấu tất.

27. Chương 27

Đồng Hạo gác điện thoại xuống, lấy tay quệt đi giọt mồ hôi ở trên trán. ông vừa mới nói chuyện với ông chủ của mình xong, khí thế của ông chủ thật là lớn, may mà mình không phải thường xuyên gặp ông chủ, nếu không, từng tuổi này rồi, dễ bị bệnh tim mạch lắm.

Trong phòng chủ tịch tập đoàn CL, Mục Cẩn đứng trước cửa kính to tướng, nhìn xuống cảnh vật bên dưới, hai bàn tay đút vào túi quần, dáng anh cao ngất, cái lưng thẳng tắp, ánh trắng ngoài kia chiếu vào, khiến cái bóng thật dài của anh đổ xuống trên mặt đất.

-“Tĩnh Huy à.” – Tiếng nói trầm thấp của anh vang lên trong căn phòng tĩnh mịch. Đôi mắt âm trầm như chứa vô tận bóng tối không sao tả được, cả người phát ra một tia lệ khí dày đặc, trông anh bây giờ như là một ác ma khát máu, mong muốn tìm kiếm một thứ gì đó để thỏa mãn sự khát máu của mình, một thứ gì đó, làm vật hy sinh.

Anh vốn không muốn động đến bọn họ, anh vốn không muốn cô có bất kì liên lạc nào với những người cô từng quen trước đây, dù cho là có quan hệ tốt hay xấu.

Anh đưa cô rời khỏi tỉnh A, hủy đi hết thấy những gì có khả năng khiến cô nhớ lại, tiêu diệt hết thấy những thứ có thể khiến cô rời xa anh, khiến cô mất hết mọi thứ, khiến cô chỉ còn có anh, chỉ để giữ cô lại bên mình.

Nhưng mà, có những kẻ lại thích chống lại anh, nhiều loạn kế hoạch của anh, khiêu chiến sự nhẫn nại của anh. Đã như vậy, đừng trách sao anh vô tình. Tất cả bọn họ, anh sẽ khiến cho họ không thể nào sống ở nước V được nữa.

Anh quay lưng lại, đi đến bên bàn, vớ lấy cái áo khoác, sau đó bước ra khỏi phòng.

_

Bây giờ là 9 giờ tối, thường thì giờ này những người giúp việc đã được anh cho nghỉ ngơi, ngoại trừ bọn Trần thúc được đặc cách ở trong biệt thự, thì cũng chỉ còn anh với cô.

Mục Cẩn mở cánh cửa, bước vào căn nhà nhỏ trên cùng của mình, căn phòng tối thui. Cô không bật điện, hay là cô không ở nhà. Chân mày anh nhíu lại, thường thì cô không bao giờ về trễ như vậy.

Mục Cẩn bước lại gần chỗ bật công tắc, đang tính bật đèn lên, thì đột nhiên, một thân hình nhỏ nhắn, mềm mại áp vào lưng anh, hai cánh tay gầy xinh xinh vòng qua thắt lưng anh, sau đó, giọng nói đầy ý cười của cô vang lên:

-“Ông xã, chúc mừng sinh nhật.”

Mục Cẩn quay người lại, ôm cô vào lòng, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cô:

-“Ừm, cảm ơn bà xã!”

Cho dù là trong bóng tối, nhưng dựa vào giọng nói của anh, cô vẫn có thể biết được lúc này miệng anh chắc chắn đang cong lên thành một đường.

Không đợi cho anh phản ứng, cô rời khỏi vòng ôm của anh, dắt tay anh kéo đến bên sân thượng, ở đó đang bày một bàn tiệc nho nhỏ do cô chuẩn bị.

Nhìn thấy trên bàn nào là mì trường thọ, súp miso, canh rong biển, Mục Cẩn bật cười, giọng nói đầy vẻ trêu ghẹo: “Em cũng tôn trọng văn hóa á châu nhỉ! Nhưng nhiều thế này, làm sao anh ăn được hết!”

Đỗ Mạn Linh bất mãn chu môi: “Giờ chứ, anh dám chê hả, đây toàn là những món em nấu đấy nhé, anh nên vừa lòng mới phải.”

Mục Cẩn lại bật cười, anh kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán của cô, sau đó chuyển xuống môi, hôn cô thật sâu mới nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn em!”

Thật ra, anh không biết hôm nay vốn là sinh nhật mình. Cả dòng họ cũng chỉ có một mình anh, ngay từ lúc 12 tuổi, anh đã phải gánh vác trách nhiệm của người thừa kế, làm sao còn thời gian ấy trò này.

Vì vậy, khi nhìn thấy bàn tiệc là lòng này, hơn nữa lại còn là do cô nấu, trong lòng anh chợt cảm thấy hạnh phúc kì diệu. Được đón sinh nhật cùng với người mình yêu, thì ra lại hạnh phúc như vậy.

Đỗ Mạn Linh vốn muốn nấu những món trên bàn cho anh ăn, nhưng ai ngờ hôm nay anh lại về trễ, món ăn đã nguội hết, không thể ăn được, thế nên mục đích cô dẫn anh ra đây cũng chỉ là để khoe cái bàn tiệc này thôi.

Ngồi trong lòng Mục Cẩn, ngược mặt lên, nhẹ nhàng đặt môi lên yết hầu của anh, khẽ mút nhẹ, sau đó thỏa mãn nói: “Ông xã, cảm ơn anh, cảm ơn anh vào ngày này của 33 năm trước, đã xuất hiện trên cuộc đời này.”

28. Chương 28

Hành động của cô đối lấy là nụ hôn như mưa rền gió dữ của Mục Cẩn, bàn tay anh bắt đầu không yên phận, chu du khắp người cô, anh đưa tay cởi bỏ cúc áo của áo sơ mi dài cô đang mặc, thò tay vào bên trong, như là cảm thấy được gì, anh rời khỏi môi cô, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Không nhìn thì thôi, khi nhìn thấy thứ cô mặc bên trong, đôi mắt anh trở nên sâu thẳm, anh đưa tay bóp mạnh bầu ngực trắng nõn của cô, vươn lưỡi liếm láp cái tai nhỏ nhắn cảm kia: “Nội y tình thú, hửm!”

Đỗ Mạn Linh đỏ mặt, không để cho cô nói gì nhiều, mục Cẩn liền bắt đầu tấn công mãnh liệt, động tác của anh dồn dập, mạnh mẽ, hôm nay anh, đặc biệt hưng phấn.

Đỗ Mạn Linh bị anh hôn cho thần hồn điên đảo, nhưng lí trí của cô vẫn chưa hoàn toàn biến mất, cô biết bọn họ đang ở chỗ nào, vì vậy yếu ớt nói: “KHông được....đây...đây là.....ừm.....a.....sâna....sân thượng.”

Thứ cứng rắn của anh đã để tại nơi mềm mại của anh, nghe thấy giọng nói của cô, anh chỉ trượt ở ngoài một tý, sau đó thẳng tắp tiến vào, giọng nói anh khàn khàn đầy gợi cảm: “Thì sao!” sau đó là những đợt ra vào mãnh liệt như sóng trào.

Sự điên cuồng của Mục Cẩn, chỉ mới bắt đầu.

_

-“Ừm, em biết rồi, em mua xong sẽ về ngay!” – Đỗ Mạn Linh cắt di động vào trong túi, anh càng ngày càng giống mấy bà thím, cô chỉ đi có một lúc thôi mà anh đã gọi điện không biết bao nhiêu lần.

Đưa tay lấy một cái bắp cải tươi ngon, bỏ vào giỏ. Để xem, tôm, sò, mực, thịt bò, nấm, bắp cải,...cũng gần đầy đũa hết rồi. Mấy bữa nay trời bắt đầu vào đông, khí hậu lạnh hơn, nên cô quyết định sẽ nấu lẩu.

Cứ nghĩ đến cảnh tượng nồi lẩu sôi ùng ục cùng với những miếng thịt thơm ngon, nước lẩu ngon ngọt, cay cay, nước miếng của cô lại ứa ra. Nhanh tay chọn những thứ còn thiếu, sau đó đi tính tiền.

Vừa tính tiền xong, đang chuẩn bị gọi cho anh lái xe, thì một người đi tới chặn trước mặt cô.

-Tiểu Linh! Cuối cùng cũng gặp được em, hiện giờ em đang ở đâu, sao anh không thể tra được chỗ ở của em.”

Đỗ Mạnh Linh nhìn người đàn ông trước mặt, mày hơi nhíu, dùng sức bỏ đi bàn tay đang nắm lấy mình ra, lùi ra sau một bước. Lúc này mới cất tiếng trả lời:

-“Xin lỗi tiên sinh, tôi không biết anh, mời anh tránh đường đi cho.” – Cô nhớ người này, nhớ luôn cả cô gái đi cùng anh ta lần tình cảnh ngày hôm đó, điều này khiến cho cô không muốn nói thêm một lời với anh ta.

Tĩnh Huy nhanh chóng cản cô lại một lần nữa, nắm chặt cánh tay cô, lần này anh dùng sức để cho cô không thể chống cự.:

-“Tiểu Linh, vì sao lại đối với anh xa lạ như vậy, làm sao em có thể không biết anh, anh là bạn trai của em mà, chúng ta là người yêu của nhau.”

Vài lần cố gắng nhưng không thể thoát khỏi anh ta, Đỗ Mạnh Linh nhăn mày sâu hơn, khó chịu mở miệng:

-‘Xin lỗi, tôi thật sự không biết anh, cho dù biết, thì hiện tại cũng không nhớ nổi, hơn nữa, nếu tôi không lầm thì, anh còn có một vị hôn thê không phải sao.’

-“ Cái gì mà không thể nhớ nổi, tiểu Linh, em đang nói gì vậy. Chuyện anh và Thi Mạnh, em đừng hiểu lầm, anh cũng không muốn đính hôn cùng cô ta, nhưng anh không còn cách nào khác, nếu như anh không cùng cô ta đính hôn, hợp tác của hai nhà sẽ không thể tiếp tục được nữa. Tiểu Linh đừng giận anh, em chờ anh một lúc, chỉ cần lần hợp tác này xong xuôi, anh sẽ tìm cách hủy bỏ đính hôn, có được không.”

Đỗ Mạnh Linh nhìn gương mặt người đàn ông trước mắt. Anh ta chỉ khoảng 24, 25 tuổi, vẫn còn trẻ, không có sự thành thục như Mục Cẩn, đôi mắt anh nhìn cô hiện tại, rất quen thuộc, một hình ảnh mơ hồ hiện ra trước mắt cô.

Một người thanh niên, đang cầm tay cô, cũng nhìn cô y như vậy, cũng nói cho cô những lời giống như vậy, cũng bảo cô hãy chờ anh ta. Những hình ảnh rất mờ ảo, hiện lên rồi lại biến mất, khiến cô hơi choáng một chút.

Nhìn người trước mắt vẫn đang dùng ánh mắt trông mong nhìn mình, cô hơi không xác định hỏi:

-“Tĩnh...Huy!”

29. Chương 29

-“Anh là..Tĩnh Huy!”

Tĩnh Huy bị cô hỏi thì hơi dừng lại một chút, nhìn cô gật gật đầu. Vì sao cô lại dùng giọng điệu nghi vấn này để hỏi tên anh.

Đúng lúc này, điện thoại vang, lên, là của cô, nhìn thấy trên màn hình hiển thị số của anh tài xế. Đúng rồi, đến giờ cô nên về rồi. Nhìn Tĩnh Huy, cô hơi cúi đầu, lịch sự nói:

-“Tĩnh tiên sinh, đối với tôi mà nói, những chuyện cũ, tôi đã không thể nhớ được nữa, hơn nữa giờ tôi cũng đã có chồng rồi, tình cảm của chúng tôi rất tốt, dù cho trong quá khứ có như thế nào, hiện tại cả hai ta đều đang sống rất tốt, anh cũng sắp đính hôn rồi, tôi chúc anh có thể hạnh phúc.”

Nói xong cô quay người bước đi, nhưng Tĩnh Huy lại không như vậy, anh hơi lảng một chút vì tình tức đột ngột này, cô đã lấy chồng ư, không thể nào. Nhìn hình bóng càng ngày càng xa của cô, anh lập tức đuổi theo.

Đỗ mạn Linh cảm nhận được một lực chấn thật mạnh mẽ đập vào lưng mình, sau đó, người phía sau lập tức ôm cô vào lòng.

-“Tiểu Linh, em đùa phải không, em không thể nào lấy chồng được, em yêu anh mà, tiểu Linh, anh không để em đi đâu.”

Đỗ mạn Linh cố gắng vùng vẫy ra khỏi vòng tay mà cô chợt cảm thấy thật quen thuộc kia. Những người xung quanh cũng nhìn thấy cảnh này, nhưng ai cũng nghĩ là tình nhân cãi nhau nên họ không xen vào.

-“Tĩnh tiên sinh, anh bình tĩnh một chút., mau buông tôi ra, buông ra!”

-‘không, anh sẽ không buông, tiểu Linh, em gạt anh đúng không, em làm sao có thể lấy người khác được, em vẫn còn giận anh, giận anh về chuyện lúc đó phải không, tiểu Linh, anh xin lỗi.’

-“Mau buông ra! Nếu không, tôi lập tức gọi người!”

Dù cho cô có la hét, vùng vẫy thế nào, Tĩnh Huy cũng không buông tay, anh ta còn có xu hướng kéo cô đi chỗ khác, hình như anh ta muốn đưa cô lại chỗ đỗ xe của anh ta. Không được, cô không thể để cho anh ta làm như thế được. Cô càng vùng vẫy dữ dội hơn.

Tĩnh Huy vẫn kèm cô rất chặt, anh cố gắng đưa cô đến chỗ thanh cuốn, đi xuống tầng hầm, anh chỉ nghĩ là cô đang giận anh, không thể nào cô lại lấy chồng, chỉ cần anh dỗ một chút, là cô sẽ không giận nữa.

Nào ngờ, khi đi đến thanh cuốn, cô lại dùng sức lớn hơn để vùng vẫy, khiến anh không thể giữ cô được, cộng thêm thang cuốn đang di chuyển, muốn anh vừa giữ vững thăng bằng vừa giữ chặt lấy cô là không thể nào, vì vậy, Đỗ mạn Linh đã thoát ra được, nhưng cô cũng thuận theo, mà ngã xuống thang cuốn, lăn mấy vòng.

-“Tiểu Linh.”

-“Phu nhân!”

Trước khi cô chìm hẳn vào bóng tối, gương mặt lo lắng của Tĩnh Huy dao động trước mặt cô, những hình ảnh đã từng chìm sâu vào trong đêm tối, từng chút, từng chút một, hiện rõ ràng trong đầu cô.

_

Đỗ Mạn Linh là một cô bé có cuộc đời không mấy tươi đẹp. Từ khi cô hiểu chuyện, thì cô đã ở tại cô nhi viện Thánh Tâm rồi. Nghe Mẹ cả bảo, cô được bọc trong cái khăn màu trắng, đặt trước cửa cô nhi viện.

Cô ở đây cùng với những đứa nhỏ khác, cô rất hay giúp mẹ cả làm một số việc vặt cô có thể làm, giúp đỡ mọi người trong cô nhi viện. Mỗi khi có người đến muốn nhận nuôi, những đứa trẻ khác cố gắng làm inh trở nên tươi tắn một chút, nhu thuận một chút, để người đó có thể thích mình, thì cô lại trốn biệt.

Cô không muốn người khác nhận nuôi mình, cô muốn ở lại cô nhi viện, giúp đỡ mẹ cả, mẹ cả là người đã chăm sóc cho cô, yêu thương cô, đối với cô, mẹ cả chính là mẹ của cô, nên cô không muốn rời đi.

Chính bởi điều này, mẹ cả đã từng quở trách cô nhiều lần, nhưng cô vẫn bướng bỉnh như thế, vì vậy sau vài lần răn dạy, đành thôi. Nhưng sau đó, mẹ cả càng yêu thương cô nhiều hơn, đối xử với cô tốt hơn trước, cô biết, đến lúc này mẹ cả mới thật tâm xem cô như con ruột mà nuôi dưỡng, dành hết tình cảm cho cô.

30. Chương 30

Đỗ Mạn Linh ở tại cô nhi viện cho tới khi lên đại học thì dọn ra ngoài.

Lên đại học, ngoài học bổng được nhận cô còn cố gắng làm thêm để có thể tự lo cho mình, không làm phiền đến mẹ cả nữa. Cô học chuyên ngành tiếng Anh. Năm thứ nhất, cô dùng hết số tiền làm thêm mình kiếm được dùng vào việc học tiếng anh.

Nhờ vào sự chăm chỉ cộng thêm cô cũng rất có hứng thú với tiếng nước ngoài nên cô nhanh chóng lấy được một cái bằng tiếng Anh quốc tế loại ưu. Sau đó, cô dựa vào việc đi dạy thêm tiếng anh hoặc biên dịch một số tác phẩm văn học để kiếm thêm.

Cô hiểu, thời buổi hiện nay, chỉ biết mỗi một tiếng Anh thì không thể kiếm được nhiều tiền, huống chi cô không phải một mình, cô còn phải lo cho mẹ cả và phụ giúp cô nhi viện, vì vậy, cô dùng thời gian rảnh của mình để học thêm tiếng Nhật, sau đó là tiếng Pháp.

Đến năm thứ 3 đại học, cuộc sống của cô thoải mái hơn, một phần do công việc dịch thuật của cô khá là thuận lợi, một phần là do các phần học trong trường không còn nhiều như hai năm đầu tiên, thế nên cô bắt đầu thả lỏng và nghĩ đến chuyện yêu đương.

Lúc này, cô quen với Tĩnh huy, đàn anh ở trường đại học, hai người biết nhau vào năm cô học năm hai, trong cuộc thi hùng biện tiếng Anh liên trường, mà anh là hội trưởng hội sinh viên, lớn hơn cô một tuổi, người sắp xếp công tác và đưa các cô đi thi.

Cũng từ đó, Tĩnh Huy đã theo đuổi cô, đến năm 3 thì hai người quen nhau. Tính tình hai người khá hợp nhau, Tĩnh Huy là một thanh niên tuấn tú, nho nhã, gia thế lại tốt, là bạch mã hoàng tử của các cô gái trong trường, vì vậy mà cũng đem lại cho cô khá nhiều rắc rối.

Đỗ Mạn Linh là một đứa trẻ bị bỏ rơi, nên đối với tình cảm, cô rất là trân trọng, cũng như cô có thể vì mẹ cả mà từ bỏ cơ hội được nhận nuôi, khi cô yêu ai, cô sẽ yêu hết mình, cô là người bao che khuyết điểm hơn cả, trong suy nghĩ của cô, người cô yêu lúc nào cũng đúng, thế nên mỗi lần cô bị người khác làm phiền, chỉ cần anh dỗ một tí, cô sẽ bỏ qua ngay.

Rồi cái gì đến, nó cũng đến, chuyện của Tĩnh Huy và Trần Thị Mạn bắt đầu được mọi người bàn tán. Lúc đầu, cô luôn bỏ ngoài tai tất cả những lời đàm tiếu, dèm pha, thậm chí là khiêu khích của một số người, vì dụ như Nhan Tiểu Mỹ.

Nhưng sau này, tuần suất cùng nhau xuất hiện của hai người càng ngày càng nhiều, những hành động ái muội mà cô không phải là nhìn thấy lần đầu tiên, nhưng mỗi lần như vậy, cô đều thuyết phục mình phải tin tưởng anh, chỉ cần anh giải thích, cô nhất định sẽ tin.

Đúng lúc này, một người tên Mục Cẩn xuất hiện, anh đến bên cô một cách bất ngờ, không hề báo trước, anh xâm nhập vào cuộc sống của cô một cách mạnh mẽ, bá đạo, cường thế muốn cô ở bên anh. Nhưng đầu óc cô lúc này chỉ toàn Tĩnh Huy, làm sao có thể có sắc mặt tốt với anh được.

Nhưng Mục Cẩn không chịu bỏ qua, anh dùng những thủ đoạn hèn hạ, dùng cô nhi viện, dùng an nguy của Tĩnh Thị để ép buộc cô, điều này càng khiến cô càng chán ghét anh hơn, trong mắt cô, anh là một kẻ ti bỉ, vô liêm sỉ, bệnh thần kinh, chỉ là cô không ngờ, sự bệnh hoạn của anh không phải chỉ có bấy nhiêu.

Trong lúc đang đau đầu chán nản về chuyện của Mục Cẩn, chuyện của Tĩnh Huy và Trần Thị Mạn, thì mẹ của Tĩnh Huy đến gặp cô. Không khó để biết lí do là tại sao, bà nói cho cô biết, anh muốn đính hôn, đối tượng là Trần Thị Mạn, bà muốn cô phải rời xa anh, muốn cô không được xuất hiện trước mặt anh.

Cô còn nhớ bà đã nhìn cô một cách khinh bỉ và nói:” Đỗ tiểu thư, chính xác thì cô họ Đỗ nhỉ, cô xem, trên đời này người giàu không chỉ có một mình con trai nhà tôi, tôi khuyên cô nên đi rìm người khác làm mục tiêu của mình đi, đừng nghĩ rằng tôi không biết trong đầu cô đang nghĩ gì, đương nhiên, ai mà không muốn hưởng chỗ cao mà đi, nhưng cũng cần phải xem lại mình, có tư cách đứng ở chỗ đó không. Tĩnh Huy nhà tôi, không phải là hạng người như cô có thể động vào. Cô suy nghĩ cho kĩ đi, rồi hãy quyết định.”

Lúc đó. Cô cảm thấy rất xấu hổ, cảm thấy mình bị xúc phạm một cách nặng nề. Tuy cô là cô nhi, nhưng cô chưa bao giờ tự ti vì điều đó, theo cô, điều làm nên giá trị của con người là chính bản thân họ mà không phải là gia thế hay vật chất ngoài thân. Tự cô cảm thấy. Mình không có gì là không xứng với anh cả.

Cô đã không đồng ý, cô yêu Tĩnh Huy như vậy, cô làm sao có thể bởi vì mấy lời của bà ta mà buông tha anh. Nhưng sau đó, bà ấy đã cho cô biết, ngộ nghịch bà ta là phải nhận hậu quả như thế nào.

Cô bị đuổi khỏi trường học, không hiểu lí do, sau đó, những nơi cô làm việc cũng không nguyện ý cùng cô hợp tác tiếp, ngay cả chủ nhà trọ mà cô đang thuê, cũng muốn lấy lại phòng, cô nhi viện thì đúng lúc này gặp phải vấn đề về tài chính.

Trong một đêm, cô không có nơi để về, cô càng không dám về cô nhi viện, cô sợ mẹ cả lo lắng, hơn nữa, chuyện này là do cô mà ra, là cô liên lụy cô nhi viện.

Lúc này, cô chỉ nghĩ đến việc cầu cứu Tĩnh Huy, anh là người cô yêu, là người mà cô tin tưởng nhất lúc này. Nhưng khi cô gọi điện, đầu dây lại là tiếng của Trần Thị Mạn, lúc đó là hơn 12 giờ đêm, giờ này, cho dù là bạn bè thì cũng không thể ở lại nhà nhau trễ như vậy.

Trong giây phút ấy, cô cảm thấy như, mình không còn gì cả, một sự trống rỗng, bàng hoàng bao trùm lấy cô, cô ngồi xuống ven đường, cô không biết phải đi đâu, cô không có nơi nào để đi nữa, vùi mặt vào đầu gối, cô bơ vơ giữa thế gian như một đứa trẻ bị bỏ rơi...một lần nữa.

31. Chương 31

Sáng hôm sau khi tỉnh lại, cô đã ở nhà Mục Cẩn, là anh đem cô về, nhưng thay vì an ủi cho tâm hồn đã bị tổn thương của cô, anh lại giam cầm cô, bắt đầu ép buộc, uy hiếp. Anh bắt cô phải kết hôn với anh, vậy thì anh mới giúp cho cô nhi viện.

Anh làm như vậy, thử hỏi làm sao cô có thể có cảm tình với anh được, cảm xúc chán ghét càng tăng thêm, nhưng tình hình của cô nhi viện thực nguy cấp, khiến cô không thể làm khác, cô đồng ý cùng anh đăng kí kết hôn, nhưng ngoài nó ra, thì không gì cả.

Anh được như mong muốn, tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều, có đôi lúc, còn cho phép cô được trò chuyện qua điện thoại với mẹ cả.

Mọi chuyện bắt đầu tệ hơn, khi cô muốn trốn khỏi biệt thự, nhưng thất bại. Ngày hôm đó, anh trông rất đáng sợ, gương mặt anh âm trầm, vằn vẹo, cả người toát ra khí lạnh, không ai dám đến gần.

Ngày hôm đó, anh đã cưỡng bạo cô, anh như lâm vào điên cuồng, như một con dã thú hung ác giày xéo cơ thể cô, muốn cô, cho dù cô kiệt sức anh cũng không buông tha. Sự chán ghét của cô đối với anh lên đến đỉnh điểm, biến thành hận. Cô hận anh, hình như anh cũng biết điều đó.

Giới hạn hoạt động của cô, chỉ còn là trong căn phòng đó. Từ đó, anh đã không còn nhường nhịn như trước, những lần sau này, chỉ cần anh muốn, anh sẽ lập tức làm, mặc cho sự chống cự yếu ớt của cô. Điều này càng khiến cho cô muốn thoát khỏi anh hơn.

Vào một ngày của 4 tháng sau, cô đã thành công. Nhân lúc anh không ở biệt thự, cô đã trốn thoát khỏi đó, cô bắt taxi, cô muốn đến nhà Tĩnh Huy, anh nhất định sẽ giúp cô, đúng không.

Khi càng đến gần nhà Tĩnh Huy, cô càng hưng phấn. Cửa không khóa, cô bước vào với một niềm hy vọng, anh sẽ giúp đỡ cô, từ nay, cô không cần bị kẻ thần kinh kia giam cầm, ép buộc nữa.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh một nam một nữ đang say sưa triền miên trên giường, cô gần như chết lặng. Bọn họ đã phát hiện ra cô, Tĩnh Huy vô cùng bối rối, anh hỏi cô thời gian qua đã đi đâu, anh giải thích với cô, anh xin lỗi, mong cô tha thứ, anh còn nói, đây chỉ là lần đầu tiên, anh nói rất nhiều, nhưng cô nghe không nổi nữa.

Trong đầu cô, chỉ còn lại sự châm chọc, đây là người cô yêu sao, anh ấy cũng yêu cô, cô đã luôn tin như thế. Nhưng thứ cô nhìn thấy bây giờ là cái gì. Bọn họ có phải là lần đầu hay không, làm sao cô biết.

Thậm chí, khi cô bị người ta giam cầm suốt 4 tháng trời, anh còn không biết. Cô tự hỏi, anh thật sự yêu cô sao, tình yêu của anh dành cho cô, là bao nhiêu.

Lúc này, cô lại nghĩ đến Mục Cẩn, chỉ cần cô không ở trong phòng một lúc, anh sẽ quỳnh lên, đi tìm, chỉ cần một cái nhăn mày, anh sẽ biết ngay, cô đang nghĩ gì, chỉ cần một nụ cười của cô, anh sẽ ngây ngô vui vẻ suốt cả ngày.

So với Tình Huy, cô càng tin vào tình yêu của anh hơn. Cô chạy đi, rời khỏi căn nhà đó, cô không còn muốn nhìn thấy họ nữa. Khi cô yêu ai, cô sẽ yêu hết mình, sẽ móc tim móc phổi để yêu người đó, vì vậy, khi bị phản bội, cô đau như lục phủ ngũ tạng bị khoét đi.

Cô đau đớn tột cùng, đồng thời, cô cũng thấy may mắn, ít nhất, người cô lấy, không phải anh ta. Vừa khóc vừa chạy đi, cô đã không để ý một chiếc xe đang lao về phía mình.

Khi cơn đau đớn ập tới, trước mắt cô nhòe đi, tự nhiên, cô muốn nhìn thấy Mục Cẩn, người chồng không mong muốn của cô. Anh luôn yêu thương cô như vậy, tuy tình yêu đó, còn kèm theo một sự độc chiếm đến bệnh hoạn, điên cuồng, cô rất muốn biết, nếu anh nhìn thấy cô như thế này, anh sẽ có vẻ mặt gì.

Chắc sẽ đau lòng lắm, hoặc sẽ rất tức giận, chắc sau đó, anh sẽ lấy dây xích, xích cô lại một chỗ, để cô không thể đi đâu. Chỉ là lần này, cô không thể biết được anh sẽ làm gì, vì cô đã chìm vào một giấc ngủ dài, dài đến nửa năm sau. Cho đến khi tỉnh lại, thì đã không nhớ gì nữa rồi.

Đỗ Mạn Linh mở mắt, đập vào mắt cô là trần nhà quen thuộc, im lặng một lát, cô lại quay sang trái, không ngoài ý muốn, Mục Cẩn đang ở bên cạnh cô, anh gục xuống bên giường, nhắm mắt lại. Cảnh tượng này thật quen thuộc, lần đó khi hôn mê tỉnh lại, cô cũng nhìn thấy anh như vậy.

Như là cảm thấy gì, Mục Cẩn hơi động một cái, sau đó mở mắt. Thấy cô đã tỉnh, anh liền lo lắng hỏi: "Tiểu Linh, em tỉnh rồi, có thấy khó chịu chỗ nào không, có đói không?"

Anh đưa tay lên trán cô, sau đó vuốt mặt cô, thấy cô vẫn im lặng nhìn mình, anh hỏi: "Tiểu linh."

Đỗ Mạn Linh nhìn Mục Cẩn, trong mắt anh là sự lo lắng, dịu dàng, đau lòng, tay anh chạm vào cô, động tác rất nhẹ nhàng, như thể sợ làm cô đau. Đột nhiên, Đỗ Mạn Linh cười một cái:

-"Ông xã! Em muốn ăn lẩu!"

-"A, được!" – Mục Cẩn cười nhìn cô, sủng nịch nheo cái mũi cô, sau đó hôn nhẹ vào môi cô, rồi mới chịu đứng lên: "Em đã muốn ăn, anh sẽ làm cho em ăn, em chờ một chút, chừng nào xong, anh sẽ gọi."

Đỗ Mạn Linh nhu thuận "ừm" một cái, còn dùng mặt cọ cọ lòng bàn tay anh, khiến anh hơi ngứa, thấy cô thật sự không sao, lúc này mới yên tâm đi nấu lẩu.

32. Chương 32

Sau khi Mục Cẩn đi, Đỗ Mạn Linh cũng ngồi dậy, cô đưa tay lên trán xoa xoa. cô đã nhớ lại tất cả, những chuyện về bản thân, về cô nhi viện, về Tình Huy và...về anh.

Việc anh lựa chọn gạt cô, sau khi cô tỉnh lại, không hề nằm ngoài ý muốn. Anh rất yêu cô, ngay từ khi còn bị anh giam cầm thì cô đã biết. Nhưng cô lại rất sợ cái tình yêu đó của anh, tình yêu của anh quá dữ dội, quá cuồng dại, như thể nó có thể hủy diệt mọi thứ.

Cho dù trước khi bị tai nạn, lúc nhận ra sự phản bội của Tình Huy, cô từng nghĩ đến việc sống bên cạnh anh, vì ít nhất, anh sẽ không bao giờ phản bội cô., nhưng điều đó cũng không có nghĩa là cô không sợ anh.

Một người bị giam giữ mấy tháng trời, bị đối xử biến thái, bị cưỡng bạo, nếu như cô ta còn có thể hoàn toàn không nghĩ gì mà đi yêu người đó thì chắc chắn cô ta có bệnh.

Cô không bệnh, thế nên khúc mắc của cô đối với anh đến lúc đó vẫn còn.

Nếu như cô không bị tai nạn, nếu như lúc đó cô về bên cạnh anh, hoặc là bị anh bắt được. Sau đó lại sống một cuộc sống bị giam cầm như trước, thậm chí là hơn trước, thì có lẽ, kết cục sau cùng là cô không thể chịu nổi mà rời xa anh, dùng bất cứ cách gì, kể cả chết, để giải thoát chính mình.

Thế nhưng, ông trời lại cho hai người một cơ hội. Cô bị tai nạn giao thông, sau khi tỉnh dậy còn mất hết trí nhớ, cô mất hết tất cả, chỉ còn lại anh, chỉ có thể dựa vào anh, ỷ lại anh. Điều này khiến anh yên tâm hơn, cũng bởi vì như vậy, cô đã nhìn thấy một mặt khác của anh, một mặt anh đã không thể hiện ra hoặc nên nói, cô không cho anh cơ hội thể hiện ra.

Một người đàn ông thâm tình, hết sức yêu thương vợ mình, cho dù cô ấy có hôn mê cũng không bỏ, người đàn ông khi vợ không thể cử động được thì chăm sóc cho cô từng tí, từ ăn uống đến đi vệ sinh. Một người đàn ông cao cao tại thượng, dán cái mác tinh anh như anh, lại vì vợ mà giặt đồ, tẩy đồ lót phụ nữ. Khi cô đến kì sinh lý, anh còn cẩn thận hơn cả cô.

Một người đàn ông yêu mình hết lòng như vậy, nếu như còn không động lòng, thì cô đã không phải là người. Vì vậy, sau khi nhớ lại, cô lại càng yêu anh.

Nhưng cô lại không thể nói cho anh biết việc mình đã nhớ lại, ít nhất bây giờ thì không thể. Cô hiểu tính anh, nếu anh biết cô đã nhớ lại, việc đầu tiên anh làm sẽ là nhốt cô lại, chắc chắn rằng cô không thể đi đâu, không thể rời khỏi anh, cô sẽ quay về cuộc sống như lúc trước.

Bởi vì, lúc này anh còn đang nghĩ, hạnh phúc hiện có là do cô đã mất đi trí nhớ, nếu như cô nhớ lại, cô sẽ lại là một Đỗ Mạn Linh ghét anh, hận anh. Việc anh chuyển nhà, tiêu hủy hết mọi thứ liên quan đến quá khứ của cô, còn bịa ra những lời nói dối đã nói rõ, anh không muốn cô nhớ lại.

Trăm ngàn suy nghĩ ngổn ngang trong đầu. Một lúc sau, cô đứng dậy, rời giường, cô đói bụng rồi, dù là chuyện gì thì ăn vẫn là quan trọng nhất.

Bước ra khỏi phòng, đi đến bếp. Mục Cẩn đang đứng ở đấy, tay anh còn đang khuấy khuấy trong nồi, mùi thơm cho cô biết, anh đang chuẩn bị nước lẩu.

Dáng anh rất cao, lại thon dài, trên người mặc một cái áo phông ngắn tay màu trắng, phía dưới là chiếc quần kaki nâu vàng được thiết kế vô cùng thoải mái. Gương mặt tuấn tú, nhu hòa, mái tóc đen không vuốt keo như lúc đi làm mà là mềm mại rủ xuống trán. trông anh bây giờ như một thanh niên trẻ trung, đầy sức sống mà không phải là một ông chú 33 tuổi, hơn nữa còn yêu một cô vợ trẻ hơn mình 10 tuổi.

Hơn nữa, khi anh mặc trên người cái tạp dề màu hồng trắng của cô, thì càng kì dị hơn. Cái đó không hợp với anh chút nào.

Cô đi về phía anh, khi đã đến gần, liền giang hai tay, ôm lấy thắt lưng anh.

Điều này khiến Mục Cẩn cười khinh khích, một tay anh đang loay hoay nấu nấu, tay còn lại, anh nâng hai bàn tay trước hông mình lên, nhẹ nhàng hôn chúng, giọng nói trầm trầm, tràn ngập từ tình vang lên:

-“Sắp xong rồi!”

Đỗ Mạn Linh :”ừm”

Dù vậy, cô vẫn giữ nguyên tư thế, không buông ra. Mục Cẩn cũng chịu cô, nhưng động tác của anh lại cẩn thận hơn, để tránh thức ăn văng trúng cô.

Hai người chọn ăn ở ban công, tuy hơi lạnh một chút, nhưng không khí như vậy, lại rất thích hợp để ăn lẩu.

Sau khi dọn hết những thứ cần thiết ra, Đỗ Mạn Linh chỉ cần ngồi một bên, còn lại mọi việc, Mục Cẩn sẽ làm hết. Anh bỏ từng thứ, từng thứ vào trong nồi nước đang sôi ùng ục. Đợi một lát, khi đã chín, anh bắt đầu gấp cho cô vợ nhỏ đang ngồi trông mong bên cạnh.

Đỗ Mạn Linh ăn rất là hưởng thụ, cô gấp một miếng thịt bò hơi chín, đưa đến trước miệng Mục Cẩn, anh đang lột vỏ tôm cho cô. Anh không lo ăn, mà chỉ chăm chỉ gấp cho cô. Nhưng không sao, vì cô cũng sẽ không để anh chịu đói. Hai vợ chồng, một người lo nấu, lo gấp, một người lo ăn cho cả hai người, tuy vậy, nhưng lại nhìn rất hài hòa.

33. Chương 33

Đỗ Mạn Linh mấy ngày nay không hề ra khỏi nhà, điều này khiến Mục Cẩn rất vui mừng, nhưng người khác lại không như vậy.

Hàn Như vì chuyện gì đó mà rất hưng phấn, nên lại muốn rủ mọi người tụ họp, cô muốn rủ mọi người chơi cho đã, nhưng cô cũng biết, mấy chị em của cô, người nào cũng không được đi chơi quá khuya, ngay cả cô cũng vậy, chỉ cần các cô 8 giờ tối còn không có ở nhà, các vị diện hạ liền tự mình thân chinh, bắt người.

Vì vậy, lần này cô thông minh hơn, không chỉ rủ các cô ấy, mà còn rủ cả hàng kèm theo, như vậy, cho dù các cô có chơi đến nửa đêm cũng được.

Đã hẹn đi chơi, tất nhiên là phải đi ở sản nghiệp nhà mình rồi, vì thế, mọi người lại một lần nữa tụ tập tại Dark Night.

Đỗ Mạn Linh vừa thay quần áo vừa suy nghĩ, việc làm cho Hàn Như hưng phấn như vậy, chắc cũng chỉ có việc liên quan đến Diệp Khuynh.

Lần trước mình đã giao bản báo cáo kinh nghiệm trong sinh nhật của Mục Cẩn cho cô ấy, bây giờ lại thấy cô ấy mời đi chơi. Chẳng lẽ...thành công rồi. Chà chà, trông Diệp Khuynh chính trực như vậy, không ngờ cũng khá...cầm thú.

Cô cứ nghĩ mấy cái vụ như nội y tình thú gì đó, chỉ có tác dụng với mấy người như Mục Cẩn, Hàn Tư Viễn thôi chứ. A còn Mạc Thừa Phong, anh ta hay xử sự ngây thơ như vậy, khiến cô không thể tưởng tượng được vẻ cầm thú của anh ta, có cầm thú cũng là Triệu Linh cầm thú.

_

7 giờ tối, Đỗ Mạn Linh và Mục Cẩn đã đến nơi. Bước vào tầng trệt của New World, một tấm hình to tướng đặt ngay gần cổng ra vào đã thu hút tầm mắt của cô.

Đó là một tấm hình cưới, người trong hình là Tĩnh Huy và Trần Thi Mạn, thì ra hôm nay là ngày đính hôn của hai người. Từ tầng 2 đến tầng 57 ở New World là được dùng cho thuê, cũng không thiếu mấy nhà hàng hạng sang. Vậy nên những người thường tự cho là cao quýn như bọn họ tổ chức lễ đính hôn ở đây cũng không có gì là bất ngờ.

Mục Cẩn cũng đã nhìn thấy tấm hình đó, đôi mắt của anh hơi híp lại, không ai biết anh đang nghĩ gì. Nhìn thấy Đỗ Mạn Linh chỉ nhìn thoáng qua tấm hình một hồi rồi lại quay đi, sự tấm tối trong lòng anh liền vơi đi.

Đính hôn rồi sao, tốt nhất là kết hôn sớm một chút, như vậy, cô sẽ không thể nào quay về bên cạnh hắn được nữa.

Lúc này, một người phụ nữ ăn mặc sang trọng đang hướng phía cổng đi tới.

Khi nhìn thấy Đỗ Mạn Linh, trên gương mặt bà ta lộ vẻ kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy Mục Cẩn đứng bên cạnh Đỗ Mạn Linh, bà ta hơi dừng một chút. Nếu như để ý một chút, sẽ thấy bàn tay đang cầm cái túi xách của bà ta đang run lên.

Sau khi suy nghĩ một chút, bà ta hướng về phía hai người đi tới, trên mặt là nụ cười nhiệt tình. Khi đã đến gần, bà ta liền dừng lại, lên tiếng hỏi:

-“Chủ tịch Mục, không ngờ có thể gặp được anh ở đây, tôi đúng là may mắn.” – sau đó bà quay sang phía Đỗ Mạn Linh:” Chắc hẳn đây là phu nhân rồi, cô thật đẹp, hai người đúng là xứng đôi.”

Mục Cẩn cười nhạt:”Cám ơn lời khen của Tĩnh phu nhân.”

Đỗ Mạn Linh bên cạnh cũng cười cười. Người này, khi vừa mới liếc nhìn, cô đã nhận ra, làm sao có thể không nhận ra bà ta cho được khi bà ta là mẹ của Tĩnh Huy, và cũng là người cho nếm mùi thế nào là nhục nhã. Trông dáng vẻ của bà ta bây giờ, có vẻ như muốn làm bộ không biết cô. Nếu vậy, cô cũng sẽ phối hợp với bà ta, dù sao, cô hiện tại là một người mất trí nhớ, không phải sao.

Mục Cẩn lên tiếng, giới thiệu sơ sơ với Đỗ Mạn Linh:”Vị này là Tĩnh phu nhân, vợ của chủ tịch tập đoàn Tĩnh thị.”

Đỗ Mạn Linh khẽ gật đầu, sau đó không nói gì.

Hoàng Tích Phân cũng không để ý:” Hôm nay là lễ đính hôn của con trai tôi, nếu đã tình cờ gặp nhau ở đây, không biết Mục chủ tịch có thể tới chung vui, uống li rượu mừng hay không?”

Mục Cẩn :” Xin lỗi, hôm nay chúng tôi tới đây là có hẹn trước, không thể tham dự với mọi người được. Nhưng tôi cũng xin gửi lời chúc mừng đến con trai bà.”

Tuy nói xin lỗi, nhưng gương mặt của anh không có vẻ gì là thấy có lỗi, gương mặt vẫn cao cao tại thượng như vậy, nói lời chúc một cách không có cảm xúc.

Đỗ Mạn Linh bên cạnh cũng mỉm cười: "Tôi cũng xin chúc mừng, chúc hai người họ mau chóng làm lễ cưới, sớm sinh quý tử."

Hoàng Tình Phen cười cười cảm ơn, cũng không dám giữ lại hai người lâu, Mục Cẩn đã nói là có chuyện, bà ta làm sao dám cản.

Chỉ là trước khi đi, Mục Cẩn như có thâm ý nhìn bà nói: "Vợ tôi nói rất đúng, chúc hai người họ, sớm cưới nhau, rồi sinh quý tử."

Hoàng Tích Phen gật đầu lia lịa: "Phải, phải, cảm ơn lời chúc của hai người!"

Đợi cho tới khi Mục Cẩn và Đỗ Mạn Linh đi xa, bà ta mới thở phào một hơi. Nghĩ đến câu nói của Mục Cẩn khi nãy, bà ta lại ớn lạnh, đến giờ mồ hôi lạnh của bà ta còn đang chảy. Nghĩ nghĩ, bà ta quyết định quay lại gặp chồng mình. Phải mau chóng thương lượng với chồng, nghĩ cách để tiểu Huy và Thi Mạn đám cưới càng nhanh càng tốt. Bà không muốn Tình thị gặp phải chuyện gì nữa, giống như hơn một năm trước vậy.

34. Chương 34

Lễ đính hôn của Tình Huy và Hà Thi Mạn chỉ như con gió đi ngang qua cuộc sống của hai người, không đọng lại cái gì.

Cuộc sống lại tiếp tục tiến hành như cũ, nhưng lúc này đây, Mục Cẩn dường như bận hơn lúc trước, thật ra cũng không bận bao nhiêu, chỉ là số ngày anh đi đến công ty từ một lần một tuần bây giờ chuyển đổi thành ba đến bốn lần một tuần.

Đỗ Mạn Linh đã kí hợp đồng cộng tác với một nhà xuất bản văn học lớn trong tỉnh, công việc của cô vẫn là dịch thuật, các tác phẩm tiếng anh, pháp, nhật cô đều nhận nhưng với số lượng vừa phải, trung bình một tuần hai cuốn.

Cô ở nhà cũng không có việc gì làm, để tránh nhàm chán đành phải làm cái này, hơn nữa, làm việc này còn có thể đọc trước được các tác phẩm chưa xuất bản, đây cũng là một điều có lợi. Tuy cái lí do nhắm nhĩ này của cô đã bị anh cười nhạo.

Có một lần xe tin tức trên ti vi thì cô nhìn thấy tin về lễ cưới của Tình Huy và Hà Thi Mạn. Cuối cùng thì nghịệt duyên của ba người cũng có thể hoàn toàn bị cắt đứt. Bây giờ cô đã có Mục Cẩn, cô không muốn có bất cứ liên hệ nào với bọn họ.

Đám Hàn Như và cô lâu lâu vẫn hẹn nhau đi uống cà phê, nói chuyện phiếm, quan hệ càng ngày càng tốt, càng lúc càng có chung nhiều đề tài, như vậy, những ngày Mục Cẩn đi làm thì cô không phải ở nhà một mình.

Anh vẫn thích dính lấy cô như thường lệ, dường như dục vọng của anh sẽ không bao giờ được thỏa mãn. Nếu như dùng hững từ để miêu tả cuộc sống của anh và cô bây giờ thì chỉ có thể nói là "hoang dã vô độ."

Cuộc sống trải qua rất thoải mái, chỉ là, sự bình yên này, không lâu sau, sẽ bị phá vỡ.

_

Đỗ Mạn Linh đang nấu nướng thì điện thoại reng, cô đành phải tạm tắt bếp, thò tay lấy cái điện thoại trong túi áo: "Alo."

Bên kia im lặng một hồi lâu, đến khi cô tưởng đây là điện thoại quấy rối, định tắt đi thì người đó mới lên tiếng. Giọng nói nam tính nhẹ nhàng, quen thuộc, đã từng là thứ mà Đỗ Mạn Linh rất yêu mến, chỉ bởi vì, nó từng là giọng nói của anh.

-“Tiểu Linh, anh có chuyện muốn nói với em, chúng ta gặp nhau đi.”

_

Thay xong quần áo, Đỗ Mạn Linh không cho tài xế đưa mình đi mà tự bắt taxi đến chỗ hẹn.

Đến nơi, cô vừa bước vào cửa thì đã nhìn thấy Tinh Huy ngồi sẵn ở đó, đang vẫy tay với cô. Đỗ Mạn Linh bước thẳng tới, ngồi ở phía đối diện.

Tinh Huy đưa menu cho cô, ân cần hỏi: “Anh đã gọi sẵn cho em một ly trà sữa hương thảo mà em thích rồi, em có muốn kêu thêm gì không?”

Đỗ Mạn Linh cầm lấy menu nhưng không xem mà để ngay bên cạnh. Làm như không phát hiện ra vẻ mặt ảm đạm của Tinh Huy, cô cất tiếng hỏi: “Anh nói là có chuyện nói với tôi, có thể nói luôn được không, tôi không thể ở lâu được.”

Gương mặt Tinh Huy trầm xuống, cúi mặt xuống không nhìn cô nói: “Sao vậy, em vội về với chồng à?”

Đỗ Mạn Linh không thêm để ý đến thái độ của anh ta, thản nhiên nói: “Nếu anh đã đoán được thì chắc anh cũng nên thông cảm cho tôi một chút.”

Tinh Huy khẽ cười một cách trào phúng: “Xem ra tình cảm hai người rất tốt nhỉ!”

Đỗ Mạn Linh: “Tình cảm hai chúng tôi vẫn rất tốt, mà nói đến tình cảm tốt, thì phải nói đến anh và vợ anh mới phải, hai người cũng chỉ mới tân hôn không bao lâu.”

Tinh Huy nghe thấy cô dùng giọng điệu không lạnh không nhạt như thế nói lên chuyện này, lòng anh rất khó chịu: “Tiểu Linh, em đừng nói như vậy, anh không hề yêu Thi Mạn, kết hôn với cô ấy là bất đắc dĩ, người anh yêu là em, mà em, cũng yêu anh mà!”

Đỗ Mạn Linh ngây ra, không ngờ Tinh Huy sẽ nói ra điều này, cho dù anh ta biết cô không mất trí nhớ, thì anh ta cũng nên biết, cô đã có chồng, còn anh ta đã lấy Hà Thi Mạn, đây là điều không thể thay đổi, huống chi bây giờ, cô rất yêu Mục Cẩn.

-“Có vẻ như học trưởng cũng không có điều gì quan trọng muốn nói, vậy thì tôi đi đây, chồng tôi sắp về nhà rồi, nếu không thấy tôi ở nhà, anh ấy sẽ lo lắng.”

Tinh Huy nhìn thấy Đỗ Mạn Linh đứng lên, không chút do dự quay lưng bước đi thì anh mới không kiềm được là lớn:

-“Anh ta đã lừa em!” – Nhìn thấy Đỗ Mạn Linh dừng bước và quay lại, anh cho là Đỗ Mạn Linh tin lời mình, Tinh Huy bước đến trước mặt Đỗ Mạn Linh, nói: “Mục Cẩn đã lừa em, em vốn không yêu anh ta, em còn từng bị anh ta bắt cóc, giam cầm suốt mấy tháng trời, em rất hận anh ta, thà chết cũng muốn thoát khỏi anh ta. Vì điều đó nên em mới bị tai nạn, sau khi em mất trí nhớ, anh ta đã lừa em, thật ra người em yêu là anh, hai chúng ta vốn là người yêu, chuyện này chỉ cần em đến đại học A để hỏi thì ai cũng có thể biết. Chính Mục Cẩn đã cướp em khỏi anh.”

Tinh Huy kích động nói, từ lần nhìn thấy Đỗ Mạn Linh ở siêu thị, nhận ra cô ấy có thái độ kì lạ với mình, anh liền nghi ngờ nên mới cho người điều tra, không ngờ lại nhận được kết quả như vậy.

Đỗ Mạn Linh đợi cho Tinh Huy nói hết, mới bình tĩnh nhìn anh: “Tinh Huy, anh nên biết, từ khi nhìn thấy anh và Hà Thi Mạn ở trên giường, chúng ta đã kết thúc rồi.”

Nhìn thấy nét không thể tin trên mặt Tinh Huy, Đỗ Mạn Linh nói tiếp: “Anh biết tính của tôi mà, hiện giờ cuộc sống của tôi rất tốt, anh ấy rất yêu thương tôi, tôi cũng...yêu anh ấy, Tinh Huy, chúng ta kết thúc rồi, bây giờ anh lại có Hà Thi Mạn, tôi có anh ấy, chúng ta đều đã có cuộc sống mới. Tôi không muốn anh làm hỏng nó.”

Tinh Huy không thể tin được, từng lời từng lời Đỗ Mạn Linh thốt ra, như đang nói với anh một sự thật rõ ràng: “Tiểu Linh em...em...”

-“Tôi nhớ lại tất cả rồi!” – Đỗ Mạn Linh bình tĩnh nói ra câu nói còn chưa nói hết của Tinh Huy.

35. Chương 35

Tĩnh Huy bắt lấy hai bên vai của Đỗ Mạn Linh, anh không thể chấp nhận được, người con gái này, từng là của anh, vậy mà bây giờ cô lại có thể bình tĩnh ở trước mặt anh nói lời yêu người khác, anh thật không cam tâm.

-“Tiểu Linh, nhưng anh ta đã lừa em, anh ta gạt em như vậy, anh ta không yêu em. Em đang sợ đúng không, sợ anh ta sẽ gây bất lợi cho người thân của em, không sao, em đừng lo, lần này, anh sẽ giúp em, giúp em rời khỏi anh ta.”

-“Cô ấy sẽ không rời khỏi tôi!” – Một giọng nói trầm, mang đầy sự áp lực lẫn vào đó là sát khí nặng nề vang lên, khiến cho Tĩnh Huy lẫn Đỗ Mạn Linh đều giật mình.

Ngay khi cô chưa phản ứng được gì, thì cô đã bị một cánh tay hữu lực, mạnh mẽ kéo mạnh, thoát khỏi bàn tay của Tĩnh Huy và nhào vào một lồng ngực cứng rắn nhưng đầy lạnh lẽo, chứ không ấm áp như xưa.

Mục Cẩn ôm chặt Đỗ Mạn Linh vào lòng, sau đó nói với Tĩnh Huy: “Tĩnh thiếu gia cũng nhàn rồi quá, còn đi lo chuyện nhà của chúng tôi nữa, nếu như có thời gian rảnh, thì đi mà lo chăm sóc cho sự nghiệp nhà mình kìa, nếu không để nó mà xảy ra chuyện gì, thì anh có muốn làm Tĩnh thiếu gia, cũng không được nữa rồi.”

Nói xong, Mục Cẩn mạnh mẽ kéo Đỗ Mạn Linh rời khỏi. Bàn tay cô bị anh nắm rất đau, anh không có vẻ thương tiếc như thường ngày, hiện giờ trong anh, chỉ đầy sự giận dữ. Đỗ Mạn Linh thấy vậy, liền muốn lên tiếng giải thích:

-“Ông xã, có phải anh đã hiểu lầm cái gì không, thật ra em và anh ta cũng không có nói gì hết, anh ta muốn em rời khỏi anh, nhưng em đã không đồng ý, người em yêu hiện tại là anh, anh là chồng của em. Em không có muốn rời xa anh.”

Đỗ Mạn Linh thấy cô nói rất nhiều nhưng anh lại không có phản ứng nào, cứ chăm chăm lái xe, khiến cô càng lo hơn.

Một lúc sau, xe đã lái tới biệt thự. Mục Cẩn liền ném chìa khóa cho tài xế trong nhà, sau đó kéo thẳng cô lên phòng.

Đỗ Mạn Linh lại tiếp tục nói: “Ông xã, này giờ anh có nghe em nói không, em nói em không rời xa anh, em muốn ở bên cạnh anh, em sẽ không đi đâu hết, anh đừng như vậy.”

Mục Cẩn đứng im nghe cô huyền thuyên một hồi, mới trầm mặc nói: “Em đã nhớ lại tất cả rồi!”

Đỗ Mạn Linh nghe thấy anh hỏi thì giật mình, sau đó, gạt nhẹ đầu: “Nhưng em sẽ không rời xa anh mà.”

Cô những tưởng cô nói nhiều như vậy anh sẽ hiểu, nào ngờ lúc này anh nói: “Anh không tin em, lúc trước, em cũng từng có một thời gian rất ngoan, khiến cho anh thả lỏng cảnh giác, sau đó, em trốn đi. Lần này, anh sẽ không tin em nữa.”

Đỗ Mạn Linh nghe anh nói vậy thì tức muốn chết, cô liền không kiềm được mà thốt ra: “Nếu như em muốn rời khỏi anh, em đã rời khỏi lâu rồi, đâu có đợi đến lúc này. Hơn nữa còn có kinh nghiệm lần trước, em còn sợ anh sẽ tìm ra em sao.”

Thật ra cô muốn nói, cô nếu đã muốn rời khỏi anh, thì đã trốn mà không đợi đến bây giờ, cô có cách trốn đi mà không khiến cho anh tìm được, cô căn bản không phải bận tâm điều gì, nhưng cô đã không trốn, cô đã không rời xa anh.

Chỉ là khi nghe xong lời cô nói, đôi mắt anh chợt biến đổi. Cô thấy anh đi đến bên cái két sắt cuối tường, xoay mặt mà, mở ra. Cô không biết anh đang làm gì, nhưng khi anh quay lại, trên tay anh là một cây kim tiêm.

Đỗ Mạn Linh hoảng sợ, cô lùi từng bước, không dám để anh tới gần: “Ông xã, Mục Cẩn...anh muốn làm gì...đừng qua đây!”

Anh từ từ bước đến gần cô: “Không sao đâu tiểu Linh, anh sẽ không hại em, vĩnh viễn cũng không hại em. Nhưng, anh cũng không muốn mất em.”

Đỗ Mạn Linh thấy thần sắc anh không đúng, cô hoảng sợ. Anh yêu cô, yêu đến biến thái, vì yêu cô, nên anh có thể làm bất cứ điều gì. Điều này cô luôn biết, vì vậy, khi nhìn thấy cây kim tiêm trên tay anh, cùng chất lỏng màu vàng không biết tên, cô thật sự sợ.

Không để cho cô kéo dài thời gian, Mục Cẩn chợt nhoáng lên, ôm lấy cô. Nhanh chóng đưa cây kim đến gần bắp chân của cô, sau đó đâm vào.

Đỗ Mạn Linh chỉ cảm thấy phần bắp chân chợt đau đớn không tưởng. Cô vùng vẫy, muốn tránh khỏi vòng tay như gọng sắt của anh, nhưng không được, cơn đau làm giọng nói cô suy yếu: “Mục Cẩn, buông ra...đau quá...anh đã làm gì tôi, cái thứ đó rốt cuộc là gì...?”

Bơm hết chất lỏng vào chân cô, Mục Cẩn đặt kim tiêm qua một bên, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy cô vì đau đớn mà trở nên suy yếu vào lòng. Anh nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán cô, sau đó đặt những nụ hôn lên trán, lên môi cô như muốn an ủi, làm dịu đi nỗi đau.

– “Không sao đâu tiểu Linh, sẽ nhanh chóng khỏi thôi.”

Cơn đau đã dần dần qua, nhưng đi cùng với điều đó, là đôi chân cô cũng dần dần mất đi cảm giác. Cô thử hoạt động chân, nhưng không được, một lúc sau, cô mới buông tha cho việc cử động, run run hỏi: “Đó, thật ra là thứ gì?”

Mục Cẩn nhẹ hôn lên trán cô, sau đó cầm của anh dựa lên đầu cô, nhẹ giọng trả lời: “Đó là một loại thuốc làm tê liệt các cơ bắp mà anh mua được từ chợ đen cách đây 1 năm. Điều này, chỉ để chắc chắn rằng em không thể rời khỏi anh. Tiểu Linh, anh không thể không có em được.”

Đỗ Mạn Linh nghe xong, cả người như không còn sức lực tựa vào người Mục Cẩn, sự điên cuồng của anh, lại đến mức như thế, cô đã không thể nói thêm được lời nào, nằm yên để anh ôm vào lòng.

36. Chương 36

Đỗ Mạn Linh ngồi dựa vào thành giường, trên người là cái áo đầm ngủ màu trắng thoải mái phủ đến nửa bắp chân, mái tóc thẳng dài, đen nhánh được thả ra một cách tùy ý, rõ ràng chủ nhân của nó cũng không mấy quan tâm tới việc trau chuốt vẻ bề ngoài của mình.

Cửa phòng mở ra, Mục Cẩn với trang phục ngày thường ở nhà bước vào, trên tay còn cầm một ly sữa ấm. Anh đi đến bên giường, ngồi bên cạnh cô, khẽ cúi xuống hôn nhẹ vào trán cô, rồi đưa cho cô ly sữa, nhẹ giọng hỏi:

– “Tiểu Linh, uống sữa đi, còn nóng này.”

Đỗ Mạn Linh nhìn anh, sau đó ngoan ngoãn để anh đút sữa cho mình uống. Từ ngày hôm đó đến nay đã được hai tuần, cô không thể cử động đôi chân, làm việc gì cũng khó khăn.

Mỗi khi cô muốn đi vệ sinh hay tắm rửa, anh đều rất ân cần ôm cô đi, phải nói là phục vụ còn hơn cả tận tình, tình cảnh của hai người lại trở về như lúc cô vừa mới tỉnh lại, các bộ phận của cơ thể còn chưa khôi phục chức năng.

Nhưng lúc đó, cô hưởng thụ sự chăm sóc của anh một cách ngọt ngào, còn bây giờ, chỉ là sự châm chọc. Anh cư xử cứ như cả hai chưa bao giờ xảy ra chuyện gì, anh vẫn là người chồng yêu thương, đầy chăm sóc như trước.

Hai tuần qua, cô đã nhiều lần thử khơi thông với anh, bảo đảm với anh cô không rời đi, nhưng đều vô dụng, anh luôn không có phản ứng gì. Đến bây giờ, cô đã không đoái hoài gì nữa.

Thấy cô uống sữa xong, Mục Cẩn để cái ly sang bên cạnh, sau đó đưa tay vuốt nhẹ tóc cô, ân cần hỏi:” Em đã đói chưa, anh bảo thím Trần làm cái gì cho em ăn được không? Hay là em muốn anh nấu cho em?”

Đỗ Mạn Linh vẫn không có phản ứng gì, chỉ ngồi đó im lặng, đôi mắt Mục Cẩn hơi ám ám, sau đó lại khôi phục như thường. Anh tỏ vẻ như không có chuyện gì, tiếp tục nói:

–“Anh làm mì ý hải sản cho em ăn nhé, em rất thích món đó đúng không.”

Hỏi xong, không đợi cô trả lời, anh đã nhắc tay, bế cô lên, đi đến hướng căn bếp, đặt cô xuống cái ghế gần đó. Anh cúi người xuống, mổ nhẹ vào đôi môi cô, dịu dàng nói:

–“Chờ anh một chút nhé, sẽ xong ngay thôi!” – Nói xong anh quay người đi, đeo lên cái tạp dề màu hồng phấn của cô, động thủ nấu ăn.

Đỗ Mạn Linh yên lặng nhìn anh tự biên tự diễn, trong lòng vừa giận lại vừa đau lòng. Có lẽ lúc này đây, anh cũng không thoải mái bao nhiêu. Mấy ngày qua cô không hề nói với anh từ nào, không hề đếm xỉa đến anh.

Những lúc nhìn thấy ánh mắt của anh toát lên vẻ khổ sở, lòng cô cũng nhói lên, nhưng cô lại không thể không hành động như vậy. Một người bình thường, tự nhiên không thể hoạt động đội chân, chẳng khác gì kẻ tàn tật, làm sao cô có thể không oán hận.

Oán anh vì sao lại không tin cô, lại hành động như vậy để giữ lại cô. Trong lòng cô đầy vẻ ghen khuất, lại không thể cùng ai khơi thông. Anh đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc nào của cô đối với bên ngoài, cô không thể gọi điện thoại tâm sự với Hàn Như, Trịnh Tâm Ngữ, Triệu Linh.

Điện thoại và máy vi tính đều bị anh mang đi, cũng chỉ còn cái tivi là có thể cho cô biết được tình hình bên ngoài. Qua tin thời sự, cô biết được, tình hình của Tĩnh thị, Nhan thị, Hà thị không mấy tốt đẹp, bọn họ đều đang gặp khó khăn trong kinh tế khi mà các đối tác đồng loạt hủy hợp đồng và từ chối hợp tác.

Không cần suy nghĩ, cô cũng biết đây là tác phẩm của ai.

Tuy cô cũng không ưa gì bọn họ, nhưng nếu như người khác gặp bất hạnh là vì mình, cô cũng không thoải mái. Nhưng cô cũng không hề mở miệng cầu xin hay trách móc anh. Cô biết, bây giờ họ cùng lắm là bị chút vết thương mà thôi, khi anh cảm thấy bọn họ đã đủ thảm, anh sẽ tha cho bọn họ, chữa cho bọn họ một con đường sống.

Nhưng nếu như cô nhúng tay vào, thì kết cục của họ sẽ tệ hơn.

Khi cô đang suy nghĩ, Mục Cẩn đã nấu mì xong, anh cho ra hai đĩa, rồi bưng lên bàn:”Tiểu Linh, em nếm thử xem, có ngon không.”

Thấy cô không trả lời, chỉ yên lặng ăn mì, đôi mắt anh chợt ảm đạm, lộ ra một nụ cười khổ, không sao, cho dù cô không để ý anh cũng không sao, cho dù cô chán ghét anh cũng không sao, cho dù cô hận anh cũng không sao, chỉ cần cô ở bên anh, tất cả anh sẽ không để ý.

Trời về khuya, Mục Cẩn bế Đỗ Mạn Linh vào buồng tắm, tắm rửa xong cho hai người, sau đó bế cô lên giường ngủ, còn mình thì nằm bên cạnh, đưa tay ôm cô vào lòng.

Nằm trong lòng anh, ngửi thấy hương thơm và hơi ấm quen thuộc, cô nhanh chóng chìm trong mộng đẹp. Mục Cẩn cảm thấy người trong lòng cứ cọ cọ , lại càng lúc càng dán sát vào mình, trên môi nở một nụ cười sung nịch. Chỉ có lúc ngủ, cô mới buông bỏ hết tất cả mà thân thiết với anh.

37. Chương 37

Mấy ngày nay, Mục Cẩn không thường ở nhà như trước, CL đang có một hạng mục hợp tác với Bạch thị, nên anh phải đi công ty. Trong những ngày này, thím Trần là người hay đưa thức ăn cho cô, hoặc nếu cô muốn đi vệ sinh thì sẽ gọi thím.

Nhưng việc tắm rửa cho cô, anh vẫn tự làm, chỉ cần anh về tới nhà, anh sẽ nhận hết mọi việc chăm sóc cô. Anh vẫn thường xuyên gọi chuyện để nói với cô, nhưng đổi lại chỉ là sự tức giận của cô, thậm chí có lúc cô không chịu được, ra tay đánh anh, nhưng anh không hề tránh né, mà để mặc cho cô phát tiết.

Mấy ngày nay, anh không dám chạm vào cô. Cô hiện tại đã như vậy, nếu như còn bị kích thích, anh sợ mình sẽ vĩnh viễn mất cô. Vì vậy, dù tối nào anh cũng ôm cô ngủ, nhưng lại không có hành động gì.

_

Mục Cẩn đến 11 giờ mới về tới nhà, trên người anh đầy mùi rượu. Tuy dáng đi của anh vẫn rất đoan chính, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy gương mặt anh ửng đỏ, đôi mắt đầy vẻ mơ màng.

Anh bước đến bên giường, cô vẫn chưa ngủ, cô đang đợi anh. Mục Cẩn như thường lệ đặt một nụ hôn lên môi cô, điều này khiến cô càng thêm ngửi rõ trên người anh nặng mùi rượu bao nhiêu, anh nói câu nói quen thuộc: “Tiểu Linh, anh về rồi !”

Thấy không có sự đáp lại như mong đợi, anh hơi nhăn mày, bàn tay nắm lấy cằm cô, giơ lên đối mặt với mình, anh hỏi:

–“Vì sao em không nói: mừng anh đã về.”

Đỗ Mạn Linh vẫn không nói gì, chỉ lạnh nhạt nhìn anh.

Đột nhiên, Mục Cẩn lộ ra vẻ mặt mà cô rất khó thấy. Đôi mắt anh ảm đạm, như thể không còn chút ánh sáng nào, cả người như mất hết sức lực, hai vai buông thõng xuống, xung quanh anh bao đầy không khí ứ thương.

Nhìn anh lúc này chẳng khác gì những kẻ chán nản cuộc đời vì thất bại trong cuộc sống, anh thều thào lên tiếng:

–“Vì sao em lại không để ý đến anh, em giận anh phải không. Tiểu Linh, bà xã, em đừng giận anh được không.”

Giờ phút này, trông anh rất đáng thương, đâu còn bộ dạng chủ tịch CL trẻ tuổi tài cao, nghiêm túc, lãnh đạo như thường ngày. Anh cầm lấy tay cô, đặt lên ngực mình:

–“Em không quan tâm anh, em chán ghét anh, anh biết. Vì vậy, anh đau lắm, Tiểu Linh. Nhưng anh sợ lại mất em một lần nữa. Em nhớ lại tất cả rồi, em từng yêu hẳn ta như vậy, anh sợ... em sẽ bỏ lại anh, trở về bên cạnh hắn.”

Tiểu Linh, đừng đi có được không, đừng đi. Em muốn gì cũng được, anh đều có thể cho em, chỉ xin em đừng rời khỏi anh.”

Đỗ Mạn Linh nhìn anh nỉ non từng câu nói, van xin cô đừng đi, đôi mắt cô đỏ lên. Anh bây giờ như một con thú cưng bị chủ nhân vứt bỏ, van xin người ấy đừng bỏ rơi mình. Trông anh tội nghiệp, thảm hại như vậy.

Chồng của cô, anh luôn cao cao tại thượng, nhưng bây giờ, chỉ vì thái độ của cô, anh lại đau khổ như vậy, luôn bất an, luôn lo sợ sẽ mất cô. Từ khi nào, anh lại không có tự tin như vậy.

Anh từ từ hôn lấy đôi mắt cô, cái mũi, hai bên má, sau đó là đôi môi, vừa hôn, anh vừa thở thê:

–“Tiểu Linh, em từng nói, em yêu anh mà. Đó là sự thật đúng không. Em nói em yêu anh, vì sao bây giờ em lại lạnh lùng với anh như vậy. Hạnh phúc mà anh có, là do anh tranh thủ có được, anh không có trộm đi. Em rõ ràng nói yêu anh, đúng không ?”

Giọt nước mắt cuối cùng cũng lăn xuống, Đỗ Mạn Linh nghẹn ngào nói: “Ừm, em yêu anh !”

Trên mặt anh hiện lên nụ cười hạnh phúc, anh mút lấy môi cô: “Em sẽ không rời khỏi anh đúng không ?”

Đỗ Mạn Linh: “Sẽ không.”

Anh cười, nói: “Thật tốt quá! Tiểu Linh, anh muốn nghe em nói, mừng anh về nhà, được không ?”

Đỗ Mạn Linh cũng thuận theo, khẽ nói: “Mừng anh về nhà... ông xã.”

Cô vừa dứt lời, thì môi anh đã đáp xuống, chặn lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô. Lần này anh hôn cô rất nhiệt tình, mà không phải dạng chuồn chuồn lướt nước khí này.

Từng món quần áo dần dần bị anh cởi bỏ. Thân thể cô bị anh quen thuộc trêu chọc, nhanh chóng ẩm ướt. Cho đến khi anh tiến vào mình, cô có thể nghe được tiếng thở dài thỏa mãn của anh. Đỗ Mạn Linh nhanh chóng lâm vào mê loạn mà không để ý, đôi mắt mơ màng vì say rượu kia, lúc này lại trông tỉnh táo hơn bao giờ hết.

38. Chương 38

Trong vườn hoa của dinh thự, từng cây phong to lớn với những chiếc lá đỏ xinh đẹp tỏa bóng xuống mặt đất tạo nên một cảnh đẹp duy mỹ của mùa thu. Đỗ Mạn Linh đang ngồi trên cái xe lăn dưới tán cây, trên tay là quyển tiểu thuyết mới ra của Nhất Tiểu Bình Cái, tác giả mà cô yêu thích.

Cái xe lăn này là Mục Cẩn mua cho cô. Khi nhìn thấy nó, trong lòng cô ngoài sự phẫn nộ ra, cũng chỉ có chết lặng. Anh mua xe lăn cho cô, có phải đại biểu rằng anh sẽ không bao giờ khiến cô có thể đứng lên được hay không.

Nhưng cũng nhờ vào cái xe lăn này, mà cô có thể di chuyển đến những nơi trong biệt thự, chẳng hạn như nhờ Thím Trần đẩy ra vườn hóng gió mà không phải là chỉ móc meo trên giường.

Thái độ của cô đối với anh vẫn không mặn không nhạt, chỉ cần mỗi khi nghĩ muốn đi đâu đó, nhưng đôi chân lại không thể hoạt động được một chút nào, mỗi khi bị ngã, cho dù cố hết sức nhưng vẫn không thể đứng lên, cô lại không tài nào quên đi những việc anh đã làm.

Đỗ Mạn Linh khép sách lại, uống một ngụm nước chanh ấm. Dường như là do tác dụng phụ của thuốc, gần đây cô luôn cảm thấy mệt mỏi, dễ chóng mặt. Thím Trần đã gợi ý cho cô uống nước chanh để bổ sung vitamin C, vậy thì sẽ đỡ hơn.

Có tiếng ồn ào ngoài trước, Đỗ Mạn Linh cố nhìn xem là chuyện gì, Dinh thự này luôn luôn ít khách, ngày thường còn có bọn Hàn Như, Hàn Tư Viễn tới chơi, nhưng từ khi xảy ra việc kia, Mục Cẩn đã không cho phép ai bước vào đây nữa. Cho nên, dinh thự trên núi này, luôn rất yên tĩnh.

Nhưng nay, Đỗ Mạn Linh lại nghe có tiếng người quát tháo, có tiếng của thím Trần, còn có tiếng của chú Trần, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Một lát sau, một cô gái ăn xinh đẹp, cao ráo, ăn mặc thời thượng bước vào tầm mắt của Đỗ Mạn Linh. Phía sau cô ta là Thím Trần với gương mặt đầy vẻ khó xử đuổi theo, hô:

–“Bạch tiểu thư, cô không nên vào đây, mời cô nhanh chóng đi cho.”

Cô gái xinh đẹp kia không quay lại, chỉ khinh khỉnh nhìn Đỗ Mạn Linh rồi cất tiếng nói: “Sao vậy, đạo đãi khách của phu nhân Mục gia là như vậy sao, đuổi khách ra ngoài à.”

Thím Trần không bị câu nói của cô ta ảnh hưởng, vẫn kiên trì nói: “Bạch tiểu thư, mời cô đi cho, nơi này không chào đón cô. Nếu không, tôi sẽ báo với ông chủ.”

Cô gái kia không thèm để ý, vô cùng tự nhiên và tao nhã kéo cái ghế trước mặt Đỗ Mạn Linh, ngồi xuống :

–“Cho dù bà có nói với anh Cẩn, anh ấy cũng không nỡ trách móc tôi đâu.”

Ánh mắt cô ta đầy vẻ khiêu khích cùng xem thường. Lời cô ta vừa nói, đã thành công khiến Đỗ Mạn Linh hứng thú, anh Cẩn, kêu thân thiết như vậy, hơn nữa còn nói anh ta sẽ không trách móc cô ta.

Ngăn chặn những câu mà thím Trần định nói, Đỗ Mạn Linh lên tiếng: “Thím Trần, không sao đâu, thím cứ đi làm việc của thím đi.”

Thím Trần có vẻ khó xử, để phu nhân ở lại với cô gái này, bà thật không yên tâm, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Đỗ Mạn Linh đầy kiên định, bà không thể làm gì khác. Thế nhưng, thím Trần vẫn không yên tâm, vì vậy bà lấy điện thoại ra, gọi cho Mục Cẩn.

Sau khi thím Trần đi, Đỗ Mạn Linh mới bắt đầu đánh giá cô gái trước mặt. Đây thật sự là một cô gái xinh đẹp, dáng người cao ráo, mảnh khảnh, làn da trắng nõn mịn màng, gương mặt toát lên vẻ thành thực quyến rũ, khác hẳn với bộ dạng còn hôi sữa của Đỗ Mạn Linh.

Nhìn một hồi, cô ta chủ động phá vỡ trầm mặc: “Chào Đỗ tiểu thư, tôi là Bạch Thư, con gái của chủ tịch tập đoàn Bạch Thị Bạch Huy Chấn.”

Đỗ Mạn Linh chỉ nhìn cô ta mà không đáp lời, điều này khiến Bạch Thư vừa thẹn vừa tức giận, cô ta cười khẩy, châm chọc nói: “Sao vậy, Đỗ tiểu thư thì ra là người không có giáo dục như vậy sao, ngay cả chào hỏi cơ bản mà cũng không biết à, đúng thật là làm mất mặt anh Cẩn mà.”

Đỗ Mạn Linh nhìn cô gái trước mắt đang nhăn mặt. Không mẫn không nhạt nói: “Tôi nói Bạch tiểu thư, hôm nay cô đến tìm tôi với mục đích gì, thì cũng nhanh nhanh chút, đừng làm mất thời gian đó nữa.”

Khi này còn gọi cô là phu nhân nhà họ Mục, bây giờ lại đổi thành Đỗ tiểu thư, xưng hô với Mục Cẩn lại rất thân thiết. Nếu như cô còn không biết người này có địch ý với mình, thì cũng thật uổng công cô sống ... 23 năm.

Ngày xưa, có lẽ cô còn có thể phong độ mà nói chuyện với cô ta, nhưng bây giờ, ngay cả chân cũng què rồi, còn muốn nhìn sắc mặt người khác mà sống nữa sao. Không, ít nhất, cô muốn sống thoải mái một chút.

Bạch Thư bị Đỗ Mạn Linh vạch trần mục đích tới đây, nên cũng không muốn vòng vo, liền nói thẳng: “Cô biết hiện tại CL và Bạch thị đang có một hạng mục lớn cần tiến hành chứ. Hạng mục này rất lớn, cũng rất phiêu lưu, nếu thất bại sẽ ảnh hưởng đến CL rất nhiều.

Cô cũng biết, trong giới thượng lưu, những trường hợp này thường thì người ta sẽ tiến hành hôn nhân, để ràng buộc lợi ích, tôi nói vậy, cô hiểu rồi chứ.”

Đỗ Mạn Linh nghe cô ta nói xong, cười: “Vậy thì sao.”

Bạch Thư nhún mày: “Cô đừng giả vờ không hiểu, CL muốn cùng Bạch thị hợp tác hạng mục này, trừ phi tôi và Mục Cẩn kết hôn, nếu không, thì cha tôi sẽ không đồng ý đầu tư. Điều này, cha tôi cũng đã nói với anh Cẩn rồi. Nhưng hiện anh ấy lại lấy cô làm vợ, vậy thì anh ấy chỉ có thể li hôn.”

39. Chương 39

Bạch Thư nói xong, liền cao ngạo chờ phản ứng của Đỗ Mạn Linh, nhưng người trước mặt lại làm như chưa hề nghe thấy thứ gì, đôi mắt mơ mơ màng màng như lại lọt vào xứ sở nào rồi.

Bạch Thư tức giận, cô chưa bao giờ bị đối xử như thế này, là con gái của Bạch Huy Chấn lại thông minh xinh đẹp, cô đi đến đâu cũng được người ta nhìn với ánh mắt ghen tị, ngưỡng mộ, nhưng nay, cô lại bị một người không để ý tới, hơn nữa lại là một người què không gia thế, cái gì cũng không bằng mình xem thường.

–“Đỗ tiểu thư, cô đang giả vờ không để ý đến sao, tôi nói cho cô biết, mọi chuyện đã không thể thay đổi, cho dù cô có muốn làm như không biết cũng không được, tôi khuyên cô, chuyện gì cũng hãy tự lượng sức mình, cái chức Mục phu nhân này, không phải ai muốn cũng có thể ngồi vào đâu.”

Đỗ Mạn Linh nhìn Bạch Thư đang huyên thuyên trước mắt, đến khi cô ta dừng lại, thì chợt hỏi một câu: “Bạch tiểu thư, chuyện cô tới đây nói những chuyện này với tôi, Mục Cẩn có biết không?”

Bạch Thư liền trả lời không hề chần chừ: “Anh ấy đương nhiên biết, cô biết đấy, anh Cẩn là người giàu lòng thương người, một người tứ cố vô thân, hơn nữa lại tàn tật như cô, anh ấy làm sao nhẫn tâm đích thân nói

cho cô những chuyện này cơ chứ, vì vậy, thân là vợ sắp cưới của anh ấy, tôi đành phải làm người xấu một lần vậy.”

Đỗ Mạn Linh nghe xong thì chợt bật cười, cô hướng mắt nhìn sang cây phong cao cao trước mặt, hưởng thụ từng cơn gió mát se lạnh lướt qua làn da, băng quơ nói:

–“Bạch tiểu thư, cô nên đi về đi, chuyện hôm nay, tôi sẽ không nói cho anh ấy, nhưng nếu cô lại cứ tiếp tục làm phiền tôi, thì cho dù tôi có muốn giúp cô, cũng không được.” – Đỗ Mạn Linh tất nhiên không tin tưởng những gì Bạch Thư nói.

Rời xa Mục Cẩn, nếu như dễ dàng như vậy, thì bây giờ cô không cần phải ngồi xe lăn rồi. Anh ấy yêu cô như vậy, thứ tình yêu mãnh liệt, dữ dội đến đáng sợ, anh khư khư cố chấp giữ lấy cô một cách liều mạng, nếu như chỉ vì một hạng mục hợp tác mà anh lại muốn li hôn với cô, điều đó là không thể nào.

Bạch Thư chỉ đang nghĩ rằng Đỗ Mạn Linh đang mạnh miệng, nào đâu hiểu được nỗi khổ tâm của cô, vì vậy liền châm chọc: “Đỗ tiểu thư có vẻ rất tự tin về mình nhỉ?”

Thấy Đỗ Mạn Linh chỉ cười khổ mà không nói, cô liền thêm: “Đôi khi tự tin không phải là tốt, làm người, tự tin quá lại thành tự cao.”

Nói đến đây, cô ta rút từ trong bóp ra một tờ chi phiếu: “Đây là chi phiếu trống, cô muốn bao nhiêu, cứ điền vô, chỉ cần cô đồng ý li hôn với anh Cẩn, cô muốn bao nhiêu, tôi đều có thể cho cô.”

Đỗ Mạn Linh nhìn tờ chi phiếu trên bàn, xong lại đối mặt với Bạch Thư, một cảm giác vô lực dâng lên trong lòng. Vì sao nợ đào hoa của anh ta, mình phải giải quyết chứ, bây giờ mình đã là người tàn tật rồi, muốn sống thoải mái một chút cũng không được sao. Vì cái gì mình phải mất thời gian với những kẻ như thế này.

Nghĩ như vậy, cô không chần chừ nữa, mà lên tiếng: “Bạch tiểu thư, tôi mệt rồi, mời cô về đi cho!”

Nói xong, không đợi cô ta phản ứng, cô liền dùng hai tay, cố sức lay bánh xe lăn rời đi. Việc này có hơi cố sức đối với cô, ngày thường, đều là Mục Cẩn hay thím Trần đẩy cô đi, với lại, thời gian hiện nay, cô thường hay cảm thấy mất sức, mệt mỏi, cả người khó chịu, thế nên cho dù đã cố hết sức, xe lăn cũng không đi được bao xa.

Cô chỉ cảm thấy xe lăn như bị người ta dùng lực kéo mạnh về phía sau, bánh xe quay ngược lại, khiến lòng bàn tay cô bị chà một mảnh đỏ.

Bạch Thư đi lên trước mặt Đỗ Mạn Linh, tức giận nói: “Đỗ Mạn Linh, cô đừng tỏ ra kiêu ngạo, một kẻ tàn tật thôi, tôi còn nghe nói, cô là con hoang phải không, cố có cái gì mà đòi tranh với tôi chứ, cô lấy tư cách gì mà làm vợ anh Cẩn, cô không giúp gì được cho anh ấy cả, chỉ có tôi mới giúp được anh ấy, lấy tôi, anh ấy mới có mọi thứ.”

Đỗ Mạn Linh cảm thấy ngực mình có một cổ nghẹn khuất, khó chịu, cô thật sự tức giận. Cô đưa tay đẩy mạnh cánh tay trên xe lăn của mình ra, như dồn nén hết sự tức giận trong người, cô hét lên: “Cút! Cút đi! Cô cút ngay!”

Bạch Thư liền không chịu buông tha, lần này cô ta dùng cả hai tay, kéo cái xe lăn lại, vì dùng lực quá lớn, khiến xe lăn nghiêng qua một bên, làm xe lăn lăn người đều ngã xuống đất.

Bạch Thư thấy Đỗ Mạn Linh chật vật ngã trong đất không thể đứng lên được, không hề có ý định đỡ cô ta lên, chỉ cảm thấy vui sướng khi người gặp họa:

–“Một kẻ như cô, còn bày đặt tranh với tôi sao.”

–“CÔ ĐANG LÀM CÁI GÌ?”

40. Chương 40

Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp, đầy tức giận vang lên, khiến hai người chú ý.

Mục Cẩn từ phía xa chạy nhanh lại, đi theo bên người là Trần thúc và thím Trần, Bạch Thư nhìn thấy, thầm nghĩ không ổn, cô sợ hành động khiếm nhã của mình sẽ bị anh nhìn thấy, khi thấy Mục Cẩn đến gần, liền ủy khuất hô: “Anh Cẩn!”

Ai ngờ Mục Cẩn không để ý cô, mà lướt qua cô đến thẳng chỗ của Đỗ Mạn linh, ngồi xổm xuống, ôm lấy cô, kiểm tra khắp nơi, trong giọng nói đầy sự lo lắng, hối hận, đau lòng: “Tiểu Linh, có đau chỗ nào không, có chỗ nào bị thương không?”

Nhưng anh chỉ thấy Đỗ Mạn linh không nói gì, đầu thì cúi xuống, bị anh ấn vào ngực. Anh ôm cô lên xe lăn đã được Trần thúc dựng lên, tiếp tục đỗ dành cô.

Bạch Thư đứng bên cạnh nhìn hàng loạt hành động của Mục Cẩn, trong lòng dâng lên sự ghen tị chưa từng có. Cô không cam lòng bị anh bỏ qua, vì vậy tiến lên hô: “Anh Cẩn!”

Chỉ là ai ngờ, cô vừa lên tiếng, thì Mục Cẩn như là một con ngựa điên, anh đứng phắt dậy, không chút do dự cho cô một cái tát: “Cô dám làm cô ấy bị thương!” – Anh gần từng tiếng, sau đó lại xông lên, anh chỉ muốn giết chết người trước mắt, vì kẻ đó lại làm cô bị thương, đó là điều không thể tha thứ.

Thấy anh xông lên, cùng với đôi mắt của anh bây giờ đỏ lên, đầy sát khí, Trần thúc, người chăm sóc anh từ nhỏ liền biết là có chuyện không ổn, liền chạy tới, ngăn lấy anh. Mỗi khi Mục Cẩn như thế này, nghĩa là biểu hiện của việc mất lí trí, nếu như bây giờ không ngăn anh lại, rất có thể sẽ có án mạng xảy ra, việc này cũng đã từng có.

Tuy vậy, nhưng với sức lực của Trần thúc, muốn khống chế được Mục Cẩn là một việc vô cùng khó khăn, thím Trần thấy vậy thì vô cùng sốt ruột, nhìn thấy Bạch Thư đang ngơ ngác ngồi dưới đất, nhìn chăm chăm Mục Cẩn, lại thấy chồng mình sắp không giữ được nữa, đúng lúc này, Đỗ Mạn Linh này giờ vẫn không nói gì, liền như mất hết sức lực, ngất xỉu. Thấy vậy, thím Trần liền la to:

–“Thiếu gia, thiếu gia, phu nhân ngất xỉu rồi!”

Quả nhiên, vừa nói xong, Mục Cẩn liền hoàn hồn, anh giẫy khỏi tay Trần thúc, khấn trương bế cô lên, miệng phân phó: “Nhanh, nhanh gọi bác sĩ!!!”

Bạch Thư ngồi dưới đất lúc này mới hoàn hồn, cô ta đứng lên, chỉ vào Mục Cẩn la to: “Mục Cẩn, anh dám đánh tôi, điều này tôi nhất định sẽ nói với ba, anh xong rồi! Tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

Mục Cẩn hơi dừng lại một chút, nói: “Có lẽ cô ở nước ngoài nhiều quá, nên không biết tình hình trong nước rồi, Bạch thị được như ngày nay là nhờ ai. Sẵn đây cũng nhờ cô chuyển lời cho cha cô, tôi cũng nhất định, không để cho các người sống tốt.”

Nói xong, không để ý Bạch Thư, mà ôm Đỗ Mạn Linh, nhanh bước đi.

_

–“Có thai hơn hai tháng, nhưng do tâm tình khó chịu, cơ thể suy yếu, lại bị kích thích về tinh thần, có dấu hiệu sinh non kèm chứng u ất. Trong cơ thể lại có Tryximin (cái tên thuốc là chém nhá, ai tra gg rồi lên đây ý kiến là không chịu trách nhiệm) trong cơ thể khiến tổn hại đến thai nhi lẫn cơ thể mẹ.

Trong tình hình này, tôi đề nghị cần phải tạo một bầu không khí thoải mái khiến tinh thần thai phụ khỏe mạnh, quan trọng hơn là nên nhanh chóng tiêm thuốc ức chế tryximin vào cơ thể để loại bỏ tryximin, nếu không, hậu quả ngày sau sẽ khó lường.”

Mục Cẩn bình tĩnh nghe xong những gì bác sĩ bảo, sau đó phất phất tay, Trần thúc liền mời bác sĩ ra ngoài.

Anh nhìn ngắm dung nhan của Đỗ Mạn Linh, gương mặt tươi tắn, ngọt ngào gọi anh ông xã ngày nào, nay trở nên tái nhợt. Bác sĩ nói cô có dấu hiệu của chứng u ất, chứng bệnh tâm lí đã tạo ra hàng loạt các cuộc tự sát. Anh tự hỏi, điều anh làm, là đúng hay sai. Anh đã bức cô, đi đến bước đường này sao. Anh biết, nếu cô chết, anh cũng không sống nổi, nhưng rời xa cô, anh cũng không sống nổi. Rốt cuộc, anh phải làm sao.

Lúc này, Đỗ Mạn Linh hơi động một chút, sau đó mở mắt ra, không ngoài ý muốn, người cô nhìn thấy đầu tiên là anh. Mục Cẩn cúi xuống, hỏi: “Thế nào rồi, có thấy chỗ nào không ổn không?”

Cô lắc đầu: “Chỉ hơi mệt một chút, em bị sao vậy?”

Mục Cẩn đỡ lưng cô, để cô có thể ngồi dậy, anh nhìn chăm chú vào ánh mắt cô, nhẹ nói: “Em mang thai, đã được hai tháng rồi.”

Đỗ Mạn Linh nghe hai chữ mang thai thì hơi ngơ ra một chút, sau đó là vẻ mừng như điên, cô để tay ở bụng mình, trên mặt là thần sắc hưng phấn không tả được: “Mang thai, em có thai rồi, ông xã, em mang thai con của hai chúng ta rồi.”

Mục Cẩn nhìn vẻ vui mừng của cô, ánh mắt căng thẳng cũng trở nên nhu hòa đi, anh cũng đưa tay đặt lên bàn tay đang đặt trên bụng của cô hỏi: “Em thích đứa bé này vậy sao?”

Nhìn thấy hành động của anh, Đỗ Mạn Linh liền cảm thấy trong lòng mềm nhũn, cô ngước mắt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt anh, chậm rãi nói từng chữ: “Em yêu đứa bé này, bởi vì nó là của anh, bởi vì...nó là kết tinh tình yêu của hai chúng ta.”

Mục Cẩn cũng nhìn cô, sau đó anh đột nhiên nhào tới, hôn cô, nụ hôn ngẫu nhiên, đầy vẻ chiếm đoạt, đầy sự kích động, cũng đầy tình cảm. Đến một lúc sau, anh mới buông môi cô ra, một nụ cười dịu dàng dần hiện trên gương mặt anh. Chỉ thấy anh hôn nhẹ cái trán của cô, sau đó nói:

– “Anh cũng yêu đứa bé này.” – Bởi vì em nói, nó là kết tinh tình yêu của hai chúng ta.

_

Sáng hôm sau, khi Đỗ Mạn Linh tỉnh dậy, đập vào mặt là lồng ngực trần trụi, và rắn chắc của anh, cô dụi mắt vào ngực anh, tìm một tư thế thoải mái hơn, sau đó lại nhắm mắt, ngủ tiếp.

Một lát sau, cô lại mở mắt ra, lần này là vẻ kinh hãi, không thể tin được. Vừa nãy, khi cô hành động theo quán tính, muốn gác chân lên chân anh, hành động này thời gian qua cô đã không làm được, vậy mà hôm nay, cô rõ ràng có thể cảm nhận được, chân mình đã nhấc lên, đổ lại gác lên chân của anh. Chân của cô, đã hoạt động được rồi.

Mục Cẩn đã mở mắt ra từ lúc nào, anh đang nhìn chăm chú vào cô. Đỗ Mạn Linh khẽ hô: “Ông xã...” – Nếu chân cô đã hoạt động được, điều này nói rõ, anh là người làm điều đó.

Mục Cẩn nhìn cô, nói: “Tiểu Linh, anh cược một lần, thử tin em, anh muốn chúng ta trở lại như trước kia. Anh không muốn mất em, đối với anh, mất đi em cũng như mất đi tính mạng của mình, anh dùng sinh mạng mình để đánh cược tình yêu của em, vì vậy, em không rời khỏi anh, được không, nếu như em lại rời khỏi anh một lần nữa, lần này, cho dù là chết, anh cũng muốn em chôn cùng anh, anh sẽ không rời xa em đâu. Cho nên tiểu Linh, đừng làm anh thất vọng.”

Tuy lời nói của anh đầy huyết tính, nhưng cô không sợ. Khẽ tựa đầu lên ngực anh, Đỗ Mạn Linh dí dỏm nói: “Em đã chịu sinh con cho anh rồi, anh còn sợ em chạy đi sao.”

Mục Cẩn bật cười, sau đó ôm cô vào lòng, siết chặt: “Nói cũng phải, cùng lắm, anh lại dùng con uy hiếp em.”

– “Mục Cẩn!”

– “Ngoan, còn sớm, ngủ tiếp đi!”

– “Anh đúng là chết cũng không sửa mà.”

HOÀN CHÍNH VĂN.

41. Chương 41: Ngoại Truyện.

Hà Thi Mạn cầm một cái áo lên, hỏi Hoàng Tĩnh Nhã: “Mẹ, mẹ thấy cái này, đẹp không?”

Nhan Tiểu Mỹ ở bên cạnh liền chen vào nói: “Cái áo này rất hợp với bác gái, chị Thi Mạn đúng là có mắt nhìn.”

Hiện nay, ba nhà Hà, Tĩnh, Nhan cùng ngồi trên một chiếc thuyền, vì vậy, quan hệ giữa Hà Thi Mạn và Nhan Tiểu Mỹ càng ngày càng tốt, ít nhất ngoài mặt là vậy.

Hoàng Tĩnh Nhã gật đầu, cái áo đúng là rất hợp thẩm mỹ của bà, Hoàng Tĩnh Nhã nhìn xung quanh, thấy quây trang phục nam cách đó không xa, lên tiếng nói với Hà Thi Mạn: “Con xem, có cái nào hợp với Tiểu Huy, cũng mua về cho nó, mẹ cũng muốn chọn mấy bộ đồ cho cha con.”

Hà Thi Mạn nhu thuận gật đầu, hướng quây trang phục nam đi tới. Cô và Nhan Tiểu Mỹ lựa chọn một hồi, cô là chọn đồ cho Tĩnh Huy, Nhan Tiểu Mỹ thì chọn đồ cho vị hôn phu của cô ta.

Lựa chọn một hồi, tầm mắt Hà Thi Mạn rất nhanh bị một cái áo thu hút. Đó là một chiếc áo sơ mi màu trắng, được thiết kế một cách đơn giản, nhưng nhìn kĩ, sẽ thấy nó vô cùng tinh xảo, những chi tiết trên chiếc áo làm tôn lên thân hình nam tính của ma nơ canh.

Vừa nhìn thấy cái áo, Hà Thi Mạn liền thích nó, nó rất hợp với khí chất tươi sáng của Tĩnh Huy, cô tiến tới gần, nhìn xung quanh xem loại áo này được bày bán ở đâu, nhưng khi nhìn xung quanh vẫn không thấy, cô liền ngược đầu lên, hỏi nhân viên nữ đứng gần đó:

–“Lấy cho tôi cái này!”

–“Lấy cho tôi cái này!”

Hà Thi Mạn nhìn lại, rất ngạc nhiên, không ngờ cô lại có thể gặp được Đỗ Mạn Linh ở đây. Đỗ Mạn Linh bây giờ thay đổi rất nhiều. Tóc được thắt bím đuôi cá gọn gàng, gương mặt hồng hào, làn da mịn màng, vừa nhìn đã biết, cô ấy trôi qua không tệ. Quan trọng hơn, cô ấy đang mặc một cái đầm bầu, cái bụng đã nhô ra không nhỏ.

Nhân viên khó xử nhìn hai người: “Xin lỗi hai vị, cái áo này chỉ còn một cái, hai vị có thể thương lượng với nhau để mua cái áo này không?”

Đỗ Mạn Linh không muốn gây chuyện ở đây, hơn nữa cô cũng không đặc biệt thích cái áo, nên liền nhường: “Không cần, vị này đã đến trước tôi!”

Nhân viên nhanh chóng thoát cái áo khỏi ma nơ canh, sau đó cầm lấy thẻ mà Hà Thi Mạn đưa, đi thanh toán.

Hà Thi Mạn nhìn bụng Đỗ Mạn Linh hỏi: “Mấy tháng rồi?”

Đỗ Mạn Linh không ngờ Hà Thi Mạn sẽ nói chuyện với mình, dù sao trong quá khứ, quan hệ của hai người không coi là tốt đẹp. Nhưng khi nghe có người hỏi đến con mình, cô liền vui vẻ trả lời: “Đã 6 tháng rồi!”

Hà Thi Mạn nhìn dáng vẻ hạnh phúc của Đỗ Mạn Linh, lại nghĩ đến Tĩnh Huy thường xuyên đi công tác, không về nhà, khi về thì quan hệ hai người cũng rất lạnh nhạt, trong lòng ngü vị tạp trần.

–“Chúc mừng cô.”

–“Cám ơn!”

Nhan Tiểu Mỹ lúc này đã chọn xong đồ, liền đến gần. Khi nhìn thấy người nói chuyện với Hà Thi Mạn là Đỗ Mạn Linh, liền nhin không được nói:

–“Không ngờ đi đâu cũng gặp được những thứ gì đâu!”

Hà Thi Mạn vừa nghe Nhan Tiểu Mỹ lên tiếng, liền hoảng thân, kéo tay Nhan Tiểu Mỹ lại: “Tiểu Mỹ, đừng nói bậy!”

Nhan Tiểu Mỹ không chịu thua, bắt măn nói: “Sao vậy, em đâu có nói bậy, loại người như cô ta, thích quyến rũ đàn ông của người khác, trong bụng cô ta bây giờ, còn không biết là đã loại của nam nhân nào đâu.”

Đỗ Mạn Linh thấy Nhan Tiểu Mỹ, vốn định rời đi, nhưng khi nghe đến cô ta vũ nhục mình, hơn nữa còn vũ nhục đứa bé trong bụng, cô liền nói: “À, tôi cũng muốn về hỏi thử cha đứa bé, khi nào thì con tôi thành đã loại rồi.”

Khi cô nói xong, Nhan Tiểu Mỹ liền không để ý đến gương mặt trắng bệch của Hà Thi Mạn bên cạnh, nói: “Giờ, muốn mách leo sao, tôi sợ cô à, có ngon thì nói đi, tôi cũng muốn xem, hẳn có thể làm được gì tôi.”

– “Đủ rồi!” – Tiếng của Hoàng Tĩnh Nhã vang lên, sau lưng bà là Mục Cẩn, gương mặt anh lúc này vô cùng khó coi. Anh bước đến bên Đỗ Mạn Linh, một tay đỡ lấy thắt lưng cô, giúp giảm sức nặng cho cô.

Hoàng Tĩnh Nhã không rõ thái độ của Mục Cẩn, lúc này đây, bà vô cùng hối hận, nếu biết trước, cho dù có chết, bà cũng không đến đây, càng không mang theo Nhan Tiểu Mỹ, đúng là thứ con nít ranh, không biết gì, luôn coi mình là nhất.

– “Xin lỗi đi.” – Bà nói với Nhan Tiểu Mỹ.

Tuy Nhan Tiểu Mỹ không biết người đàn ông đứng cạnh Đỗ Mạn Linh có địa vị ra sao, nhưng người có thể khiến cho Hoàng Tĩnh Nhã cư xử như vậy, nhất định không tầm thường. Nhìn cử chỉ của anh ta khi đứng cạnh Đỗ Mạn Linh, chẳng lẽ anh ta là cha đứa bé, như vậy, những gì mình vừa nói.

Nghĩ tới đây, mồ hôi của Nhan Tiểu Mỹ bắt đầu tuôn ra, cô biết, mình đã chọc phải người không nên chọc, cô run rẩy nói: “Xin...xin lỗi!”

Mục Cẩn không nhìn Nhan Tiểu Mỹ, chỉ nhàn nhạt nói: “Tình phu nhân, không biết ý bà là gì, nhìn tình hình này, không phải là thiếu phu nhân nhà các người, liên hợp với người khác, ức hiếp vợ tôi đấy chứ.”

Hoàng Tĩnh Nhã lẫn Hà Thi Mạn đều lạnh sống lưng, Hoàng Tĩnh Nhã liền quyết đoán nói: “Sau hôm nay, nhà chúng tôi sẽ cắt đứt mọi quan hệ với Nhan Thị.”

Nhan Tiểu Mỹ nghe vậy, không khỏi giật mình: “Bác gái!”

Nhưng Hoàng Tĩnh Nhã đã không để ý đến cô, điều bà quan tâm bây giờ là thái độ của Mục Cẩn. Chỉ thấy anh gật gật đầu, sau đó dìu Đỗ Mạn Linh rời đi.

Cho đến khi bóng của hai người đã khuất, bà mới thở phào một hơi. Sau đó, bà quay sang Hà Thi Mạn, ánh mắt đầy sự thất vọng, nhưng bà cũng không nói gì, mà một mình rời đi. Nhan Tiểu Mỹ nhanh chóng đuổi theo, cô muốn hỏi rõ chuyện lúc này.

Hà Thi Mạn đứng một mình trong trung tâm thương mại, một lúc sau mới cất bước. Cô biết ánh mắt cuối cùng của mẹ chồng là gì, rõ ràng cô có thể ngăn Nhan Tiểu Mỹ, rõ ràng cô có thể khiến mọi chuyện tốt hơn, nhưng cô đã không làm vậy.

Trong giây phút nhìn thấy gương mặt đầy hạnh phúc của Đỗ Mạn Linh, cô thấy ghen tị, chính điều đó đã khiến cô không mạnh mẽ ngăn Nhan Tiểu Mỹ lại, mặc dù cô biết hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, nhưng lúc đó, cô lại muốn nhìn thấy dáng vẻ của cô ta khi bị sỉ nhục, cô lại cảm thấy thoải mái.

Chỉ là sự thoải mái này, lại đi kèm với một cái giá thật lớn. Cô biết, sau này, cuộc sống của cô sẽ càng tệ hơn trước.

Cô bây giờ, gia thế xuống, tình cảm vợ chồng bất hòa, quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu cũng bắt đầu trở nên căng nhắc khi cô bị chuẩn đoán không dễ mang thai.

Lại nghĩ đến vẻ hạnh phúc khi nãy của Đỗ Mạn Linh, chẳng lẽ, đây là quả báo, là vì cô cướp đi hạnh phúc thuộc về cô ta, nên bây giờ cô phải trả giá. Lắc lắc đầu, sau đó lại cười khổ, cô cũng phải mau chóng quay về nhà. Đây là cuộc sống cô đã chọn, cho dù như thế nào, cô cũng phải chấp nhận nó.

Ba tháng sau, nghe nói Nhan thị lại gặp phải khó khăn tài chính, lúc này, sự tình vô cùng khó giải quyết khi các đồng minh như Hà Thị, Tĩnh thị lại quay lưng với Nhan thị, chính bởi lúc này, thiếu gia nhà họ Lâm, tuyên bố từ hôn với tiểu thư của Nhan thị Nhan Tiểu Mỹ, nhanh chóng kết hôn với tiểu thư của Trịnh thị Trịnh Như Tuyết.

Nhưng tất cả điều này, Đỗ Mạn Linh đều không hay biết, vì cô đang ở trong bệnh viện trở dạ. Sau 6 tiếng đồng hồ vật vã trong phòng sanh, sau khi Mục chủ tịch đã hù dọa đóng cửa bệnh viện không biết bao nhiêu lần. Đứa bé đầu tiên của nhà họ Mục cũng ra đời, đó là một bé trai khá khinh, nặng 3,4kg, được cha nó đặt cho cái tên Mục Hy – hy vọng.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-cua-ong-xa-loi-noi-doi-ngot-ngao>